

เมื่อเสียงแข็งโขโพนและมีตราภาพ
พาราเดินทางไปไกลก่อวบโลก

ราชดาล พรอำนวย

บ้านรา

ลมใต้ปอด

เมื่อเดียงแข็งใจฟอนและมิตรภาพ
พาเราเดินทางไปไกลค่อนโลก

ผู้เขียน: ภาudad พrhoานวย

เลขมาตราฐานสากลปะจำหนังสือ

พิมพ์ครั้งแรก: มีนาคม 2555

จัดพิมพ์โดย: บ้านราสำนักพิมพ์

260/22 ถนนพิชิตบำบูรุช อ.เมือง จ.นราธิวาส 96000
โทรศัพท์ 0 7351 3714

ที่ปรึกษา: วินัย ชาติอันนันต์ ทิชากร ชาติอันนันต์

พงศ์ นราฯ อาจารย์ประมวล เพ็งจันทร์

บรรณาธิการฉบับเรขา: สุรุ่มศักดิ์ นราวดนวงศ์

บรรณาธิการ: กนก สมิทธอง

แบบปกและรูปเล่ม: นับวงศ์ ช่วยชูวงศ์

ภาพถ่าย/ภาพวาด: ภาudad พrhoานวย

พิสูจน์อักษร: คิริณ วงศ์ชื่น

จัดจำหน่าย: สายสัมภารัตน์ บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

โทรศัพท์ 0 2225 9536-40

โทรสาร 0 2222 5188

ราคา 195 บาท

คำนำ

“คงขอบคุณในเวลาและโอกาส “.....

“การเดินทางที่แท้จริง มันคงจะไม่ใช่ลักษณะที่เราจะเดินถืออาหารจากบ้านไปกินจนตลอดทาง แต่การเดินทางที่แท้จริงนั้น คือการเดินทางโดยที่เราจะมีความเชื่อว่าเราจะมีข้าวกิน มีที่นอน มีชีวิตอยู่รอดได้โดยที่เราไม่รู้ว่าข้างหน้าจะเกิดอะไรขึ้น “

“และในลักษณะนี้เอง ที่ชีวิตจะแสดงให้เราได้เห็นถึงคุณค่า แห่งพลังความรู้ ความสามารถ ที่เรามี “

อาจารย์ประมวล เพ็งจันทร์

แรกเริ่บ เมษาณ...²⁰⁰⁹

ในคืนวันเสาร์สุดท้ายของเดือนเมษายน ผู้เขียน
ต้นเองนั่งอยู่หน้าเจ๊สคลับแห่งหนึ่งกลางเมืองเชียงใหม่
มองออกไปผั่งตรงข้ามถนนประดู่ช้างเผือก กำแพงเมือง
โบราณก่อตัวยิฐมอญสีน้ำตาลเข้ม เห็นร่องรอยแตกหัก
บุบลายตามอายุ 700 ปีอันแก่ของมัน ภายใต้แสงอาทิตย์
ส่องคุ้หาได้ยินเสียงเปียโนกำลังบรรเลงเพลงแนวເອົ້າຊີສ
ແຈ້ສ พลิวไหหลวงโดยอยู่เบื้องหน้าผ่านนั้นสีแดงซึ่งถูกเพ้นท์
ด้วยสีอะคริลิกเป็นลวดลายเดาวัลย์จากเมืองราชสุลstan
อินเดีย หากมองโดยผิวเผินแล้วเหมือนลายบนผนังโบสถ์
หรือศาลเจ้าเก่าๆ ซะมากกว่า แต่บางคนว่ามันเหมือนกับ
ร้านรับสักที่ไหนสักแห่ง

ผู้เขียนเป็นนักดนตรีเล่นแซ็กโซโฟนที่เจ๊สคลับ
แห่งนี้อยู่เป็นปีๆ จนเมื่อไม่กี่เดือนมานี้เอง ชีวิตก็ได้แสดง
ความซับซ้อนของมนต์อุมาผ่านปัญหามากมาย...อย่าให้
ต้องพูดถึงปัญหาเลยครับ มันก็ไม่พ้นเรื่องความสัมพันธ์
ของมนุษย์ ความรัก หรือไม่ก็เรื่องเงินๆ ทองๆ “คุณคง
ไม่อยากฟัง” แต่ก็คง เพราะปัญหาเหล่านี้นี่เองที่ทำให้ผม
อยากออกจากไปเดินทางค้นหาแรงบันดาลใจ ที่ไม่มีเหลือให้
คราแม้กระทั้งตัวเอง

ก่อนเดินทางกลับบ้านผู้เขียนได้ไปรับประทานอาหารค่ำที่ร้านอาหารไทยชื่อดัง ร้าน “เสือ” ที่ตั้งอยู่ในชุมชนชาวไทยเชื้อสายจีนที่เมืองเชียงใหม่ ร้านนี้มีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นคือการนำอาหารไทยและจีนมาผสมผสานกัน เช่น กุ้งแม่น้ำเผา หรือ กุ้งแม่น้ำผัดเผ็ด ซึ่งเป็นอาหารที่ได้รับความนิยมอย่างสูงในเชียงใหม่

สามเดือนก่อนหลังจากได้รับคำชวนจากวินเซนต์ เพื่อนนักดนตรีชาวฝรั่งเศสให้ไปร่วมเล่นดนตรีด้วยกัน สักสอง-สามกิก (กิกในภาษาดนตรีหมายถึงงานแสดง คอนเสิร์ตมัคคุบ) ในช่วงเทศกาลนั้น ‘เลอเฟสติวัล’ ที่ปีรีส์ในเดือนมิถุนายน ผู้จึงตกลงรับคำชวนในทันที แต่ด้วยความที่ไม่มีเงินพอสำหรับค่าตัวเครื่องบิน จึงคิดขึ้นเล่นๆ ว่า ‘ถ้าหากบินไปบนฟ้าไม่ได้ ก็ไปบนทางพื้นดินนั้นแหละ’ ศึกษาเส้นทางที่ผู้คนใช้เดินทางข้ามทวีปจาก เอเชียดึงยูโรปกันอยู่เป็นเดือน จึงมองเห็นว่าเส้นทางรถไฟสายไทร์บีเรีย คุณ่าจะมีความเป็นไปได้มากที่สุด ใช้วิ่งเที่ยง แค่สองประเทศเท่านั้นคือจีนกับเซงเกนวีซ่าของยูโรป ทั้งสามารถประหยัดค่าที่พักในระหว่างโดยสารรถไฟ และด้วยเงินสองหมื่นกว่าบาท หากคิดคำนวนดูแล้วก็น่าจะพอเดือนกว่าๆ น่าจะถึง

ใช้เวลาประมาณเดือนครึ่งตัวเว่อร์เอกสารวีซ่า สะสางปัญหาการจราจรต่างๆ ตามกำลังความสามารถ และได้กำหนดวันขึ้นมาคร่าวๆ ว่าจะออกเดินทางในวันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนเมษายน...

“ปอซัง...คุณมีแผนสำหรับการเดินทางยังไง?” อิโว基 มือกีตาร์ชาวญี่ปุ่นง่วนเดียวแก้答

“แผนของผมก็คือ พรุ่งนี้เช้า ผู้จะตื่นแต่เช้า สาวมนต์ขอพรให้ตัวเองว่าอย่าเกิดปอดแหกขึ้นมาจนล้มเลิก

การเดินทาง... จากนั้นก็จะออกไปยังเบกรถอยู่บนถนนไฮเวย์นอกเมือง จากเชียงใหม่ ไปยังอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ข้ามชายแดนเข้าประเทศลาวขึ้นเหนือสู่ประเทศจีนเรื่อยๆ เป้อย่างไร ใจนึงดึงครับปักกิ่ง จากนั้นขึ้นทางทักษิณไฟสายไฟฟ้าเชือกเชี่ยว...รถไฟจะพาผู้ไปท่องเที่ยวชมอุโมงค์ แล้วต่อรถเข้าสู่หนองหารพะทากสารานรรูสัตเตี้ย ผ่าน ไปแลนด์เยอร์มันนี, เบลเยียม จนถึงจุดหมายปลายทางที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส...ชั่วระหว่างทางผมก็จะได้ผ่อนกัย พับเจอกับคนและครอบครัวต่ออันส่วนงาม จนสุดท้ายก็จะได้พบความรักกับหญิงสาวแสนสวย... แบบปีก่อนดิ้ง!”

“พังคูเป็นไง?”

“พังคูถ่ายและนำสนูกดี แต่ถ้าไปไม่ถึงหรือเงินหมดกลางทางล่ะ?”

“ถึงเงินจะหมดแต่อย่างน้อยผมก็ยังมีแท็กซิฟ่อน เปิดหนวกข้างถนน ก็คงไม่ถึงกับอดตาย”

“แล้วจะกลับบ้านยังไง?”

“ตอนนี้ยังไม่รู้เหมือนกัน แต่เขาเป็นว่าไปให้ถึงก่อนแล้วค่อยคิด”

“ຜົມເຄາໃຈໜ່ວຍນະ ຍັງໄຟກ້ອຂອໃຫ້ຄຸນໂທດີ ໄນວ່າຈະກີ່
ເຕືອນກີຈະຮອຄຸນກລັບມາເລີ່ມດນຕີເວັດຍັກນີ້ອີກ ກັມບາເຕະຄຸ
ຕາໄຊ ປອຂ້າ...”

คืนน้ำอากาศร้อน แต่จิตใจผอมยิ่งร้อนกว่า ทั้งอัดแน่น
ด้วยความลับและสับสน ต่อหน้าคนอื่นมองก็ได้แต่พูดดีไป
อย่างจัง แต่ขอสารภาพตรงนี้เลยก็แล้วกันนะครับ ว่าผอม
กลัว...กลัวว่าจะทำไม่ได้ กลัวว่าจะไปไม่ถึง...

“พี่เนตร เมื่อไหร่จะเลิกดรามาชีที” ผู้แก้กลั้งถาม
ขอทานข้าประจำซึ่งกำลังนอนดูมีการอยู่ข้างเส้าไฟฟ้าด้วย
สภาพสกปรกน้อมแมม ด้วยคำรามเดิมๆ ก่อนเข้าหันมา
มองผุดด้วยแวตาดูดซ้ายสะลืมสะลืม พร้อมกับให้คำตอบ
เดิมๆ เนี้ยอนทุกครั้ง

“ผมติดไปแล้ว ผมเลิกไม่ได้”

၅၂။၁၇၆ 26.04.09

เข้าวันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนเมษายนท่ามกลาง
สายฝนที่ตกลงมาเป็นระยะ บนถนนในหมู่เขาสูงทางภาค
เหนือ ผู้คนเริ่มออกเดินขึ้นเนินไปบนทางเดินศีลanya ตั้งใจจะไป
ให้ถึงคำภารกิจของจังหวัดเชียงรายให้ได้ภายในค่ำวันนี้
พื้นถนนลาดยางเปียกชื้นดูคล้ายกับน้ำลายสีดำเลื่อมกำลัง
เลี้ยงขึ้นไปยังขอบฟ้าเหนือภูเขาอันเต็มไปด้วยต้นไม้มีสูง
ใหญ่ เดินไปเรื่อยๆ สลับกับการโนกรถอยู่หลายชั่วโมง จึง
เริ่มสังเกตเห็นว่าการเดินอยู่คนเดียวบนถนนเสียบาก นีมัน
ช่างทำให้คิดอะไรได้มากหมายจะเหลือเกิน ทั้งเรื่องราวใน
อดีตและความคิดผ่านของวันแห่งอนาคตที่ค่อยๆ ล่ออยลอนมา
กับกลิ่นไอกันหลังฝนตก

“น้องจะไปไหน?” เสียงโทรศัพท์ดังจากห้องน้ำ ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้บิก

“ผมจะไปเชียงของครับ...พี่จะไปไหน?”

“พี่ไปลื้งแಡ่เวียงป่าเป้า...ชี้นมา” ชาญใจดียิ่มให้ ผม
รับกระโดดชี้นรอกของเข้าอย่างตีไจ

ผมเน้นด้านหลังภาษาในรถกระบส่องตอน ด้านหน้ารถยังมี ภารยาของเข้าและลูกชายตัวเล็กอีกสองคน

“จะไปทำอะไรที่เชียงของ”

‘จริงๆ แล้วผมตั้งใจจะไปฝรั่งเศสนะครับ’ ผู้ชาย แต่ไม่ได้พูด เพราะพูดไปเขาก็ไม่เชื่อและอาจไม่ยอมลงอย่างมีสาเหตุ จึงตอบเขาไปสั้นๆ ว่า

“จะไปเที่ยวลางานนะครับ”

“พี่ขับรถกลับบ้านเชียงใหม่-เวียงป่าเป้าอาทิตย์ละครั้ง พาครอบครัวกลับบ้านเยี่ยมบ้าน ที่ผ่านมาขับคนเยอะแต่บางครั้งก็ต้องดูหน้าเหมือนกัน ถ้ารู้สึกไม่ไว้ใจ พี่ก็ไม่ขอด”

“พระก้ม วัยรุ่นก็ยอด”

เขาเริ่มต้นเล่าเรื่องราวดีวิตและความปรากรุนทด้วยความยั่งยืนที่รักบ้านเกิด ขณะที่รีบยันต์กำลังขึ้นเขาสูงชันผ่านห่าฝนที่เริ่มตกหนักขึ้นเรื่อยๆ

แล้วช่วงหนึ่งในขณะที่เขากำลังพยายามจะขับแซงรถคันหน้า เสียงเครื่องดังของภาระกิจได้ดังขึ้นอย่างน่ากลัว... มันเร็วเกินกว่าที่ใครคาดคิด! ด้วยความลื่นของถนนทำให้รถได้เสียหลัก หมุนคว้างข้ามไปยังอีกฝั่งและไถลไปหยุดอยู่ใกล้กับหุบเขา!

ในความเงียบเพียงเสียงวินาทีที่นานเหมือนเป็นวันหัวใจของผู้เดินแรงจนแทบจะหลอกอกมาจากอก ทันใดนั้นภาระกิจเปิดประตูรถไปร้องให้ด้วยอาการอ่อนระหวาย.. รือดันน้ำแขวนอยู่บนเส้นด้าย ความหมายของมันคงเป็นอย่างนี้ และคงไม่ต้องถกเถียงว่า เผว่าขนาด

แค่เข้าวันแรก ‘ก็เกือบตายซะแล้ว!’

ยังไงก็ตามวันนี้ผู้ชายได้ทำสำเร็จตามแผนที่ได้วางไว้ จากดอยสะเก็ด ผู้ชายเดินทั้งใบภูกระดับสิบศัண! (ทั้งภูอยู่ในเขตอุตุรีชีค สามล้อ ชาเล้ง) ผ่านอำเภอวังเหนือ อำเภอเวียงป่าเป้า อำเภอแม่สละ อำเภอแม่ลาว เช้าสู่ จังหวัดเชียงราย ก่อนที่รถติดราวกันสุดท้ายจะรับผลไปส่งเมืองเชียงราย อำเภอเชียงของจนได้ อ้อ... และวันนี้ผู้ชายเห็นอุบัติเหตุ 4 ครั้งบนท้องถนน มีภูชน์ตั้นหนึ่งก็ได้ตกลงไปในเชิงจริงๆ (แต่ไม่เป็นอะไร) เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ผมได้เรียนรู้ปรัชญาข้อหนึ่งลึกซึ้งมากขึ้นจากคำว่า ... ‘ผู้ตัด ถนนลื่น!’

ເຮືອງຈອງ^{26.04.09}

ເຫັນຂອງເປັນຄໍາເກອຂນາດເລັກຕິດກັບແມ່ນ້ຳໃຈ່ ຜ່ານ
ຕຽນຂໍ້າມຄືເນື່ອງໜ້າຍທរາຍ ແຂວງປ່ອແກ້ວ ສາດວະນີສູ່
ປະຊາບີໄຕຢປະຈານລາວ ທຳໃຫ້ເຫັນຂອງເປັນເສມືອນ
ເນື່ອງທ່າສໍາຄັນສໍາຫວັນນັກທ່ອງເຖິງມາກມາຍທີ່ຕ້ອງກາຈະ
ເດີນທາງຂ້າມຕ່ອໄປຢັງ ລາວເໜືອ (ຫລວງພະບາງ, ວັງເວີຍ)
ຈືນ ຮ້ອຍເວີຍດ້ານເໜືອ ແຕ່ຂ່າວທີ່ໄໝໃຊ້ຄຸດກາລທ່ອງເທິງ
ທໍາໃໝ່ເນື່ອງດູເງີບເຫັນໄມ່ຄົກົກຄົ່ນແມ່ນ້ຳງ່າຍຝັນຕົ້ນ
ໜາວ

ທີ່ເຫັນຂອງນີ້ເອງພມໄດ້ມີໂຄກສແວກລັບມາເຢີມເຢີນ
'ຄຸນລຸງຈິບ' ເຈົ້າຂອງຮ້ານອາຫານແບມູນເນື້ອກີກັນ ຊຶ່ງຕັ້ງອໝູດຕັດ
ໄປໄໝໄກລາຈາກປະຫຼຸມເນື່ອງເກົ່າມາກນັກ ໝົງຮູ້ຈັກກັບຄຸນລຸງມາ
ແລ້ວຫລາຍປີ່ ເພຣະນອກຈາກຄຸນລຸງຈະທຳຂົນມັປ້ອງຮ່ອຍແລ້ວ
ແກຍັງເປັນນັກທີ່ຕ້າງໆຜູ້ອ່ານວຽກດ້ວຍອາຮມນີ້ຂັ້ນ ທີ່ຍັງຂອບແວ
ເວີຍນໄປຢັງແຈ້ສຄລັບອຸ່ນເສມອເມື່ອມີໂຄກສໄປເຢືນເຫັນໄໝ່

“ຄວາມນີ້ຈະໄປໄຫລ່ໄວ່ທຸນໆມີອົບແຈ້ກ?” ຄຸນລຸງຄາມ
ດ້ວຍຄວາມຄຸ້ມຄັຍ

“ໄກລໜ່ອຍນ່ຳຄັບ...ພມວ່າຈະເຂົາລາວ ຕ່ອໄປຈືນ ແລະ
ຂ້າມໄປຢູ່ໂປ່ງໂປ່ງດ້ວຍຮັກໄຟສາຍທຽນສີເຕີບເຮີຍ”

“ກິນໂຮມໄມ້ຮັງ”

ເຫັນຂອງເປັນຄໍາເກອຂນາດເລັກຕິດກັບແມ່ນ້ຳໃຈ່ ຜ່ານ
ຕຽນຂໍ້າມຄືເນື່ອງໜ້າຍທរາຍ ແຂວງປ່ອແກ້ວ ສາດວະນີສູ່
ປະຊາບີໄຕຢປະຈານລາວ ທຳໃຫ້ເຫັນຂອງເປັນເສມືອນ
ເນື່ອງທ່າສໍາຄັນສໍາຫວັນນັກທ່ອງເຖິງມາກມາຍທີ່ຕ້ອງກາຈະ
ເດີນທາງຂ້າມຕ່ອໄປຢັງ ລາວເໜືອ (ຫລວງພະບາງ, ວັງເວີຍ)
ຈືນ ຮ້ອຍເວີຍດ້ານເໜືອ ແຕ່ຂ່າວທີ່ໄໝໃຊ້ຄຸດກາລທ່ອງເທິງ
ທໍາໃໝ່ເນື່ອງດູເງີບເຫັນໄມ່ຄົກົກຄົ່ນແມ່ນ້ຳງ່າຍຝັນຕົ້ນ
ໜາວ

ເຫັນຂອງເປັນຄໍາເກອຂນາດເລັກຕິດກັບແມ່ນ້ຳໃຈ່ ຜ່ານ
ຕຽນຂໍ້າມຄືເນື່ອງໜ້າຍທរາຍ ແຂວງປ່ອແກ້ວ ສາດວະນີສູ່
ປະຊາບີໄຕຢປະຈານລາວ ທຳໃຫ້ເຫັນຂອງເປັນເສມືອນ
ເນື່ອງທ່າສໍາຄັນສໍາຫວັນນັກທ່ອງເຖິງມາກມາຍທີ່ຕ້ອງກາຈະ
ເດີນທາງຂ້າມຕ່ອໄປຢັງ ລາວເໜືອ (ຫລວງພະບາງ, ວັງເວີຍ)
ຈືນ ຮ້ອຍເວີຍດ້ານເໜືອ ແຕ່ຂ່າວທີ່ໄໝໃຊ້ຄຸດກາລທ່ອງເທິງ
ທໍາໃໝ່ເນື່ອງດູເງີບເຫັນໄມ່ຄົກົກຄົ່ນແມ່ນ້ຳງ່າຍຝັນຕົ້ນ
ໜາວ

“ຍັງຄວັບ...ພມທີ່”

“ປ້າງ ໃນຄັຮມືອະໄກກິນບ້າງ ເຄົາມາເລີ່ມມັນໜ່ອຍ ໄຂ້
ທຸນ່ມື້ນັ້ນຈະເດີນທາງໄກລ”

“ເຄາເປີຍຮອ່ໄວ? ໄມຕ້ອງເກງໃຈ...ຄືນ້ຳລຸງເລີ່ມເງື່ອງ”

ເຈົ້າສອງຄົນນີ້ທີ່ມີເປົຍກິນອ່າງສູນສານ ທຳມກລາ
ສາຍຕາກັງວຸລຂອງຄຸນປ້າ ທີ່ໄໝຍອກໄຫ້ຄຸນລຸງດີ່ມາກຈານເກີນ
ໄປ ສັກພັກຄຸນລຸງກີວັກີທີ່ຕ້າງໆຕ່າງໆເກົ່າສິ່ງມີເພີ່ມໜ້າສາຍສອງ
ຕົວທີ່ເຂົ້ານອຍ່າງໜັງຜັນ ຢືນໃຫ້ຜົມຕັ້ງໜຶ່ງ ເຮີມເລັນແລ້ວຮ້ອງ
ບຽບເລັງບ່ານປຸລູສຸດູ 60° ກັນຍ່າງຄື່ງໃຈ

“ດຶງຜົມຈະເລີ່ມໄໝເກົ່າ...ແຕ່ຜົມໄໝແຄຣ໌” ຄຸນລຸງຄ່າວ
ຫົ່ງກີດູຈະເປັນຍ່າງນັ້ນຈິງໆ ຄຸນລຸງເລີ່ມມັນດ້ວຍ

ອາຮມນົ້ວັນເຕີມເປົ່ມອ່າງໄໝແຄຣີໂຄຣ (ຫົ່ງກີມໄໝໄຄຮອູ່່ທີ່ໄໝເກົ່າ
ແຄຣ໌ ພົມໄໝໄດ້ແຕ່ກໍລັກອົດຖຸກາ ປຶດໆ ຕາມແກໄປດ້ວຍຄວາມ
ຮູ້ສື່ປະກປັບໃຈກັບກາທີ່ເຫັນ ‘ຄຸນລຸງທ່າວ່າ’ ພົມຄົດ ແລະກີ
ຄົດຕ່ອໄປເອົກວ່າ “ໄໝວ່າຄຸນຈະເປັນໄໂຄ ມາຈາກໃහນ ຮ້ອຍທໍາ
ອາຊີ່ພົກງານຂອງໄຣ ສ້າງຫາຄຸນທຳມັນຍ່າງເຕີມທີ່ ສຸດໜ້າໄຈ
ພົມຂອງຮັບປະກັນວ່າ ຄຸນຈະກາລຍເປັນຄົນທີ່ເທົ່າສຸດຄົນນີ້ໃນ
ຈັກກວາລ”

...

“ຍັງຄວັບ...ພມທີ່”

“ປ້າງ ໃນຄັຮມືອະໄກກິນບ້າງ ເຄົາມາເລີ່ມມັນໜ່ອຍ ໄຂ້
ທຸນ່ມື້ນັ້ນຈະເດີນທາງໄກລ”

“ຍັງຄວັບ...ພມທີ່”

ପାଦମୁଖ କିମ୍ବା ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ ପାଦମୁଖ

-grön för
brun mat

10

Wissenschaftliches Institut
für Sprachforschung und Didaktik

RELLA

Europe

ବ୍ୟାକିନ୍ଦ୍ରିୟାନ୍ତରିକ
ପାଠ୍ୟମାଧ୍ୟ

6 -

४०

ପରିବାସ କାନ୍ତିକାଳ ଦେଖିଲୁଛାମୁଁ ଏହାରେ ॥ ୩୫ ॥

卷之三

100

卷之三

A simple line drawing of a person sitting at a desk, viewed from the side. The person is leaning forward, looking down at a book or document they are holding. A chair is visible in the foreground.

卷之三

- 22 -
NINTENDO
任天堂

卷之三

13. *ప్రాణికి విషమయించు కాను తెలుగు నుండి విషమయించు కాను తెలుగు నుండి*

မြန်မာတေသနရုပ်ပိုင်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းချုပ်မှု မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကျဉ်းချုပ်မှု မြန်မာနိုင်ငံ၏ အကျဉ်းချုပ်မှု

 old woman: needs
her's book
Berlin

โชคชะตา กับการข้ามสายน้ำโขง

สายน้ำเย็นจากฝักบัว ทำให้ผมตื่นขึ้นจากอาการจางใจ ภายในอาคารไม่เก่าแบบบ้านๆ ที่ถูกดัดแปลงเป็นเกสเฮาส์คืนละร้อยปีสิบ...ที่ถึงแม้จะเก่าแต่ก็ดูสะอาดสะอ้านเป็นกันเอง แต่ยามเข้ายังสามารถได้ยินการประสานเสียงดนตรีจากวงออร์เคสตราชุดใหญ่จาก จังหวัดจีจก ตีดูกะ ไก่ เป็ด นก หมาย แมว เสือ หมี... (สองตัวหลังไม่มีนะครับ)

เมื่อคืนผมเกิดฝันประหลาด

ในความฝันผมเห็นกดันตัวหนึ่งกำลังออกบินไปสู่ท้องทะเลยามค่ำคืน ที่ลำตัวของมันมีผ้าคลุมกันเบื้องลีดang แต่ด้วยลายจุดสีขาว ที่จดอยู่ภาคกลางตามร่องรอยเส้นเล็กแผ่นหนึ่ง ซึ่งเกินกว่าครึ่งหนึ่งของมันได้ถูกไฟเผาเหลือไว้เพียงร่องรอยสีดำใหม่เท่านั้น จนไม่สามารถมองเห็นหรืออ่านข้อความใดๆ บนแผ่นกระดาษได้

ท่ามกลางกระแสงล้มที่พัดแรง ผ้าคลุมที่เหมือนแสงที่มาที่ไปของมันก็ดันปลิวนลุดดอยไป แต่เจ้านกยังคงมีอาการสงบบันทึ่งเรียบเลย เพราะสิ่งสำคัญที่สุดภายในใจของมันก็คือการนำกระดาษแผ่นนั้นไปส่งให้ครกคนหนึ่งที่อยู่อีกฝั่งของมหาสมุทรให้จงได้

ต่อมาเจ้านกซ่างดูอ่อนล้าไว้เรียวแรงลงไปตามระยะทาง ก่อนที่มันจะลิ้นใจลง มันได้ส่งต่อกระดาษชิ้นนั้นให้กับนกอีกตัวหนึ่งและอีกตัวหนึ่ง ตัวแล้วตัวเล่าเรื่อยไป ทำมาหากางฝืนน้ำและฝืนฟ้ากว้างใหญ่ไม่มีที่สิ้นสุด...

“ก็แคนี้แหล่ครับที่อยากเล่า ไม่มีอะไร” ผู้มีน้ำไปเรื่อยเปื่อย แต่ก็ดันจำเอาก็บามาคิดว่าทำไว้ไม่ถึงฝัน? และมันมาจากไหน

“ทุกสิ่งมีความหมาย หากคุณเข้าใจถึงความจริงแห่งสาระของมัน” ครอบงคนเคยกล่าว

พระขนาดสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นความบ่ो่ง่าที่สุดมันก็ยังมีความหมายของมัน

ความฝัน มันต้องการจะบอกอะไรกับผม ยังไงก็ตาม ตั้งแต่เข้าวันนี้ ผมได้เกิดความตั้งใจว่าจะเริ่มนัดคุณผู้ขอต้อนรับในสมุดบันทึก

...

ออกเดินทางเข้าไปตามถนนในเมืองเล็กๆ ท่ามกลางกลิ่นน้ำค้าง อาคารไม้แบบพื้นบ้าน ทั้งดอกไม้พื้นเมืองที่ยังคงมีให้เห็น สิ่งที่ขาดห่วงตั้งแต่หนังสือศักราชสิทธิ์ลีกับลับ เดียงคู่ไปกับอาคารเรือนไม้ร้านค้าแบบล้านนาและเช丈นอีเพเฟเว่นที่ตั้งอยู่ข้างอาคารพาณิชย์... หลังจากที่ได้แบกกล้าวมาคุณลุงคุณป้าแล้ว ก็ถึงเวลาต้องก้าวเดินต่อไป และวันนี้ผมมีความตั้งใจว่าจะไปให้ถึงเมืองหลวงน้ำทา

(ເມືອງທາງຕອນແໜ້ນຂອງປະເທດລາວຕິດຊາຍແດນຈິນ) ດ້ວຍ
ການໂປ່ງປົກເອົາເຊົ່າເສຍ

ເມື່ອມາງື່ງຍັງດ່ານຕຽາຈານເຂົ້າເມືອງຮົມຜົ່ງແມ່ນໍ້າ
ໃຊ້ ໄກລອກໄປປິ່ງຕຽງຂໍ້າມມອງເຫັນອາຄານບ້ານເວືອນດັ່ງ
ກະຈັດກະຈາຍອູ່ຕາມນິນແຫ່ງ ຊອສື່ສັ້ນຂອງດອກການນກຽງ
ທັງສາຍໝອກຍາມເຫຼັດຂອຍເອື່ອຍູ່ເໜືອຜົນໍ້າ ອອເລາໄຫ້
ແສງແດດມາສາດສ່ອງໃໝ່ມັກລັບຕົນໄປຢັງທີ່ຈາກມາ
ຄ້າທາກຂໍ້າມຜົ່ງແມ່ນໍ້ານີ້ປັບແລ້ວ ຈະເປັນຍັງໄຟນະ ພມ
ຄົດພ້ອມທັງບັດຫ້ອສາຮັບພັດຍາທີ່ຄຸນລຸງກັບຄຸນປ້າຂຶ້ອໃຫ້ລັງໃນ
ກະປະເປົາ

“ຈະເຄາປແລະເຫື່ອມັນໃນໂຫຼກຮະຕາ...” ແມ່ເຄຍພຸດໄວ້
ໜ່າຍປົກກ່ອນ ລົງວັນນີ້ກົງຢັງໄມ້ວູ້ຈະຈິງໆ ແລ້ວຄໍາວ່າ ໂຫຼກຮະຕາ
ທີ່ແມ່ພຸດຄົງນ້ຳໜ່າຍດີ່ອກໄວ

“ແຕ່ພມມີລາງສັງຫຣນົວ່າ ມັນຈະອູ່ຜົ່ງຕຽງຂໍ້າມຂອງ
ແມ່ນໍ້ານີ້ເອງ”

ປລ. ກ່ອນຈາກກັນຄຸນລຸງໄດ້ນອບຫຼືດີຂອງຈາ ປາປໍາເປັນ
ສຶລືປົນຈາກຄູ່ປຸນໃໝ່ພົມເຄາໄວ້ໄປພົງຈະຫວ່າງກາຣເດີນທາງ ແຕ່
ພົມກົດົາ ອູ່ວ່າ ແລ້ວມີຈະໄປພັ້ນຍັງໃໝ່ ຄວາມຈິງພົມບອກ
ຄຸນລຸງແລ້ວວ່າພມໄມ້ມີເຄື່ອງເລີ່ມຫຼື... ແຕ່ລຸງກົງຍັງຄະຍັ້ນຄະຍອ
ຈົນພມໃຈອ່ອນ ຈຶ່ງຮັບແລະເກີບມັນໄວ້ (ຈຸດທ້າຍພົມກົດົາໄດ້ພັ້ນ
ຈິງໆ ໃນເຖິງ 4 ເດືອນຕ່ອມາ!)

ລາວ^{27.04.09}

“ຄຸນຮັ້ສືກເໝືອນພມໄທໜວ່າ ຈູ່ ແມ່ນ້ຳກົດົບດູກວ້າ
ໄໝ່ນາກຂັ້ນກວ່າເດີມ?”

ໜ່າຍຕ່າງໜ້າຕົນໜຶ່ງຄຳນີ້ໃກ້ຢືນໃນຂະນະທີ່ເຮືອທາງຍາວຈິງ
ອູ່ກ່າລາງແມ່ນໍ້າພາຜົມແລະນັກທ່ອງເຖິງວິກຫລາຍຄົນຂໍ້າມຜົ່ງ
ດ້ວຍວາຄາຢືນສົບປາທ

ພມໄມ້ມີຄຳຕອບ ແຕ່ມັນກົດົບຈິງຍ່ອງຢ່າງທີ່ເຂົາກລ່າວ
ຈຳກຳເນັບບ່ອກແກ້ວ ພມເຮີມເດີນສັບກັບການໂປ່ງປົກໄປ
ເຮືອຍໆ ຕັ້ງແຕ່ທ່າເຮືອ ຂຶ້ງກົມືການລາວຜູ້ໃຈດີຫລາຍທ່ານໄດ້ຈົດ
ຮັບແລະສົງຜົມມາຕົລອດທາງ ຈົນກະທັ້ງມາດີ່ງກາລາງຫຼຸບເຂົາແໜ່ງ
ໜຶ່ງ ພມໄມ້ແນ່ໃຈວ່າໄດ້ເຕີນທ່ານກາລາງຫຼຸບເຂົາແໜ່ງຄວາມເງິນບ
ນີ້ມານານເທົ່າໄໝ່ ນານໆ ຄັ້ງຈຶ່ງຈະມີຄົບຮຽກຫຼຸບກຳນົມຫຼັກ
ຮັດໂດຍສາງໝາດເລັກຈາກໜູ້ບ້ານໜຶ່ງໄປຢັງອີກໜູ້ບ້ານໜຶ່ງ
ວິ່ງຜ່ານ ຮ່າຍຮັງໄດ້ພິພາຍາມໂປ່ງປົກບ່າຮຸກນຳມັນເລ່ານັ້ນ
ແຕກີໄດ້ຄູກປົງປົງສະມາຕົລອດທາງ ທຳໄຫ້ພມນີ້ກິດຶງເຮືອງເລ່າຈາກ
ເພື່ອຜູ້ທີ່ນີ້ເກີບກັບກວ່າອົງປະກາດນັ້ນທີ່ມີ່ມີ່ນຸ່ມາດໃຫ້ຈົດ
ຮັບຜູ້ໂດຍສາວະຫວ່າງທາງ ເນື່ອຈາກກັບລົວວ່າຈະມີກາປັລິນ
ນຳມັນເກີດຂຶ້ນ...

၁၇၁၂ မြန်မာနိုင်ငြချေ

19. यह वार्ता एक अनुसारी वार्ता है। इसमें विभिन्न विषयों के बारे में जानकारी दी गई है। इसमें विभिन्न विषयों के बारे में जानकारी दी गई है।

विनायक चतुर्दशी का व्रत विवरण

2005 भूमिका तथा
विवरण

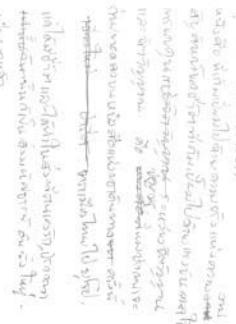
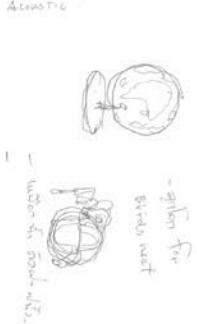
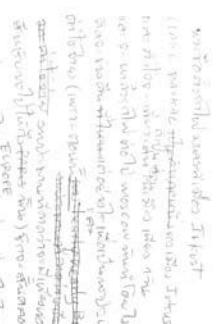
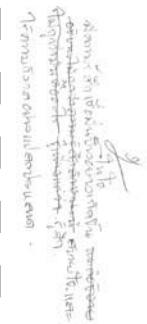
the first time in the history of the world, the people of the United States have been compelled to go to war with their own government.

1900-1901. 1901-1902. 1902-1903. 1903-1904. 1904-1905.

การเดินไปบนถนนลาดยางท่ามกลางแสงแดด และสภาพอากาศร้อนอบอ้าวเป็นเวลานาน ทำให้เนื้อตัว เปียกซุ่มไปด้วยเหื่อ ทั้งเกิดอาการเจ็บปวดบริเวณหัวไหล่ เนื่องจากการสะพายกระเป๋าสัมภาระและแท็กซี่โฟน รวมถึงความเจ็บปวดบริเวณข้อเท้าเนื่องจากการของเท้ากัด สิ่งเหล่านี้ได้ทำให้hamเกิดอาการวิตกกังวล ระสำรั่งส่าย ลึ้งได้คิดไปว่า ถ้าหากสถานการณ์ยังเป็นอย่างนี้ต่อไปคงไม่สามารถเดินทางไปถึงที่หมายในเย็นวันนี้ สุดท้ายจึงได้ตัดสินใจเดินทางไปกับรถโดยสาร (รถบัส) แม้ว่าจะรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถรักษาสัญญาที่ให้กับตัวเองว่าจะขอใบอนุญาตจักรยานยนต์ไปจนถึงชายแดนจีนให้ได้ก็ตาม

...

รถบัสส่วนใหญ่รถเมล์เขียวบ้านเรา พาผู้และผู้โดยสารอีกหลายท่าน รวมทั้งหมู เปิด ไก่ (ที่ยังมีชีวิต) ผักผลไม้นานาชนิด กวางคดเคี้ยวไปตามอุโมงค์ บางครั้งผ่านหมู่บ้านขนาดเล็ก บางคราวผ่านถนนดินลูกรังที่ยังสร้างไม่เสร็จ จึงทำให้ผู้สีแดงมากมายฟุ่งกระหายไปทั่วรถ โดยเฉพาะเมื่อราตรีที่มีรถบรรทุกหิ่งหุ่งด้านหน้ารถของเรามาด้วย แล้วลักษณะของรถค่อนข้างไม่ได้สังเกตเห็นหญิงสาวซึ่งมือข้างหนึ่งอุ้มลูกน้อยของเธอ ส่วนมืออีกข้างหนึ่งได้ถือผ้าเช็ดหน้าขาวบางปิดหน้าและจมูกให้กับลูก แทนที่จะปิดหน้าและจมูกของตนเอง ที่เล่ามา่านี้

จริงๆ แล้วผู้ชายไม่รู้หรอกว่าความรู้สึกของการเป็นแม่คนนั้นมันเป็นยังไง แต่ภาพธรรมชาติ ที่ได้เห็น มันก็เหมือนจะทำให้ผมเข้าใจเรื่องคนนั้นมากขึ้น...

...

รถบัสสามารถเมืองหลวงน้ำท่าในเวลาบ่ายแก่ๆ ผมมองหารถรับจ้างเพื่อที่จะโดยสารต่อเข้าไปในตัวเมือง

“จำ Jam ได้ไหม?...” คุณลุงคนหนึ่งถามผม

“เมื่อเข้าคุณได้ขอคำยินดีของผมจาก大哥บ่อแก้ว เพื่อมาyang หลวงน้ำท่า” ผมรู้สึกตกใจและไม่คิดว่าตอนนี้จะรู้จักกับใครในสถานที่แห่งนี้

“แต่ผมปฏิเสธคุณไป เพราะว่าบังไม่สามารถหาผู้โดยสารได้เลยสักคนเดียวในเวลาบ้านนั้น...แต่ในช่วงสายได้มีผู้โดยสารชาวต่างชาติสองคน จึงได้ขับรถออกตามหาคุณมาตลอดทาง เพื่อที่จะรับคุณมาด้วยกัน แต่ตอนนี้ก็ลับรู้สึกแปลกใจที่เห็นคุณมากับรถโดยสารประจำทางทั้งที่ไม่ตอนแรกบอกกับผมว่าตั้งใจที่จะไปกรุงมา?”

ขณะนั้นผมเกิดความรู้สึกยินดีทั้งละอ้ายใจไปพร้อมกัน...ยินดีที่ได้รับรู้ความปราณဏีจากคุณลุงและละอ้ายใจจากการที่ไม่ได้รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับตนเอง แต่ที่แย่ไปกว่านั้นคือการที่ไม่รักษาสัญญาที่ได้ให้ไว้กับผู้อื่น

“คุณกำลังจะไปไหน?” คุณลุงถามต่อ

“เมืองจีนครับ”

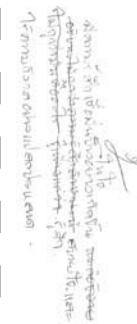
“ສ້າງທາກຈະໄປເມືອງຈືນ ທຳໄໝໄໝປັນອັນດັ່ງທີ່ຈຳເນົາ
ປ່ອເຕັນ (ເມືອງທີ່ຕິດກັບຊາຍແດນຂອງປະເທດຈືນ) ແລະພຸ່ງນີ້
ເຫັນຈະໄດ້ເດີນທາງຜ່ານດ່ານເຂົ້າປະເທດຈືນແລ້ຍ”

“ໄປກັບຜົມໄໝໜ່າລະ?” ຄຸນລຸງກ່າວພ້ອມທັງໄດ້ໜ່າວຸນຜົມ
ຮ່ວມເດີນທາງໄປດ້ວຍກັນ ເພວະເຂົາມີອຸປະກອດທີ່ຈະຕ້ອງໄປທີ່ເມືອງ
ປ່ອເຕັນອູ່ເລຳໃນຍັນນັ້ນນີ້

“ດ້ວຍຄວາມຍືນດີຄຽວ”

...

ຈາກຫລວງນໍ້າທາໄປຈຳເນົາປ່ອເຕັນ ເຮົາໃຊ້ເວລາ
ປະມານໜີ້ຫ້າມອົງຄົງດ້ວຍຄົດຫຼັກ ບັນດັນອັນດັບ
ເຄີຍວິ່ນລົງໄປຕາມຫຼຸບເຂາ ແລະຮ່ວ່າງການເດີນທາງນີ້ເອງ
ຜົມກົມໂກກາສໄດ້ຮັບພັງເຮືອງຈາກປະບາການໃນວ້າຍໜຸ່ມຂອງ
ຄຸນລຸງ ທີ່ໄລ້ລົ່ງເຈືອໃນແນ່ນ້າໂຈນ້ຳເໜືອໄປຢັງເມືອງເຫັນຈຸ່ງ
ເພື່ອໄປປັບຫຼື່ອພື້ນໄມ້ຈຳເນົາໃໝ່ມາຂາຍຍັງປະເທດລາວ
ແລະໃນປະເທດໄທ ເຮືອງຈາກວ່າມຮ່ວມມືອັນດັບຮ້າງຄຸນຈາກ
ຈຳເນົາປ່ອແກ້ມາຍັງຈຳເນົາປ່ອເຕັນ ເຫັນໂຍງ 3 ປະເທດເຂົາ
ດ້ວຍກັນ ດື່ອ ໄທຍ ລາວ ແລະຈືນ (ຮ່ວມເຖິງເຮືອງຈາກປັບປຸງທາການ
ຄອງປັ້ນເສີ່ງທີ່ໃຫ້ຄຸນແຕ່ລະຫວ່າງນິ່ມາຕຽບຮູ້ານຸ່າງຕ່າງກັນ)
ອີກທີ່ເຮືອງຈາກມາຍແໜ່ງວິຊີ່ວິດແລະວັດນອຮ່ວມຂອງຜູ້ຄຸນ
ລາວ ອຍ່າງໄກກຕາມເຢັນຮັນນີ້ມີເຫັນດອງເພີດເລີນໄປກັບ
ສາຍລົມເຢັນກລາດີນແດນເຂົ້າວຸງຈີ່ຂອງປໍາໄໝແລະຫຸ້ນເຂາທາງ
ຕອນເໜີ້ອຂອງລາວໃນຍານອາທິດຍົດສົດ

ບ່ອເຕັບ^{27.04.09}

ບຽນຍາກສຍາມເຢັນຮັນນີ້ດູ້ຂຸມກຸມວ້າເຕັມໄປດ້ວຍເມືອງ
ໜົມອາ ສອງໜ້າມອ່ານ້າວັນຄ້ານາການຍຳກຳລັງຈະປຶດຕົວລັງ

“ຄຸນລອງໄປສອບການທີ່ຮ້ານອາຫາວີໄທ ຕັດໄປໃນສອຍ
ນີ້ດູ້ກີດເທົ່າ ທີ່ຫັ້ນສອງເຂາເປີດເປັນທີ່ພັກຮາກໄມ່ແພ່ງ”

“ແຕ່ສ້າງທາກວ່າຄຸນໄມ້ຮັງເກີຍຈ ກີສາມາຮັນອນໃນຮັບ
ດູ້ຂອງຜົມກີດເນັ້ນຄຽວ” ຄຸນລຸງກ່າວສັ້ນາ ແຕ່ນ້ຳເສີຍເຕີມໄປ
ດ້ວຍຄວາມຈິງຈາກ

“ຂອບຄຸນຄຽວ ແຕ່ແຄນື່ຜົມກີບກວນຄຸນລຸງມາກແລ້ວ
ແຕ່ສ້າງທາກທີ່ພັກໄມ້ໄດ້ອາຈະຕ້ອງກັບມາຂອງອາສີຍຮູ້
ຂອງລູງ...”

ຄືນນີ້ຜົມໄດ້ຫ້ອງພັກອູ່ທີ່ຮ້ານອາຫາວີໄທຕາມທີ່ຄຸນລຸງ
ແນະນຳມາ ທີ່ນີ້ເອງຜົມໄດ້ມາຮູ້ຈັກບັນປໍາແດງແລະຄຸນອາວິໂຈນ
(ເຈົ້າຂອງຮ້ານ) ທ່ານທັງສອງໄດ້ເຫັນຂອງທາງຮູ້ກິຈີທີ່ກຳລັງຈະ
ເຕີບໂຕໃນເມືອງນີ້ຈີ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈມາເປີດກິຈກາງອາຫາວີໄທເມື່ອ
ປີ່ທີ່ແລ້ວ “ປ່ອເຕັນເປັນເມືອງໜັດເລັກລາງຫຼຸບເຂົາຫຼື່ງປະເທດ
ລາວໄດ້ໃໝ່ປະເທດຈືນທຳສ້າງຢາເຫົ່າຈະຍາວ ພື້ນທີ່ບົງເຮັດນີ້
ເພື່ອຈັດສ່ວນໃໝ່ເປັນບ່ອນຄາສີໃນ ໂງຮ່ານ ແລະຄົດລາດກາຮົດ
ທັງສອງທ່ານເຮັມເລ່າປະວັດຕົກຮ່າວາ ຂອງເມືອງໄໝພັກພົງ

“ເຂົ້າ!...ຕອນນີ້ມີຄົນະຄາບາເວົ້ວໂສງຈາກຈັງຫວັດ

เชียงใหม่มาเปิดการแสดงที่โรงละครแห่งใหม่บันนเนินเข้า
คุณอย่างไรไปดูไหม?”

“ไม่แน่ใจว่าจะได้เจอกับเพื่อนๆ ” ป้าแดงกล่าว
ชวนในขณะที่ผมกำลังจะออกไปเดินสำรวจภายในตลาด ...

หัวใจคุณป้าคงไม่ตัดใจว่าผมเป็นเกย์หรืออะไร
ประมาณนั้น ผมคิด

“ ก็ต้องรับป้า...ไม่แน่ใจจะได้เจอกันเพื่อน ! ”

“ แต่แพ้รีบล่ากัวรับ...ผมไม่มีตั๋วค์ ”

“ อย่ากังวลเรื่องเงิน ป้ารู้จักกับผู้จัดการคนไทย...เขา
เป็นว่าส่องทุ่มกลับบ้านเจอกันที่ร้านนะ ”

...

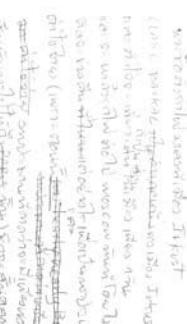
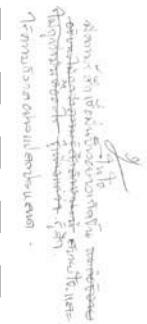
ภายในตลาด มีลักษณะอาคารเหมือนโรงงานที่
ถูกแบ่งซอยเป็นห้องๆ ลินค้าส่วนใหญ่ได้ถูกนำเข้ามา
จากประเทศไทย มีทั้งอาหาร เครื่องสาธารณูปโภค เครื่อง
ประดับ เครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ พ่อค้า
แม่ค้ารวมถึงนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ล้วนเป็นชาวจีนเกือบทั้ง
สิ้น ผมเดินลึกเข้าไปจนถึงป้อนคาสิโน ซึ่งเป็นอาคารขนาด
ใหญ่ทำหน้าที่เหมือนเป็นจากหลังของเมือง บรรยากาศ
ภายในนั้นไม่ได้ดูน่ากลัวอย่างที่จินตนาการเอาไว้倦怠มี
มาเพิ่มมากอยควบคุมเหมือนที่เห็นในหนังแอคชั่น ห้องโถง
ใหญ่กว้างและยาวได้ถูกแบ่งเป็นชั้นๆ ด้วยชานกันสายตา
ทางเดินยาวด้านข้างได้นำไปสู่ห้องหลายขนาดตามแต่

ลักษณะของเกมการพนัน พื้นที่สำหรับสูบบุหรี่ได้ถูกตัดแต่ง
ไว้อย่างดีทั่วบริเวณ ผสมสังเกตว่าทุกคนคุ้มครองมั่นคงตั้งใจกับ
การเล่นพนันต่างๆ เป็นอย่างมาก เพราะถึงแม้จะมีผู้คน
มากมายภายในห้องโถงแห่งนี้ แต่บรรยากาศกลับถูกอัด
แน่นไปด้วยความเงียบสงบ เงียบสงัด...

ผมเดินกลับบอกร้ายติดตาดอีกครั้งหนึ่ง แต่ในขณะ
ที่เดินพ้นประตูของบ่อนคาสิโนออกมานั้น หญิงสาวบริการ
ชาวีจีนหลายคน ได้เดินเข้ามาพูดคุยกับผม พร้อมกับยืน
นามบัตรที่มีรูปภาพถ่ายกึ่งเปลือยพร้อมเบอร์โทรศัพท์ ร้าน
ค้าหลายร้านกำลังปิดบริการลง เสียงประทุบันม้วนที่
กระหบวงเหล็กได้สะท้อนไปทั่วบริเวณ ผมเห็นคุณลุงอายุ
มากท่านหนึ่งนอนลับไส้โลหะที่หน้าร้านขายผลไม้แท้ชื่อ
และใบชาของเขานะที่นอนฝ้าใบพื้นเก่า โดยที่หัวใจกำลัง
ถ่ายทอดละครจากเมืองจีนยังคงถูกเปิดทึ่งไว้ที่ด้านหน้า
ของเข้า... “ ที่แห่งนี้มันคืออะไรกัน ? ” ผมถามตนเอง

...

เมื่อถึงเวลาันดหหมาย คุณป้าพาผมเข้าอนุมอเตอร์ไซค์
ไปยังโรงละครซึ่งอยู่สูงขึ้นไปบนเนินเขา จากที่นั่นเรา
สามารถมองเห็นวิวทิวทัศน์ได้ทั่วทั้งเมือง ป้าแดงพาผมมา
รู้จักกับผู้จัดการคนไทย เข้าพาราทั้งสองเข้าชมการแสดง
โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ผมรู้สึกเพลิดเพลินไปกับเสียง
ดนตรีและการเต้นรำ ชุดของนักแสดงหลากหลายสีสันด้วยดี

เงินและทองดุลธรานดา ภายหลังการแสลงผู้มีโอกาสพูด
คุยกับนักแสดงหนายคน รับฟังเรื่องราวความเป็นอยู่ ความ
รู้สึกติดต่องบ้าน และสัญญาจ้าง 6 เดือนที่ดูจะยาวนาน
เหมือนไม่มีที่สิ้นสุด พระอาทิตย์เคลื่อนลงอยู่ดับๆ เข้าไป
สักพักใหญ่แล้ว ผู้รู้สึกเคร้าสร้อยอย่างไม่ทราบสาเหตุมา
ถึงเตียงเย็น อาจด้วยสมัยสิ่งจิตวิญญาณของเมืองขัน
เด็มไปด้วยความนิ่งแห่งการแสงสว่างหาอันหนักหน่วงจากผู้ไม่
สมหวัง จะลาวาก็ไม่ใช่จะจีนก็ไม่เชิง และไม่ว่าเมืองแห่งนี้
มันคืออะไรตาม แต่เขามองว่า ผู้มีศรัทธา而已!

ค่าเดือนที่สองในการเดินทาง ผ่อนอนนึ่งถึงเรื่องราว
การใบประกอบหนุบเข้าแห่งความเงียบ การตัดสินใจล้มเลิก
ความตั้งใจที่จะใบประกอบและไปขึ้นรถโดยสารประจำทางซึ่ง
เป็นบทเรียนอันสำคัญ สถานการณ์ที่จะต้องเลือกในขณะ
นั้นเหมือนได้เกิดขึ้นมาเพื่อเป็นบททดสอบว่าเราแน่นอนคู่ควร
กับสิ่งที่ประทานหรือไม่ แต่ลักษณะชีวิตไม่มีสิ่งที่ประทาน
ล่ะ มันจะยังเกิดสถานการณ์ที่ต้องเลือกอยู่ไหม?

ຈຸບ 28.04.09

เสียงรถแทรกเตอร์และรถบรรทุกขนาดใหญ่ วิ่งกัน พลุกพล่านไปทั่วบริเวณชายแดน การก่อสร้างขยายถนน ทำให้เกิดฝุ่นฟุ่งกระจายไปทั่วบริเวณ ผลเดินลัดเลาะไป ตามหุบเขาข้ามพรอมแคนระหว่าง 2 ประเทศ พลางคิดถึง คำสอนของคุณอาวิโรจน์ และป้าแดง

เข้าก่อนออกเดินทางท่านทั้งสองได้กล่าวคำอวยพรโดยพูดถึงความหมายของ ”การให้และการรับ” ที่เปรียบเสมือนกับการดึง และผลักน้ำเข้าหาตัว คุณอาจอธิบายว่า... เมื่อดึงน้ำเข้าหาตัว น้ำจะวนออกจากตัว แต่ถ้าผลักน้ำออกจากตัว น้ำก็จะหมุนกลับเข้าหาตัว การรับคือการให้ และการให้คือการรับ คุณอาจกล่าวต่ออีกว่า แม้เพียงรอยยิ้มก็คือประกายภารณ์ของการให้อย่างหนึ่ง ที่แสดงถึงความรู้สึกที่เป็นมิตร สุดท้ายท่านได้อธิบายให้ฟังถึงประกายภารณ์แห่งความสัมพันธ์สิ่งต่างๆ คุณอาจซึปีที่โทรศัพท์มีการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอล พร้อมทั้งกล่าวว่า ”การเตะฟุตบอลนั้นแม้มีเป้าหมายที่จะนำพาลูกฟุตบอลไปข้างหน้า เพื่อยิงให้เข้าประตูของอีกฝ่าย แต่ในบางครั้งก็จำเป็นที่จะต้องส่งลูกบอลกลับมาด้านหลัง เพื่อจะเปลี่ยนทิศทางของ การเดินไปข้างหน้าแทนกัน” และแม้มีเข้าใจในความหมาย

ดินัก ผมกัยังอยากจะดูบันทึกมั้นเอาไว้ ฝ่าอ่าววันหนึ่งผม จะเข้าใจในความหมายของสิ่งเหล่านี้มากขึ้น

...

ที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองของจีน เจ้าหน้าที่ได้ทำการตรวจพาสปอร์ต ซึ่งผมได้เตรียมไว้มาแล้วจากเมืองไทย หลังตรวจพาสปอร์ตแล้ว ก็ถึงคราวตรวจเช็คสัมภาระ เจ้าหน้าที่หลายคนได้เกิดสงสัยว่าตุ๊กที่อยู่ในกล่องคำขนาดใหญ่นั้นคืออะไร? หลายคนคาดว่ามันคือ ไวนอลิน กล่องถ่ายรูป อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือไม่ก็เป็น! จึงขอให้ผมเปิดให้ดู และเมื่อได้เปิดให้เห็นตุ๊กภายในกล่องคือโทรศัพท์มือถือ แล้วเจ้าหน้าที่จะนักท่องเที่ยวชาวจีนหลายคนก็ได้เข้ามามุงดู และพูดคุยกันสี่言 ดังนั้นจึงด้วยความสนใจ

จากนั้นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเข้ามาพูดกับผมเป็นภาษาจีน (ซึ่งผมไม่เข้าใจ) จนเมื่อเข้าได้แสดงตัวทางบอกให้ผมเล่นเครื่องดนตรีชนเผ่าให้เขาฟัง และแม้จะรู้สึกลำบากใจอยู่บ้างที่ต้องเล่นแซ็กโซโฟนในสถานที่แห่งนี้ เวลาใน ภายนอกในสถานที่ราชการ หั้งลำบากใจในสี่言 อันดังของมัน อย่างไร ก็ตามแม้จะผิดที่ผิดทางแต่ผมก็ได้พยายามเข้ามามาเป่าที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองจีนแห่งนี้เอง ทั้งได้เป้มันอย่างเต็มที่ เพื่อเป็นการต้อนรับคนเข้าสู่ประเทศไทย! และด้วยสี่言 อันดังจึงทำให้คนเข้ามามุงดูกันมากขึ้นไปอีก จนทำให้หัวหน้าของด่านตรวจคนเข้าเมืองต้องเดินมาดูเจ้าหน้าที่คน

ที่บอกให้ผมเป่า... ผมรู้สึกเห็นใจแท้ก็ช่วยไม่ได้ ก็พึ่งอกให้ผมเป่าเอง...

...

ภาพทิวเขากว้างใหญ่สุดสายตาภายนอกหน้าต่างรถบัสประจำทาง แสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของแผ่นดินจีน ผมรู้สึกตื่นเต้นไปกับภาษาผู้คนและสภาพแวดล้อมใหม่ ทั้งยังงงๆ กับตนเองว่า “ถึงจีนแล้วนหรือ... เพราะรู้สึกเหมือนว่าเพิ่งออกมาจากประเทศไทยซึ่งเมื่อก่อนเมื่อก่อนนี้เอง” จากตรงนี้ผมมีแผนกรออยู่ในใจเพียงแค่ต้องเดินทางขึ้นเหนือไปจนถึงกรุงปักกิ่งเพื่อหาหนทางขึ้นรถไฟฟ้ายกระถานสีฟ้าเปรี้ยว แต่จะต้องไปอย่างไรและผ่านเมืองไหนบ้างนั้นผมยังไม่รู้ แต่จากที่ได้ศึกษาแผนที่มาอย่างร้าวๆ ก็ได้ตั้งใจจะเริ่มต้นการเดินทางที่เมือง ‘ต้าลี่’ เมืองเก่าแห่งอาณาจักรนานเจ้า ทางใต้ของมณฑลยูนนาน

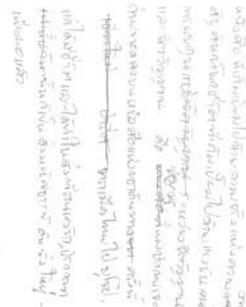
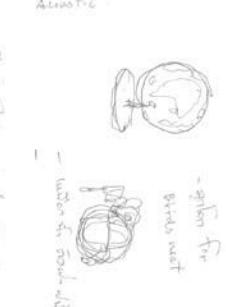
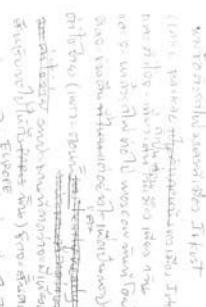
หลังจากข้ามพรมแดนจีนที่เมืองลา ผมนั่งรถตู้ขนาดเล็กไปต่อรถที่เมืองเชียงรุ่ง (สิบสองปันนา) และจากเชียงรุ่ง ต้องใช้เวลากว่าสิบห้าชั่วโมงนั่งรถบัสขนาดใหญ่จนถึงตัวลี่ ซึ่งรวมแล้วมีได้ใช้เวลาทั้งวันทั้งคืนกว่าสิบห้าโมงบนรถ! ซึ่งก็ทำให้รู้ว่าการเดินทางในประเทศไทยนั้นไม่ได้ใกล้อย่างที่เห็นในแผนที่เลย

ตัวสี 30.04.09

ผ่อนผันขาดตัวอยู่ได้ผ้าห่มหนาในเกสเซาส์แห่งหนึ่ง
ใจกลางเมืองเก่าของต้าลี่ ในขณะที่เพื่อนชาวต่างชาติ
หลายคนยังคงนอนหลับไสสภากัยในห้องพักรวมขนาดใหญ่
เช้านี้อากาศเย็น ผ่อนหนีอยแต่กลับนอนไม่หลับ ได้แต่ดิน
ไปมานอกถึงประสบการณ์แปลกประหลาด แต่คราวนี้ไม่ใช่
ความฝัน...

คืนก่อนในระหว่างการนั่งรถประจำทางมายังเมือง
ต้าลี่นั้น ช่วงหัวค่ำมหลับไปด้วยความเหน็จเหนี่ย มาก
รู้สึกดีดอึกทึกตอนกลางคืนในระหว่างที่รถได้จอดพักอยู่
กลางหุบเขา สภาพแวดล้อมภายนอกนั้นซ่างเมืองดิน่า
พิศวง มีเพียงแสงไฟหรือสัญญาณรถบัสสองออกไปด้านหน้า
ตันสนสูงใหญ่ซ่อนเร้นอยู่ด้านหลังสายหมอกบางเบาซึ่ง
เคลื่อนไหวปกคลุมไปทั่วบริเวณ ผ่อนเดินลงจากรถบัสเพื่อ
ต้องการจะสัมผัสกับสภาพแวดล้อมภายนอกด้วยอาการ
เคร่งหลั่นเครึงตื่น และในขณะที่ได้ก้าวเท้าลงจากรถนั้นเอง
ภาพดวงดาวระยิบระยับเต็มท้องฟ้าที่ได้ลอยมาอยู่เบื้อง
หน้า มันมากมายเสียจนไม่แน่ใจว่าสิ่งที่มองเห็นอยู่นี่คือ
อะไร แสงสว่างเจิดจ้าของดวงดาวชายฝั่นมานานสีดำสงบ
นิ่งด้านหลัง เวลาันนั้นผ่อนรู้สึกเย็นๆ ไปทั้งตัว ขณะเดียวกัน

ก็ได้เกิดความรู้สึกสงบขึ้นภายในใจ...และโดยที่ยากจะ
อธิบาย ทั้งๆ ที่ไม่ได้ใจหรือเสียใจอะไร ผ่องกลับร้องไห้
ออกมากซอย่างจัง และที่เล่ามาก็ไม่ได้อยากจะระบุกวน
ทำนั้นอ่อนแตรออย่างใดนั่น แต่คงมันก็เป็นเพียงเหตุการณ์ใน
ระหว่างการเดินทางที่ทำให้ผ่อนรู้ว่า การที่คนเราสามารถ
ร้องไห้ออกมาได้นั้น มันไม่จำเป็นที่จะต้องเสียใจหรือต้อง
เสมอไป...

ต้าลี่เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของจีน

ด้วยความเก่าแก่โบราณทางสถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์
และภูมิประเทศอันสวยงาม มีชื่อเสียงในฐานะเป็นแหล่ง
ผลิตหินอ่อนหลากหลายชนิด มีเทือกเขามิมะ ‘จานชัน’
ตั้งอยู่ต่อลอดแนวด้านตะวันตก และมีท่าทะเลสาบ ‘เอ่อไห’
ซึ่งเป็นแหล่งน้ำอันอุดมสมบูรณ์ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก
(ทั้งหมดนี้ผมลองมาจากอินเตอร์เน็ต) “จริงๆ แล้วผมไม่รู้
อะไรเกี่ยวกับบันล่วย” รู้แค่เพียงว่ามันเก่าแก่สวยงามมาก...
ทั้งๆ เหมือนว่าผมก็ได้หลงเสน่ห์ของมันไปซะแล้ว

และที่นี่ผมได้มายังกับ ‘แมต’ นักเดินทางชาว
อเมริกัน เขายิ่งร่าเริงเล็ก สวมแว่นหมา ทรงผมดูยุ่งๆ และ
ตั้งฟู มีลายสักเต็มตัว เจ้าชู้และคง... เราทั้งสองได้มา
พักอยู่ในห้องพักรวม (แบบ 10 เตียง) ห้องเดียวกัน เดียวกัน
เดียวกัน! (แต่คนละชั้นนะครับ อาย่าเข้าใจผิด) จึงทำให้มี

35

ເມື່ອໄຫວ້ານີ້ແລ້ວ ດົກທີ່ເກີດຂຶ້ນ.

Die Verteilung der Tiere ist im
gesamten Gebiet sehr verschieden.
Im Süden und Westen sind sie
sehr zahlreich, während sie im
Osten und Norden sehr selten
sind. Die Verteilung ist nicht
nur auf die geographischen
Bedingungen zurückzuführen,
sondern auch auf die Art der
Wirtschaft und die Weise des
Lebens der Menschen.

THE BOSTONIAN

କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଦେଖିଲୁ
କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଦେଖିଲୁ
କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଦେଖିଲୁ
କାହାର ପାଇଁ ଏହାର ନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଆଶ୍ରମ କରିବାକୁ ଦେଖିଲୁ

A simple line drawing of a monk standing next to a horse. The monk is wearing traditional robes and a shaved head. The horse is partially visible on the left.

A small, simple line drawing of a person sitting in a chair, viewed from the side. The person is wearing a dark shirt and light-colored pants. The sketch is done with light pencil or charcoal.

1422

Die Ergebnisse der Untersuchungen bestätigen die Ergebnisse der Untersuchungen von Böckeler (1980) und Böckeler et al. (1982).

old woman in
her's book

34

โอกาสสรุ้จักกัน เข้าเล่าว่าหลายปีก่อนด้วยความอยากเห็น อีกชีวิทนึงของโลก จึงทำให้เข้าออกเดินทางแบบแบ็กแพ็ค เกือร์ด้วยตัวคนเดียวมายังประเทศญี่ปุ่นและข้ามมาเจน เที่ยวไปจนเงินหมด ถึงคราวนี้ต้อง “ไปฯ มาฯ” ระหว่างเจ็น กับญี่ปุ่น (ทำงานหาเงินในญี่ปุ่นเพื่อมาใช้ชีวิตในเมืองเจ็น ซึ่งมีค่าครองชีพที่ถูกกว่า) เขามีรายได้จากการรับจ้างสัก (tattoo) รับวาดภาพเหมือน บางครั้งเล่นดนตรีเปิดห้องวัด ตามท้องถนน บาร์ รวมถึงรับจ้างทุกอย่างที่เข้าสามารถ ทำได้เพื่อความอยู่รอด และด้วยความจำเป็นนี้เองที่ทำให้ เขายังคงเดินทางพร้อมอุปกรณ์สัมภาระมากมาย กระเบื้อง ส่องใบใหญ่ของเขารูปแบบญี่ปุ่นอุปกรณ์สัก กระดานสเก็ตช์ อุปกรณ์วาดเรียน กีต้าร์โปร่ง เบสไฟฟ้า แणมยังมีคอมปัคต์ เล็กสำหรับเปลี่ยนไฟฟ้าอีกด้วย แค่นี้ก็มีกู้สักเจ็บหลังแล้ว!

และอาจจะด้วยความที่เราต่างเป็นนักเดินทางที่เล่น ดนตรีเหมือนกันจึงทำให้เราเคยเป็นคู่หูกันไปประอย่างนั้น วันๆ ไม่ทำอะไรได้แต่ออกตะเวนเล่นดนตรีเปิดห้องวัด กันไปทั่วเมือง

“บอกไก่ก่อนนะว่าผมเล่นกีต้าร์ไม่เก่ง...คุณอาจจะไม่สนุก” เขายืนหน้าตาย และพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ในครั้ง แรกที่เราจะออกไปเปิดห้องวัดด้วยกัน

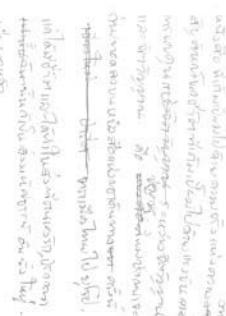
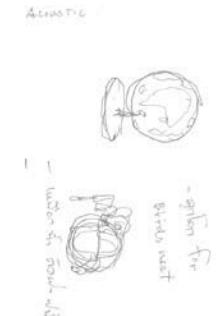
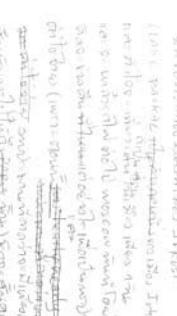
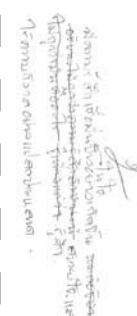
“ไม่เป็นไรหรอค...ผมเล่นแท๊กซิฟินเก่ง รับรองคุณ สนุกแน่!” ผมตอบเขาด้วยน้ำเสียงจริงจังเช่นกัน...จากนั้น

เราต่างก็หัวเราะขึ้นมาพร้อมกันไปกับบทสนทนาบ้าๆ บ๊ะ น๊ะ

จากนั้นเขาก็นำเอกสารที่ต้าร์เขียนคอกดินไปเล่นไปโดย ไม่สนใจใคร วิธีการของเขาก็คือเดินเข้าไปคุยกับเจ้าของ ร้าน บอกเขาว่าเราเป็นนักดนตรีและมีความประสงษ์ที่จะ มาขอเล่นดนตรีเพื่อแลกกับอาหารสักมื้อ หลายคนนั้น หรือในตลาด เราได้โน้นเจ้าหน้าที่ตำราเข้ามาໄลฯ ซึ่งก็คง เป็นอย่างมากจากการสร้างเสียงรบกวนในพื้นที่สาธารณะ (แต่ ก็แค่เพียงเข้ามาตักเตือนไม่ถึงกับจับไปขึ้นโรงจับ思念...) และถึงแม่มีรายได้ดีจะน้อยนิดแค่เพียงพอสำหรับค่าบะหมี่สัก ถ้ายังคงหาแพ้ในตลาดสักแก้ว แต่ยังก็ไม่สำคัญเท่ากับ ความสุขจากการได้เล่นดนตรี ได้เห็นรอยยิ่มของผู้ฟัง หวาน ตาอันน่าเห็นใจของคุณต้าร์ ใจดี เสียงของศรษะหรือญี่ปุ่นที่ผู้คน ยอมลงในกล่องแท๊กซิฟิน ก็เปิดเค้าไว้ หรือแม้แต่โทรศัพท์ที่เด็ก น้อยชาวจีนครั้งหนึ่งได้ยื่นมาให้แทนน้ำใจจากการได้ฟัง ดนตรีของเรา

อีกสิ่งหนึ่งที่ผมได้เรียนรู้จากการเล่นดนตรีข้างถนน กับแท๊กต้าร์ ก็คือ ประโยชน์นึงที่เขาได้พูดขึ้นมาลองๆ ว่า

“ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยถ้าหากทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่ เป็นไปอย่างที่เราคิด”

ตัวเลือก 2

ส่วนในตัวเลือกนี้ใช้เวลาส่วนใหญ่กับเน็ต เราใช้ชีวิต เช่นเดียวกัน ตามท้องถนน ตลาด คาเฟ่ กิจกรรมของเรา ก็คือการนั่งวดดูป ดูยินบันทึก และตกเย็นกันเดินสายเปิด หมวดเล่นดนตรีตามบาร์ของเพื่อนๆ และด้วยความที่เข้าอยู่ ตัวเลือกนานจึงทำให้เข้ารู้จักผู้คนและกิจกรรมแปลงๆ ของ เมือง ซึ่งก็มีมากมายเพื่อตอบรับความต้องการนักท่องเที่ยว แน่นอนว่าที่ไหนมีอะไรก็มีอยู่ ชาลาเปาชีนหรือ หรือเกียว ชาราคาประหยด รวมถึงร้านวันใหม่จะมีปาร์ตี้ตามบาร์และ แกลลารี ต่างๆ ...

“พอล...” แนวโน้มที่จะตอบด้วยสำเนียงขังๆ

“ว่า ?”

“คุณจะเดินทางต่อไปในวันพรุ่งนี้แล้วสินะ...วันนี้ผม อยากรู้คุณไปปาร์ตี้แห่งใหม่ของลี...เขารู้สึกให้เราไป เล่นดนตรีและไม่แน่ใจได้ค่าเข้าหากับอาหารเย็นฟรีสัก มื้อ” เขายังล่าด้วยน้ำเสียงดีเด่น

“ผมว่าคุณอย่างไปเพื่อจุดประสงค์อื่นมากกว่า”

“คุณหมายถึงผู้หญิงลูกครึ่งสเปนคนนั้น”

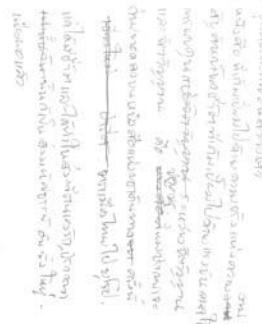
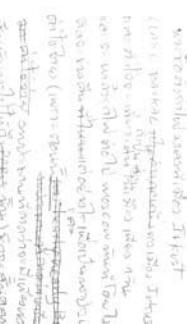
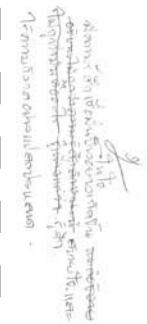
“ผมยังไม่ได้พูดอะไร...คุณพูดเองนะ”

“หรือคุณไม่อยากไป” เขายังล่ายิ่มๆ

“แล้วจะไปกันหรือยังล่ะ...”

ลีคือลูกชายเจ้าของกิจการที่เราได้มาพักอยู่ เขายังคงใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัว แม้จะสืบสานต่อมาต่อไป แต่ก็ลับดูมีความรับผิดชอบมากกว่าเมื่อก่อน อย่างไร ก็ตามวันนี้เน็ตได้พาผมมาเยี่ยงบาร์แห่งใหม่ของลี เราได้เล่น ดนตรีกันที่บาร์ของลีกันจนดึก แต่ยังได้ทานอาหารจีน ฝีมือคุณแม่ของเขากันจนอิ่มหนำสำราญ และเนื่องจากอีก สองอาทิตย์ล่วงแผนจะจัดงานเปิดตัวกิจการแห่งใหม่ ของเขามีจังหวะให้ผมค้ายอดูในตัวเลือก สำหรับผมคำขอของลีถือว่าเป็นการ ให้เกียรติกันเป็นอย่างมาก แต่ถึงแม้ผมจะอยากรู้ต่อแต่ ไหหนแต่ก็จำเป็นต้องกล่าวคำปฏิเสธ เพราะรู้ว่ามีระยะเวลา จำกัดเพื่อเดินทางไปให้ทันงานเทศกาลดนตรีกลางเดือน หน้าที่ฟรังเศส (ซึ่งจะไปถึงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้?)

อย่างไรก็ตามในเย็นวันนั้นเองเราได้มีโอกาส มารู้จัก กับ “约瑟夫” มือกีต้าร์จากประเทศไทย ที่เป็นชาย อายุมาก ท่าทางของเขาวelan ที่สูบบุหรี่ใบเขียววนยาว อย่างอกรส บนเก้าอี้ไม้ไฟแบบบินโบรวน์ที่ถูกขัดสีจนเป็น มัน ทั้งหมดสีขาว牙白 ถึงกางลงหลังบันทึกที่อันสงบเสียง มน ทำให้ผมนึกถึงคอมมูธในหนังจีนกำลังภายใน และที่ผม

เล่าถึงเข้าก็ เพราะว่าจะฯ เข้าได้ตามเราด้วยคำตามที่มาจากการ
‘โลกของโซฟี’ ซึ่งได้ทำให้ผมเก็บไปคิดหนัก

“คุณรู้ไหมว่าอะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต?”

พึงคุยจ่าย แต่ด้วยน้ำเสียงอันเรียบเฉยกับเวราอัน
ว่างเปล่าลักษณะนั้น มันทำให้ผมเง่งกับพูดไม่ออก และแม้
ผมได้พยายามคิดเพื่อหาคำตอบในขณะนั้น แต่ผมกลับไม่
สามารถตอบคำถามของเข้า (หรือของตนเอง) ได้

“นั้นแหล่ะ... ก็แล้วอะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดของชีวิต?”

ผมเคยได้ยินประโคนนี้มานับครั้งไม่ถ้วนไม่มีครั้งไหน
เลยที่ผมจะตอบคำถามนี้ได้ อย่าไว้แต่หาคำตอบว่าอะไร
คือสิ่งสำคัญโดยครับ เพราะแม้แต่คำว่า ‘ชีวิต’ ผมยังไม่รู้
ว่ามันหมายถึงอะไร และครั้นนี้ก็เป็นอีกครั้งที่ผมได้แต่จด
มันลงไปในสมุดบันทึก

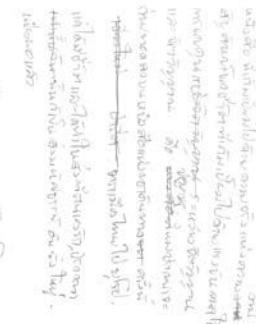
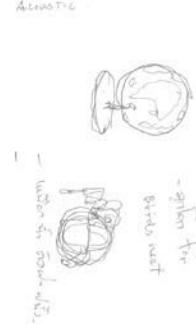
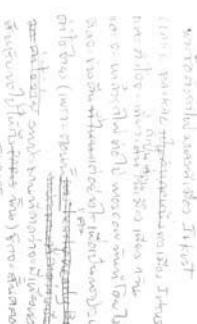
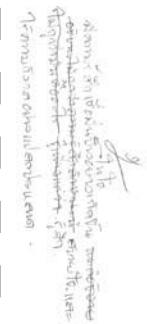
...

วันแรกแห่งเทศกาลเฉลิมฉลองฤดูใบไม้ผลิผมได้เริ่ม
ออกเดินทางอีกครั้งด้วยรถตู้ประจำทางขนาดเล็กโดยมีจุด
มุ่งหมายอยู่เมืองลี่เจียง (ขึ้นเหนือไปอีก 270 กิโลเมตร) รถ
วิ่งออกตามไกลจนถึงบริเวณชานเมือง สองข้างทางมองเห็น
ไร่นา ทุ่งข้าวสาลี ทุ่งยาสูบ รวมทั้งร้านค้าและลักษณะนิยมอ่อน
มากมาย ผมมองย้อนกลับไปยังภูเขาสูงใหญ่ด้านหลังอีก
ครั้ง นึกถึงเช้าวันแรกที่เดินทางมาถึง เช้าวันนั้นมีมีได้
สังเกตเห็นว่ามีภูเขาอยู่โดย ด้วยเพราะความสูงใหญ่ของ

มันนั้นได้บดบังไปจนครึ่งหนึ่งของท้องฟ้า...

ส่วนในตัวลี่ชางเป็นประสบการณ์อันน่าจดจำ

มีตรภาพและความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ ได้ทำให้สึกมั่นใจ
ในการเดินทาง (ไกล) นี้มากขึ้น ได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ ทั้ง
ยังได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งศึกษาเส้นทางและคิดวางแผนการ
เดินทางในสี่วันต่อๆ กันมา (ซึ่งก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าจะใช้ได้
จริงรึเปล่า) แต่เขาเป็นว่าจากตัวลี่มอมจะขึ้นเหนือไปลี่เจียง
และเหนือขึ้นไปอีกยังเมือง ‘แขวงรีล่า’ ข้ามหุบเขาขึ้นไปยัง
‘เจิงตู’ เมืองหลวงของมณฑลเสฉวนซึ่งอยู่ทางภาคกลาง
ของจีน ก่อนจะนั่งรถไฟต่อไปจนถึงเมือง ‘ปักกิ่ง’... และจาก
นั้นก็ค่อยว่ากันอีกที

ล่าสุด 02.05.09

รถประจำทางพาเราขึ้นเหนือฝ่านหุบเขาสูงเลี้ยวด้วยฟ้า
จนบางครั้งมองไม่เห็นสีฟ้าหิวๆ เวลาที่มองลงไปยังหุบเหวด้าน
ล่าง และท่ามกลางธรรมชาติอันงิ่งใหญ่แห่งชนเผ่าที่นี่เอง
จู่ๆ ผู้คนนึงถึงเหตุการณ์หนึ่งในอดีตซึ่งคุณเหมือนจะจำไม่
สำคัญ ทั้งที่ไม่เกี่ยวอะไรกับการเดินทาง (อึกแล้ว)

เมื่อ 3 ปีก่อน ผู้คนมีโอกาสเดินทางไปเตะฟุตบอล
ท่านหนึ่งของเมืองเกียวโต ประเทศญี่ปุ่นอยู่สามเดือน
เนื่องจากค่าครองชีพที่สูงมากจึงทำให้ชีวิตความเป็นอยู่นั้น
ค่อนข้างลำบาก รายได้จากการเล่นดนตรีเปิดห้องอาหาร
ถนนนั้นไม่เพียงพอสำหรับจ่ายค่าเช่าเรือน บางคราวจึงได้
อาศัยนอนพักตามสถานีรถไฟได้ดิน ในวัด หรือไม่ก็ตามริม
แม่น้ำ...สายวันหนึ่งในขณะที่กำลังนั่งรอเพื่อนอยู่ที่สถานี
รถไฟ มีหญิงชาวอาษาน่าท่านหนึ่งเดินเข้ามาขอเงินจำนวน
200 เยน จริงอยู่ที่เงินจำนวน 200 เยนอาจเป็นเพียงเงิน
จำนวนไม่มาก แต่สำหรับผู้คนในเวลานั้น มันค่อนข้างมีความ
หมายมากเหลือเกิน

ด้วยความรู้สึกเห็นใจ จึงให้เงินคุณยายไป 100 เยน
แต่คุณยายก็ได้พยายามขอเงินผู้อื่น 100 เยน ในขณะนั้น
แม้จะรู้สึกเห็นใจคุณยายอยู่มาก แต่ด้วยความกลัวว่าจะมี

เงินไม่พอเพียงสำหรับการดำเนินชีวิต ผู้คนจึงได้กล่าวปฏิเสธ
คุณยายไป ယายคุณยายหันมาเดือดร้อนก่อนที่จะเดินหันหลัง
จากไปท่ามกลางผู้คน... และในช่วงขณะเวลาสักๆ นั้นผู้
ได้เกิดความคิดของว่า

“ทำไมจึงไม่ให้เงินอีก 100 เยนกับยายไป?”

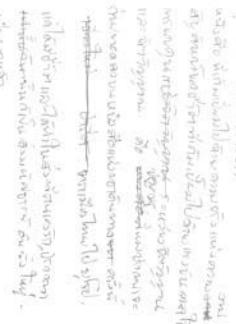
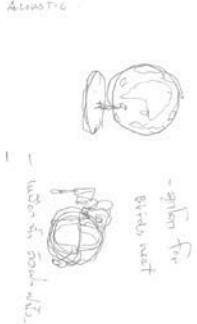
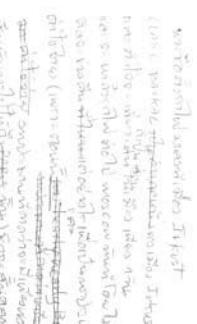
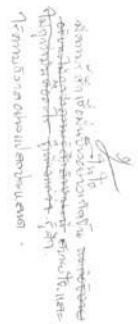
จริงอยู่ที่ชีวิตของเราตอนนี้นั้นช่างเต็มไปด้วยความ
ยากลำบาก แต่ถ้าหากเบรี่ยบเที่ยบกับหนูนิ่งราษฎร์นั้น
แล้ว

“นายยังต้องก้าวเดินกับสิ่งใดกันเล่า”

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้วผู้คนจึงบริโภคตามหลังแก่เพื่อจะ
นำเงินอีก 100 เยนไปให้ แต่ก็สายเสียแล้ว! คุณยายเดิน
หายจากไปกับผู้คน และหลังจากวันนั้นทุกๆ ครั้งที่ผู้คนผ่าน
มาอยู่สถานีไฟแห่งนี้ ก็พยายามมองหาหนูนิ่งราษฎร์นั้น
อยู่เสมอ โดยหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้แก่ไขความรู้สึกอันผิด
พลาด แต่ก็ไม่มีโอกาสได้เจอกับหนูนิ่งราษฎร์นั้นอีกเลย...

ที่ผ่านมาเก่ากามีได้จะสื่อถึงอะไรเป็นพิเศษ เพียงแค่
เกิดความสงสัยในความคิดคำนึงแห่งอดีต? ว่าทำไม่มันยังคง
คง “อยู่ที่นี่แม่เสมอ”... แม้กระหึ่งล่วงเดยมานานถึงวันนี้ วันที่
ผู้คนกำลังนั่งอยู่บนรถตู้กลางหุบเขาทางตอนใต้ของจีน...

ผู้คนมาถึงลี่เจียงในเวลาบ่าย และด้วยเงิน 1 หยวน
สามารถต่อรถเมล์จากสถานีรถประจำทางมายังย่านเมือง
เก่าซึ่งอยู่ไม่ไกล ผู้คนเดินทางไปตามตรอกซอกซอยตามหา

WACC = $\frac{E}{V}$ EBIT(1 - T) + $\frac{D}{V}$ RD(1 - T) + $\frac{P}{V}$ RPS

22. 2000-01-01 - 1999-01-01
The following table shows the number of days between January 1, 2000 and January 1, 1999. The table includes the day of the week for each date, as well as the total number of days in each year.

الله يحيى العرش بروحه العطرة
فلا ينفع العرش بغيره

John G. Jones

त्रिवेदी शास्त्र का एक अन्य विषय है विश्वविद्यालय के अधिकारी ने इसका विवरण दिया है।

—
—
—
—
—

କାନ୍ଦିଲାରେ ପାଇଁ ଏହାରେ କାନ୍ଦିଲାରେ ପାଇଁ ଏହାରେ କାନ୍ଦିଲାରେ ପାଇଁ

นามาเกสເເກສ (ที่สีได้แนะนำมา (ว่าราคากูกแลดดี) และคงด้วยเพราะช่วงนี้ตรงกับวันหยุดยาวของเทศบาลเฉลิมชลธรฤทธิ์ไม่ผล จึงทำให้บรรยายกาศของเมืองคึกคักเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยว แต่ถึงแม้ผู้คนจะเดินทางไปมาแต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกชื่นชมไปกับความกว้างใหญ่ของเมือง ใบหลิวปิลว่างหล่นลงบนพื้นสะพานหินซึ่งทอดตัวยาวไปตาม คุคลองใสเย็น มองเห็นปลากرافสีเหลือง สีแดง และปลาหลาดสี ว่ายวนเยินไปมา ทั้งร้านค้าขายของที่ระลึกร้านอาหาร บาร์ คาเฟ่...ลักษณะวิธีชีวิตรูปแบบใหม่ของคนเมืองจะสอดประสานไปกับอาคารสถาปัตยกรรมและผังเมืองโบราณได้อย่างน่าสนใจ

แล้วผมก็มาถึงเกสເເກສดังกล่าว ซึ่งตั้งอยู่ในซอยหนึ่งห่าง ถนนนุญ ลึกเข้าไปด้านในของเมือง “นามา” คือชื่อของคุณยายเจ้าของเกสເເກສ อายุของยายดูจะมากอยู่แต่แก้มยังดูแข็งแรง ท่าทางอาจริงเรอจังกับน้ำเสียงอันดังเวลาที่แกพูดภาษาอังกฤษสำเนียงจีนค่อยเรียบชวนให้ลูกค้าเขามารับประทานอาหารภายในร้าน (ทั้งต้องการให้เราทานข้าวเยอะๆ) ได้สร้างรอยยิ้มและเสียงหัวเราะเป็นที่สนุกสนานให้กับเราทุกคน และที่นี่เองผมได้มาพักอยู่ในห้องพักรวมแบบ 6 เตียงซึ่งอยู่ชั้น 2 ของอาคารไม่มีแบบบิลิ่งโบราณดูเรียบง่าย

ด้วยความตั้งใจจะอยู่ลี่เสียงเพียงแค่วันเดียว (เพราะ

เริ่มรู้ตัวแล้วว่าต้องประหัดให้มากขึ้น!) เย็นนี้ผมจึงรีบลงทะเบียนเช็คโทรศัพท์ออกคระวนสำราญทัวเมือง เดินบ้าง หยุดราตรีบ้าง เป่าเช็คเปิดหมวดตามตีนสะพานบ้างตามที่เรื่องตามราوا

...

เข้าวันต่อมา ก่อนที่ผมจะออกเดินทางขึ้นเหนือต่อไปยังเมืองแซงกรีล่า ก็ได้มีโอกาสร่วมโต๊ะอาหารเข้ากับชายสูงวัยชาวอังกฤษ เขาชื่อเดวิด และด้วยอายุเกือบ 70 ทำให้เขาดูสงบนิ่ง ทั้งแวตาอันนิ่มโดยคุ้นเคยก็จะเต็มไปด้วยเรื่องราวมากมาย

“คุณมาจากไหน และกำลังจะไปไหน?” เขากำมั่นด้วยน้ำเสียงเรียบช้า

“ผมเป็นคนไทย มาจากจังหวัดเชียงใหม่...คุณคงไม่รู้จัก ผมกำลังจะเดินทางไปยังปารีส ฝรั่งเศส คุณจะครับ?”

“ผมมาจากเมืองเวลล์ คุณรู้จักไหม?”

“ผมเคยได้ยินแต่ชื่อนครรับ แต่ไม่รู้ว่ามันอยู่ที่ไหน...”

“ตอนนี้ผมไม่ทำอะไร แค่ออกเดินทางท่องเที่ยวทั่วไปในเอเชียแหละ”

“คุณเดี่ยว?”

“ใช่...คุณเดียว”

“...”

“ผมมีเวลาสามชั่วโมงก่อนที่จะออก...คิดว่าจะไปเล่นดนตรีเปิดหมาก คุยอนยาไปด้วยกันใหม่?”

“ເຄາສີ” ເກົດອົບກ່ອນທີ່ລຸກຂຶ້ນຢືນຍິນຍ່າງເຫຼືອງໜ້າ

เราสองคนออกเดินไปตามลานหิน...เข้าก้าวเนินเข้า
จนบางครั้งผมแทบจะต้องเข้าไปช่วยพยุง แต่กระนั้นเข้าก
ยังมีสีหน้ายิ้มแย้ม พ้ออันที่รำพึงรำพันถึงสุนมาพที่อ่อนแอ
ลงเมื่อยามแก่ร้า จนมาถึงตืนสะพานแห่งหนึ่งในกลาง
เมืองเก่า...ผมปิดกล้องเช็คโทรศัพท์เบิดหมากอยู่ที่นั่น ส่วน
เข้าก็ยืนฟังอยู่ด้านหน้าค้อยปูร่วมมือเป็นหน้าม้าให้ (ซึ่งมัน
ก็ได้ผล...ผู้คนต่างให้ความสนใจ จึงทำให้มีเศษเหรียญ
มากมายถูกหย่อนลงในกล้องเช็คโทรศัพท์ของผม จากนั้น
เข้าก็ขอเงินเจ้าภาพเลี้ยงกาแฟผมสักแก้วเพื่อตอบแทนการ
บรรลุบทเพลงของผม...

“ทำไมคุณถึงเดินทางคนเดียว?” ผู้ชายเข้าด้วยความอหยากรู้

“ความจริงผมก็ไม่ได้อ่านภารกิจเดินทางคนเดียวหรอก
แต่ไม่มีเพื่อนหรือใครในครอบครัวที่อยากระยะเดินทางมา^{กับผม...ทุกคนต่างต้องทำงาน ทั้งภรรยาของผมก็คงไม่}
^{สามารถมาบนแกสເເກສ໌ຈາກຖຸກແບບນີ້ໄດ້”} เขากล่าว
เหมือนตัดพ้อด้วยความนัยน้อยใจ

“หลายปีก่อนผมได้ข่ายที่ดินและธุรกิจบางส่วนเพื่อนำเงินมาใช้ในการเดินทาง...และทุกครั้งที่กลับไปอังกฤษ

ทุกๆ อย่างก็จะเปลี่ยนแปลงไปมากเหลือเกิน”

“ผู้มีสิทธิห่างเหินกับเพื่อนๆ และครอบครัว ทั้งไม่มี
ครอบครองเรื่องราวของผู้...

“แต่ถึงอย่างไรผมก็ไม่หยุดการเดินทาง ทั้งขอยินดี กับการเป็นผู้แปลงหน้าต่อความงามแห่งโลกใบนี้”

ผู้รู้สึกยินดีทั้งต้นเด่นไปกับเรื่องราวชีวิตจากอีกซีกโลกหนึ่ง ผ่านสายตาอันเต็มด้วย爱 สงบเงียบ ในขณะเดียวกันก็ได้มองเห็นความรู้สึกแสนโศกเศร้าล้ำลึกภายในหัวใจของเขากว่ายิ่งนัก

เราสองคนเดินกลับมาที่เกสเยาส์เมื่อถึงเวลาที่ผมจะต้องขึ้นรถ และเมื่อเดินมาถึงก็ได้ยินเสียงนามาตะไนคุณเสียงดัง!

‘ຜົມຕກຣດດດດດດດດ!

นั่นแหลกตัวความเข้าใจผิดเรื่องเวลา ทำให้ผอม พลาดที่จะนั่งรถโดยสารซึ่งออกไปตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงที่แล้ว มาปะจี๊ดดูผลด้วยความเป็นห่วงว่ามายังไงไปไหนมา? ผอม ก็ได้แค่พี่ยงยิ่มไม่รู้จะพูดว่าอะไร...นอกจากจะต้องเสียเงิน ซื้อตั๋วรถใหม่ ทั้งเดวิดยังกล่าว霞

“แม้ว่าผมจะแก่มากแล้ว แต่หลายสิบปีที่ได้ออกเดินทางมาในฝูงยังไม่เคยตกรากเลยสักครั้งเดียว!”

ทั้งบอยฯให้ผมระมัดระวังเรื่องเวลา กับความเข้าใจ
ผิดในภาษา เช่น มักจะสร้างปัญหาและอุปสรรคในการเดิน

ທາງອໝູ່ປ່ອຍໆ

ผลข้อต่อรรถเที่ยวต่อไปซึ่งจะออกในอีกครึ่งชั่วโมงข้างหน้า ผลออกเดินพร้อมสัมภาระเดินไปขึ้นรถ...จริงๆ แล้ว ผลไม่นึกเสียใจเลยที่คนเนื่องต้องตกรถ เพราะถึงแม้จะต้องเสียเงินห้าสิบกว่าหยวนซื้อตั๋วไปใหม่ แต่มันก็ไม่สำคัญ เท่ากับการได้ม้ารู้จักและรับฟังเรื่องราวของชายชาวผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งได้พยายามก้มดัวลงต่ำเพื่อตักน้ำในลำธารแห่งน้ำต่ำ ของเขานั่นเอง...

॥ຮັງກວດລໍາ | 03.05.09

ห้าว้มงบบูรณ์โดยสารประจำทางกับความ
มหัศจรรย์แห่งความงามของภูมิประเทศแบบที่รaroสูง
ที่สูง ผนแม่นงออยู่ข้างหน้าในสายขาวจัน ระหว่างทางเรือ
ได้คุยกับชาวชนเผ่าที่น้ำเสียงของเชอสันเครื่องทั้ง
มีท่าทีเหมือนกำลังจะร้องให้ หลังจากว่างสายเรือดูซึ่ม
เครัวและเมื่อมองออกไปบนหัวเดินต่ำลงตลอดเวลา ไม่นาน
นักเสียงไห้ที่ได้ดังขึ้นอีกครั้ง เชอหิบมันออกมากจาก
กระเบ้าถือ มองดูไห้ที่ซึ่งดังและสัน ในเมื่อ...เชอไม่ได้
กดรับหรือกดตัดสาย แต่กลับเก็บมันไว้ในกระเบ้าร้อมทั้ง
รุดชิปปิดเข้าไว้...เสียงไห้ที่ยังคงดังอยู่ย่างนั้น...มัน
ดังเหมือนมาราคาที่อันแห้งแล้ง เขายิ่งแย่ลงตามกันแค่ขึ้น
มาสาม หั้งเมื่อกำไรเบ้าไว้แน่...ภายนอกหน้าต่างมอง
เห็นพิวัทศ์ของภูเขาสูงเสียดฟ้า หมุนบ้านชาวจันขนาดเล็ก
ตั้งกระজัดกระจาจายระหว่างที่รaroกลางหุบเขาว้าวใหญ่
มองเห็นทุ่งข้าวและสวนผักแบบขันบันไดหลากสีสันแห่ง
ธรรมชาติ บ้างดูกลมกลืน บ้างดูขัดแย้ง...ไม่รู้ทำไม่ผิดต้อง
มานั่งสังเกตพุตติกรรมของเชอคนนี้ หั้งๆ ที่ผ่านไม่เกล้าที่จะ
มองหน้าของเชอตัวซ้ำๆไป...

‘หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาวิ่งเกือบครึ่ง...เหลือเวลาอีกไม่

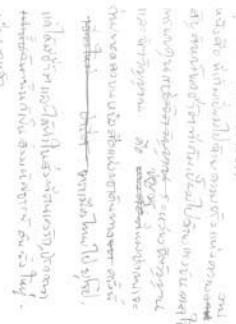
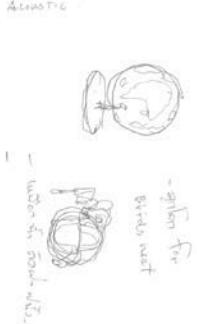
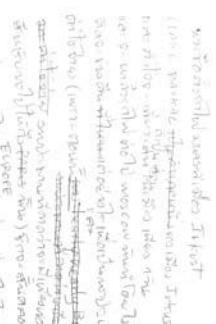
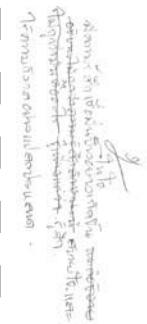
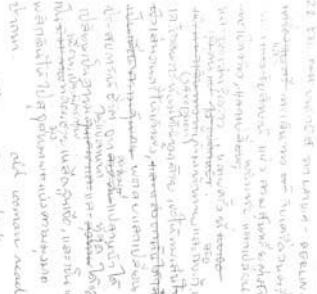

มากแล้ว ผู้มาฟังรำพันในใจ... ซึ่งเดอคงไม่ได้ยิน
วันนี้ก็เป็นอีกครั้งที่ได้มารับกับภาพอุบัติเหตุบน
ท้องถนน ณ กลางหุบเขาสูงนี้เอง ผู้มารับรักคันหนึ่ง
นอนควายอยู่ข้างทาง มีเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่อื่นๆ
มากพยายามให้ความช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ อีกทั้งทำให้
เกิดการจราจรติดขัดยาวเหยียด... ผู้มารับรักคันหนึ่ง
เหตุการณ์อยู่บนรถ ทั้งใจคอกระซิบไม่ค่อยดีนัก เพราะว่า ก็
ดันเกิดนึกสงสัยขึ้นมาว่า มันจะเป็นรถคันที่ผ่านมาไม่ทันเมื่อ
เช้านี้หรือเปล่า

รถบัสพานาธานีเมืองแซงกีล่าในเวลาเย็นมากแล้ว
ผู้มารับรักคันตามหาสายเกสเอกสารที่ลืมได้แน่นอน (อีก
แล้ว) ว่าได้แลวมีราคาระหยอด แต่เมื่อมาถึงกลับลังเลก็เห็น
ว่า มันดูกรังหังขาดการดูแลเหมือนไม่มีคนอาศัยอยู่มา
นาน...

อย่างไรก็ตามท่ามกลางสภาพอากาศอันบางเบาจัน
เหมือนจะหายใจไม่ออก อีกทั้งหน่วยงานด้านสันสะท้อน
ไปทั้งตัว ผู้มารับรักคันสำราญ่านเมืองเก่า ซึ่งมีลักษณะ
อาคารบ้านเรือนที่ก่อตัวโดยเป็นตึกสี่เหลี่ยมตึกแต่งด้วย
หินแม่น้ำขนาดใหญ่ ผู้คนส่วนมากต่างก็แต่งกายด้วยชุด
พื้นเมืองแบบทิเบตดูปลอกตา วัดแบบทิเบต เจดีย์กับลง
มนต์ห้าสี (สีขาว สีแดง สีฟ้า สีเหลือง สีเขียว) ซึ่งชาวทิเบต
มีความเชื่อว่าสายลมที่พัดให้ธงปลิวสะไภ้ไปนั้นได้ช่วย

สวัสดิ์ให้กับพวกเข้า ทั้งชื่อแซงกีล่าเองก็มาจากภาษา
ทิเบต หมายถึงหนทางนำไปสู่ดงตะวันและดวงจันทร์ด้วย
ดวงจิต

เดือนมาหยุดพักเล่นคนตระปีดหมายความว่ามุมถนนหนึ่ง
ในตลาด... แต่เมื่อเดินไปเพียงสิบกว่า步ที่เด่านั้นก็รู้สึกว่า
นี่มีอะไรไม่สามารถหยับได้อีกต่อไป แต่คุณตากันหนึ่ง
ได้ออกมาตะโชนไลเซ้ง... แกคงจะหลับอยู่ เพราะตอนนี้ก็
เกือบสามทุ่มแล้ว แต่แปลงที่ห้องพำยังดูไม่มีดีเท่าไหร่นัก

ตรงเงินไปทั่วเมืองอยู่ก่อนมีดค่า ก็พึ่งจะสังเกตว่า
เมืองนี้ไม่มีไฟกิตามท้องถนน ทำให้หนทางต่างๆ มีดมิด
ไปหมด และกวางจะรู้ตัวผิดก็เดินหลงทางมาอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้
ถนนช่วงดูเปลี่ยวไร่ซึ่งผู้คน จะเห็นก็เพียงแค่เขตต่อมุ่งฯ
เดินสวนกันเป็นครั้งคราว... ‘แล้วจะถูกทางใครรังไปดีล่ะ’
โดยไม่มีทางเลือกผิดจึงเดินไปเรื่อยๆ โดยหวังเพียงว่าจะได้
เจอกับใครสักคนที่พูดภาษาอังกฤษได้บ้าง

“คุณ!!” เสียงชายคนหนึ่งเรียกผู้ในความมีด ด้วย
ภาษาอังกฤษ

“ครับ” ผู้ตอบเข้าทั้งๆ ที่ยังมองไม่เห็นหน้า

“คุณเป็นนักแข็งใช้โทรศัพท์จากเมืองต้าลี่ใช่เปล่า?”

“ครับ ผู้นักแข็งใช้โทรศัพท์ เดินทางมาจากต้าลี่... แต่ผู้
เป็นคนไทยนะครับไม่ใช่คนต้าลี่”

จากนั้นเขากับเพื่อนอีกสามคนก็ได้เดินเข้ามายังลั

ทำให้มองเห็นหน้ากันร่างๆ ว่าเป็นชาวต่างชาติแต่ก็ไม่รู้ว่า
ชาติอะไร

“เออ...คุณรู้จักผมได้ออย่างไรหรือครับ?”

“ผมจำได้ว่าคุณเล่นเช็คโทรศัพท์ที่บาร์แห่งหนึ่งในตัวลี
แล้วรู้สึกประทับใจนะครับ...”

“คุณกำลังจะไปเล่นคนตีที่ไหนหรือครับ? เห็นสะพาย
เชือกมาด้วย”

“ผมพึ่งไปเล่นข้างถนนมานะครับว่าจะกลับที่พัก...
แต่ตอนนี้กำลังหลงทางอยู่...” ผมตอบด้วยรอยยิ้มแห้งๆ

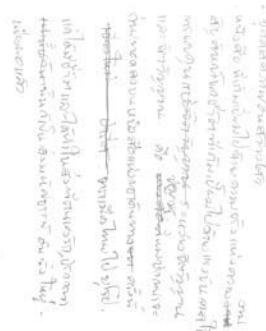
“พวกเรามาลงทางน้ำด้วยกันนะครับ” พากย์เสียงอ่อนๆ ที่บาร์แห่งหนึ่ง
ถ้าคุณไม่รังเกียจอย่างข้อเชิญคุณไปด้วยกัน”

“จะดีหรือครับ? ผมไม่รู้จักใคร...เออแล้วผมก็ไม่ค่อย
มีตังค์นี่ครับ...กรุงฯจะไม่สะดวก”

“ไม่เป็นไรครับ...ขอให้มุมเป็นคนเลี้ยงเอง”

เราทั้งสองคนเดินดุ่มๆ ท่ามกลางความมืดสลัวมายัง
บาร์แห่งหนึ่ง ซึ่งที่นี่เองเราได้มารับแสงไฟและหญิงสาว
อเมริกันเจ้าของวันเกิด...เรากล่าวแนะนำตนของบอกเล่า
เรื่องราวด้วยประสาทประทับใจที่บาร์แห่งนี้ ที่นี่เป็นที่ที่
กันและกัน พากษาขอให้มุมเปลี่ยนเช็คโทรศัพท์เป็นของวัน
วันเกิดให้กับเชอ จากร้านแรกก็ลายเป็นเพื่อนกัน...และเมื่อ
เรื่องราวดำเนินมาถึงนาทีนี้ ผมก็รู้สึกลงใจกับตัวเองเข้มแข็ง
ว่า “ผมนานั้นปาร์ตี้กับพากษาที่นี่ได้ยังไงเนี่ย!?” ทั้งๆ

ที่ไม่ได้วางแผนในการเดินทางอะไรมากมาย จู่ๆ ผมก็เห็น
ตนเองมาอยู่ในที่ที่ผมไม่เคยคิดจะมาถึง...

A-2448 T-6

THE DIALECTOLOGY OF THE TIBETANS

သုတေသနများမှာ အမြတ်ဆင့် ပိုမို ဖြစ်ပါသည်။

Sept 22 1900

- 410 -

22. 4. 1945. nach einer sehr kurzen - PERLIN
unterbrochenen Fahrt auf der Bahnlinie von
Hannover nach Berlin. Es war ein sehr
langwieriger und mühsamer Aufenthalt.
Von Hannover aus fuhren wir über die
Autobahn nach Berlin. Es war ein sehr
langwieriger und mühsamer Aufenthalt.
Von Hannover aus fuhren wir über die
Autobahn nach Berlin. Es war ein sehr
langwieriger und mühsamer Aufenthalt.
Von Hannover aus fuhren wir über die
Autobahn nach Berlin. Es war ein sehr
langwieriger und mühsamer Aufenthalt.
Von Hannover aus fuhren wir über die
Autobahn nach Berlin. Es war ein sehr
langwieriger und mühsamer Aufenthalt.

Mr. S. B. 12

॥ชิงการรีล่า 2^{04.05.09}

ท่ามกลางสภาพอากาศอันหนาวเย็นจนลมหายใจ
กลายเป็นไอ ผู้คนตื่นแต่เช้าเตรียมตัวออกเดินทางต่อไปยัง
เมืองเจียงตู แต่เมื่อได้พูดคุยสอบถามข้อมูลกับมิคกี้หงส์สาว
เจ้าของเกสเฮล์ส จึงได้ทราบว่าถนนบนหุบเขาที่ผ่านต้องการ
ข้ามไปยังเมืองเจียงตูนั้นมีสภาพไม่ดีนัก อุญ่าท่ามกลางป่า
ลึกซึ้งทำให้มีรถประจำทางวิ่งเพียงสักพาหนะละไม่กี่เที่ยว
และอาจใช้เวลาถึงหนึ่งสักพาหนะในการเดินทาง เชอจิ้ง
แนะนำให้ผ่านเดินทางข้อมูลลับไปยังเมืองลี่เจียงและต่อรถ
ประจำทางไปยังเมืองผันชីอ้ว (Panzhihua) เพื่อขึ้นรถไฟฟ้า
หลิงจาน (Liangshan) เข้าเจียงตู (Changdu)...

ผู้มีบุญเดินทาง

“เออ...ยังไงนะครับ ลี่เจียง ผันชីอ้ว จากนั้นก็เจียงตู?”

“ใช่แล้วค่ะ เส้นทางนี้น่าจะปลอดภัยทั้งปะหนายด

เวลามากที่สุด”

“ขอบคุณครับ” ผู้รับคำทั้งๆ ที่ยังไม่ค่อยเข้าใจเส้น
ทางเดิน ก็รีบในคำแนะนำของเชอ

“แล้วไม่ทราบว่าคุณเปิดเกสเฮล์สแห่งนี้นานนานรึยัง
ครับ?”

“สองวันค่ะ”

“เดิมที่เกสเฮล์สแห่งนี้เป็นของเพื่อนแต่ได้ปิดกิจการ
ไปลักษกันนึงแล้ว...ฉันได้ตัดสินใจมาเช้งกิจการและได้เปิดให้
เข้าพักเมื่อสองวันก่อนนี้เอง ตอนนี้อีกไร่ ก็ยังไม่เรียบร้อย
ดีนัก ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ”

จากคำพูดของเชอทำให้ผู้รู้สึกติดอยู่ในใจ ในตอน
แรกผมตอบคิดไม่ดีว่า...ทำไม่เจ้าของถึงไม่คิดดูแลรักษา
ความสะอาดทั้งๆ ที่เป็นเรื่องสำคัญ...

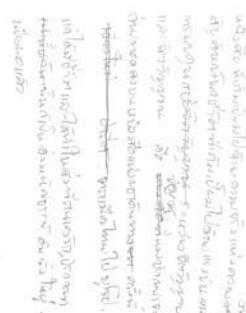
‘‘จริง...กี่ครั้งแล้วว่าเนี่ยที่เราตัดสินผู้อื่นจากการมอง
อย่างผิวนิยม’’ ผู้มีบุญ

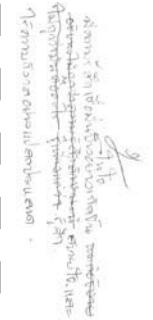
“น่าจะอยู่ต่ออีกสักวันนะค่ะ วันนี้เพื่อนของฉันจะ
เดินทางไปยังอุทยานแห่งชาติดิ่ง (Yading หรือที่เรียก
ขานกันว่าหุบเขาพระจันทร์สีน้ำเงิน) หากคุณต้องการติดต่อ
ไปด้วยกันก็ได้นะคะ ...พรีค่ะ!” เชอกล่าวย้ำคำสุดท้ายคง
ด้วยเห็นสภาพยากของผู้

“ขอบคุณครับ แต่ผู้มีบุญคงต้องออกเดินทางต่อไปครับ
หนทางยังอีกยาวไกล ไม่รู้เมื่อไหร่จะไปถึง”

“คุณจะไปไหนหรือคะ?”

“ผ่องเศศครับ..”

ผับชีวัต 05.05.09

รถตู้รับจ้างขนาดเล็กพาผู้คนกลับบ้านยังลี่เจียงในเวลาบ่าย ก่อนที่ผมจะขึ้นรถบัสขนาดกลางต่อไปยังเมืองผ้าเชือขัวในทันที...รถบัสขับพาเรามายังหุบเหวลี่กสูงชัน ที่มันช่างลึกจนไม่สามารถมองเห็นกันของหุบเหવด้านล่างได้ อีกทั้งคนขับก็ขับด้วยความเร็วสูงไปบนถนนสองล้อบนหุบเหว “ทั้งน่ากลัว ทั้งน่าเยินหัว” และด้วยความกลัวจึงทำให้ผมนึกจินตนาการถึงสถานการณ์อันตรายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นได้...นั่นแหลมมันจะมีอะไรแล้วรายไปกว่าการที่รถของเราตกลงไปยังหุบเหวด้านล่างนี้...แล้วจะหาทางรอดได้ยังไง” ผมพยายามคิด...แต่คิดไม่ออก เพราะถึงแม้จะหาทางกระโดดออกจากภาระได้แต่ก็คงต้องตกลงไปตายข้างล่างนี้อยู่ดี! ‘เลิกฟังซ่านชะที!’ ตั้งสติ ศุดลมหายใจเข้าเต็มปอด เพื่อขัดความปวดหัวจากการเมารถ หลังจากเห็นเพื่อนร่วมเดินทางหลายคนอาเจียนลงในถุงพลาสติกซึ่งได้ถูกเตรียมไว้ให้สำหรับผู้โดยสารทุกคน

แต่แล้วเมื่อรถขับข้ามเทือกเขาลงสู่ที่ราบกว้างใหญ่ ด้านล่าง ธรรมชาติที่ได้แสดงให้เห็นสิ่งที่อยู่ต่ำข้ามของมนต์อโรมานา เพราะในหัวขงเหล่าที่ดูอาทิตย์กำลังจะลับสันเข้าไปนั้น จากร่มมุมของบันยอดเขากลาง แสงอันหมายด้วยอิลลิ

ม่วงอมรอมพูกีเดี้ยส่องสะท้อนไปปังที่รากว้างใหญ่ด้านล่าง
ภาพแห่งความอุดมสมบูรณ์ของหญ้าบ้านชาวจีนอันเต็มไป
ด้วยเรือกสวนไร่นาและลำธารที่สดประสาเป็นลวดลาย
หลักสี่สันตามสภาพภูมิประเทศ ซ่างดุงดงมและมีพลังที่
ยิ่งใหญ่ตระหง่านใจใจยิ่งนัก

...

ในที่สุดในเวลาประมาณตีหนึ่งกว่า ก็มาถึงเมื่องผันนี
ข้า ผสมสังค์ตั้งตื่นขึ้นมาด้วยอาการสะลึมสะลือ พยายามเพ่ง
มองокоไปปังหลังสายหมอกหนานอกหน้าต่าง ragazzi ว่ามี
เมืองตั้งอยู่ติดเชิงเขาบนไปกับแม่น้ำสายใหญ่ด้านล่าง
ทั้งบรรยายกาศซ่างดูเมืองแห่งเจ้าวังเงว่ไม่มีรถสักคันวิ่งอยู่บน
ถนน...ผสมรู้สึกกังวลขึ้นมา...กังวลที่ไม่รู้ว่าตอนนี้ตนเองนั้น
อยู่ส่วนไหนของเมือง? แผนที่ก็ไม่มี สถานีรถไฟอยู่ที่ไหน
ก็ไม่รู้? ภาษาคนก็พูดได้แค่สามคำ ทั้งรู้สึกเจ็บใจตัวเองที่
ไม่รู้จักเตรียมตัวมาให้ดีกว่านี้ แต่คิดมากไปก็ไม่ประโยชน์
·ยังไงก็ต้องลงจากรถคันนี้อยู่ดี·

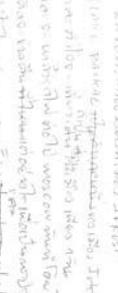
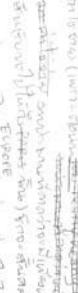
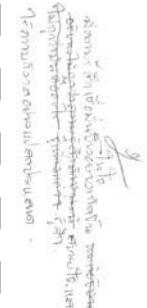
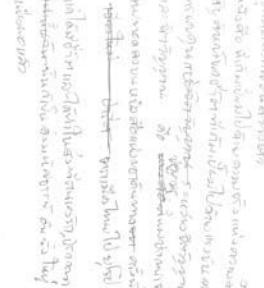
เมื่อรถได้มาจอดลงที่สถานี (อันมีดีมิด) ผู้ขับรถ
แท็กซี่และรถรับจ้างต่าก็รู้เข้ามายังผู้โดยสาร (นี่ภาพ
ออกใช่ไหมครับ) จริงๆ แล้วมันก็ดูเป็นเรื่องธรรมชาติ ‘ถ้าผม
พูดภาษาจีนได้’ อย่างไรก็ตามผมได้พยายามอธิบายคนขับ
รถรับจ้างว่าต้องการจะไปสถานีรถไฟเป็นภาษาจีนตามที่ได้
จะเดินทาง “เด้อครัวจัน...เคอะขาวจาน...ครัวเด้อจัน...ครัว

เจ่อจัน” ทุกคนต่างสายหน้าไม่เข้าใจ ผสมยังคงพยายาม
พูดประโยคเดิมเข้าๆ โดยเปลี่ยนโน่นเสียงไปเรื่อยๆ พร้อม
ทำท่าทางและเสียงเหมือนรถไฟ “เชิงตู...เคอะเจ่อจัน บูน
บูนนน...เชิงตู” สุดท้ายก็มีคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาและมีท่าที่
เหมือนว่าจะเข้าใจในภาษาพื้นบ้าน ของผู้โดยสารชาวจีนอีกสองคนนั้นขอ
อยู่ในนั้น ผสมหวังว่าเข้าจะเข้าใจ...มันอาจเป็นเชือดับล,
หมู่บ้าน หรือสถานีรถไฟ ผสมไม่อยากจะคิดมากไปกว่านี้
ดีกมากแล้ว และถ้าหากจะเกิดสถานการณ์ที่แย่ที่สุดก็คง
เพียงแค่นอนอยู่ข้างทางที่ไหนสักแห่ง แล้วพรุ่งนี้เข้าก็ค่อย
ว่ากัน...

...

รถแท็กซี่คันนั้นพารามาถึงยังสถานีรถไฟในเวลาตี
สองครึ่ง...แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างที่ผมก็พอเข้าใจ คนขับ
รถแท็กซี่ผู้นั้นต้องการให้มีม้าจ่ายเงินค่าโดยสารมากกว่าคน
อื่นเป็นสองเท่า...และแม่ผมจะเห็นว่ามันไม่ยุติธรรมแต่ด้วย
ความติดขัดด้านภาษามูลจึงไม่สามารถทำสิ่งได้ดีมากนัก
จะได้ก็แค่เพียงอ้อมวนอวนเข้าด้วยสายตา พยายามต่อรอง
ให้มากที่สุด...จนสุดท้ายผมได้จ่ายค่าโดยสารไป สามสิบ
ห้าหยวน (ส่วนชาวจีนสองคนนั้นดูเหมือนว่าจะจ่ายกันแค่
เพียงยี่สิบหยวนเท่านั้น)

Aerostic

พังดูไม่ใช่เรื่องใหญ่โตใช่ไหมครับ แต่ที่มันกลายเป็นเรื่องขึ้นมาก็ เพราะ ผมไม่ได้เตรียมแลกเงินห่วง漫านะสิ! ทำให้หลังจากจ่ายเงินค่าแท็กซี่ไปแล้วมาวุ่นวายอีกทีเมื่อ เหลือเงินเพียงแค่ 95 หยวนเท่านั้น... ‘แล้วมันจะพอสำหรับค่ารถไฟไหม้เนี่ย?’

กลางห้องโถงใหญ่ภายในสถานี...บรรยายการเมืองฯ
เย็นๆ ทั้งเสียงเพลงอย่างกับป้าช้า รู้สึกเหมือนตนของกำลัง^{ตัว}
อยู่ในน้ำหนึ่งเดิมจังๆ ไปยังจัง ผุดเดินไปยังซ่องชาญตัวซึ่ง^{ตัว}
เปิดอยู่เพียงซ่องเดียว

“ເນີງຕູ...” ພມກລ່າວພ້ອມຍກນິ້ວຂຶ້ນມາຫນິ້ນິ້ວ

พนักงานหญิงมองหน้าผมก่อนที่จะกดเป็นพิมพ์ลงในปืนคีย์บอร์ดหน้าจอคอมพิวเตอร์ซึ่งแสดงให้เห็นตัวเลขราคาค่าโดยสารและเวลา (250 หยวน 2.40 น.)

“มีราชาที่ถูกกงกว่าเนื้อเหมครับ” ผุดตามด้วยภาษาฯ
อังกฤษ พ้อมองทั้งแสงดงท่ากدمือลงต่ำ...

เชือกคลงไปบนแพนพิมฟ์อีกรัง และครัวนี้ป่นหน้า
จ่อได้แสดงตัวเลข (102 หยวน 2.40 น.)

“ถูกกว่านี้มีอีกไหมครับ” ผู้ชายอีกครั้งพร้อมทั้งกดมือต่ำลงไปอีก

แต่คราวนี้เชօได้แต่ส่ายหน้า

ผมพยายามล้วงเงินทั้งหมดในกระเป๋าไว้แล้ว

ดู พร้อมแสดงท่าทางว่าผมเหลือเงินหยวนอยู่เพียงแค่นี้

(95 หยวน) และจะขอจ่ายส่วนที่เหลือด้วยเงินคอลลาร์ได้ไหม?

ເຄືອສ່າຍຫນ້າອີກຄົງ...

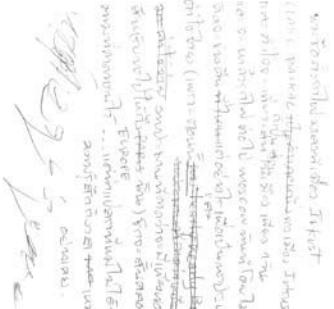
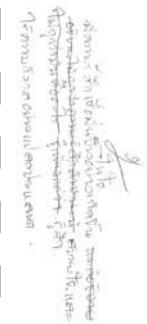
ผู้มีรู้สึกเข็งดัวเอง แต่ก็ไม่รู้จะไปโทษใคร...เห็นอยู่เห็นอยู่ ทั้งก็ไม่ยกกรวยรถไฟขบวนต่อไปปะซิ่งไม่รู้จะมาเมื่อไหร่ แต่ในเวลาหนึ่งไปหาแลกเงินที่ไหน ทั้งอึกสับนาทีรถไฟก็จะมาแล้วด้วย...และในขณะที่ผู้กำลังคิดจนหัวแทบแตกว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร จู่ๆ ก็มีเมือยื่นมาจากด้านหลังพร้อมกันเงิน 10 หยวน

ชาญสูงวัยผู้นั้นมองหน้าผมด้วยแววดารีบเฉย
พร้อมทั้งวางเงินนั้นไว้บนเคาน์เตอร์

“ເຖິງໆ ນີ້” ມັກລ່າວຂອບຄຸນເປັນພາກຊາຍື່ນ ພັ້ນມັກຢືນເຕີມ
ກັບຍື່ນເຈີນດອດລາວໃຫ້ເຂົາ ແຕ່ເຂົາປົກສຶນ...

ทั้งง ทั้งดีใจ ทั้งอยากจะต่อปะແທນความช่วยเหลือ
ของเข้า แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาคิดมากอกหักแล้ว จึงรับเงินของ
เขามาจ่ายค่าตัวรถไฟ..ก้าวขوبคุณชายแบลกหน้าผู้นั้น
อีกครั้งก่อนที่จะรีบวิ่งมาขึ้นรถที่ชานชาลา

ที่บันรถไฟนี้เองผลได้มาพบกับคุณลุงชาวจีนอายุมากคนหนึ่งท่าทางประหลาด ที่ว่าประหลาดก็ เพราะเขาไม่ได้เสื้อห้องยังเดินตีพุงตัวเอง และพูดคุยกับผู้คนไปทั่วชุมชนรถไฟ ไม่นานนักเขาก็เข้ามาคุยกับผม (เป็นภาษาจีน)... ผมได้แฉ่เพียงร่องสีและพยายามสื่อสารกับเขาริดวย

ภาษาเมือง เขาก็ยิมให้ผมและยังคงคุยกับผมอยู่เรื่อยๆ และถึงแม้ว่าเราจะไม่เข้าใจในความหมายของกันและกัน แต่แปลงที่เราเก็บยังคงนั่งคุยกันอยู่อย่างนั้นอยู่นาน...

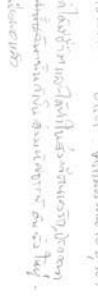
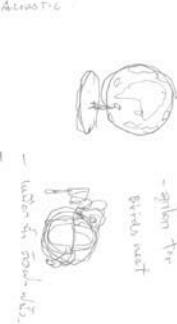
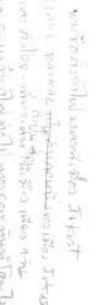
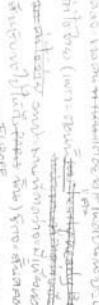
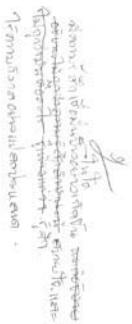
“นั่งคุยกับคุณลุงไปก็คิดสมเหตุว่าเง้อไป” เพราะผมไม่แน่นอนทั้งที่ว่า ทั้งกระหายน้ำ ทั้งร่วง...เงินก็เหลืออยู่เพียง 3 หยวน แรมยังจะต้องนั่งอยู่บนรถไฟฟ้าอีก 13 ชั่วโมง กว่าจะถึงเชียงใหม่

‘หลบฯ’ ไปซื้อยาคิดมาก... เดียวอะไรฯ มันก็คงจะผ่านพ้นไปเอง’ ผมได้แต่คิดปลอบใจตัวเอง

ด้วยความกระหายน้ำเป็นอย่างมากในขณะนั้นเอง ผมจึงทำท่าทางด้วยภาษาเมืองขอ水หน้าในมือของคุณลุง มาดื่ม เขายื่นมันมาให้ และด้วยความรู้สึกเกรงใจผมจึงดื่มไม่นมกันนัก ก่อนที่จะยืนขึ้นน้ำกลับคืนให้คุณลุง และด้วยเขาคงลังเลเท่าเห็นอาการกระหายน้ำของผม เขายังคงรับรู้ที่จะรับขาดน้ำนั้นคืน ทั้งทำท่าทางเหมือนจะบอกให้ผมเก็บมันเอาไว้... จังหวะนั้นเองไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ผมเหมือนได้ถูกอำนาจชนิดหนึ่งที่มองไม่เห็นบีบัดเข้าไป ที่หัวใจอย่างหนักหน่วง หลายฯ อารมณ์ที่ประกอบกัน ทั้งความเห็นด้วยกัน หิวโหย เหงา เศร้า คิดถึงบ้าน คิดถึงแม่ คิดถึงแฟนก่า และอีกหลายความรู้สึกที่ผมก็ไม่แน่ใจว่า มันคืออะไร หรือถูกเก็บกดมาจากไหน แต่การหายใจยืนขึ้น น้ำด้วยมิตรภาพของคุณลุงท่านนี้เองที่กำลังได้ปลดปล่อย

มันออกมาก... แม้รู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งร่างกาย แต่ต้องพยายามอดกลั้นชื่นชมการละเทือนใจและหยดน้ำตาของตนเองด้วยความพยายามผู้คนที่นั่งอยู่รอบๆ

เคยใหม่ครับที่บางครั้งในชีวิตต้องเข้าไปอยู่ในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก ไม่มีเพื่อน หรือใครๆ ที่จะให้คำยอมรับอีกแล้ว หรือจะร่ายความรู้สึก ความรู้สึกเก็บกดลักษณะนี้เอง ที่ดูเหมือนจะทำให้มิตรภาพและการหายใจนี้ความช่วยเหลือจากใครสักคนที่แม้มันจะเล็กน้อย แต่ก็ได้กลับกลายเป็นความพิเศษขึ้นมาอย่างน่าอศจรรย์

ເວັງຫຼາຍ
06.05.09

ຄວາມຮັບເຮັດໃນເມືອງໃຫຍ່ທ່າງການກົດລາງຂອງຈິນນັ້ນ
ຊ່າງແຕກຕ່າງກັນນາກແລ້ວເກີນກັບຄວາມເປົ້າຂອງເມືອງເລັກ
ໃນຫຼຸບເຂາທ່າງການໄດ້ ບໍ່ຢ່າວນແຮກໃນເຈິງຕູ ພົມມະນຸຍາ ຕື່ນເຕັ້ນ
ໄປກັບສປາພແວດລ້ອມໄໝມ່ທັງຍັງງານ ທີ່ເຫັນດາວ່າມາຍືນອູ້
ທ່ານກາລາງຜູ້ຄົນນຳກາມຍາຍໄກໃນສານີຣຸດີໄຟຂານາດໃຫຍ່...ແລະ
ແນ່ນອນກາරກິຈແກ່ຂອງພົມກີໂຄ ‘ຫາທີ່ແລກເຈີນ’! ຈາກນັ້ນກີ
ຊາລາເປົ້າອັນນາ ສັກລຸກແລ້ວດ້ວຍວ່າກັນ...

‘ເຈິງຕູ’ ເປັນເມືອງເຂົກຂອງມັນຫາລເສດວນ ພົມມາທ
ຮາບໃນກາຍຫລັງວ່າມັນມີຄວາມໝາຍວ່າ ‘ຄ່ອຍໆ ກລາຍເປັນ
ເມືອງ’ ເນື່ອຈາກເມື່ອສອງພັນປີກ່ອນສະບັບຈິນທີ່ອ່ອງເຕີ່ໄດ້ມີ
ກາරຈັດກາຮັບປະທານເພື່ອແກ້ໄຂປົມໜານໍາທ່ານ໌ເກີດເປັນ
ປະຈຳທຸກປີ ເມື່ອແກ້ໄຂປົມໜານໍາທ່ານໍໄດ້ ຊາວນາຊາໄຣຈຶ່ງ
ສາມາຄະເພະປຸກແລະມີວິທີຄວາມເປັນອູ້ທີ່ດີຂຶ້ນ ຈາກນັ້ນ
ຜູ້ຄົນຈຶ່ງເຮີມຄພພົມເຂົ້າມາຍູ້ເມື່ອນີ້ນຳກັນເວົ້ອຍໆ ຈຶ່ງດີ້ຕ້ອງ
ວ່າ “ເຈິງຕູ” (ເລັ່າປີແລະຊັງເປັ້ນຈາກປະວິຕາສັກກິກໄດ້
ດັ່ງຮາຍອານີ້ໃນມັນຫາລີ້ນເຫັນກັນ) ດູປັກຄລ້າຍໆ ກຽງເທິພາ
ບ້ານເຈາ ປຶ້ງເຄີມໄປດ້ວຍຕີກາຄາຮູງໃໝ່ ຫ້າງສຽບສິນຄ້າ
ຮັມເມີລ ອາໄຟພໍາ ຮອທັກີ່ ລ້ານເສີມສາຍ ລ້ານປະໜີ່ ລ້ານ
ຕົມໍ່າ ລ້ານສຸກີ່ ອຸນສາວິ່ຽຍ່ (ທ່ານປະຈານແນມາ) ຂອທານ ນໍມ

แพนด้า หมายว่าจัด และการจราจรขันหนาแน่นติดขัดเต็มไปด้วยผู้คน...

จากสถานีรถไฟฟ้ามอออกเดินไปบนถนน ซึ่งให้ ตามหา “มิกค์ไฮสเทลเบ็กเกอร์” ซึ่งลืดได้แนะนำมา อีกแล้ว และที่นี่เองผมได้มาน้ำทิ้งห้องเดียวกับ เว็บ หนุ่มรักยุ่งๆ กะ อย่างกฤษ และ เอ็ดเวิร์ด ชายหนุ่มจากฟิลิปปินส์ เข้าทั้งสอง เป็นนักเดินทางและนักดนตรี (ซึ่งก็เพิงมาเจอกันในวันนี้เช่น กัน) เว็บเป็นนักกีต้าร์ ส่วนเอ็ดเวิร์ดเป็นนักแต่งเพลงเล่นคีย์บอร์ด

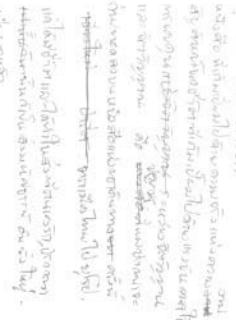
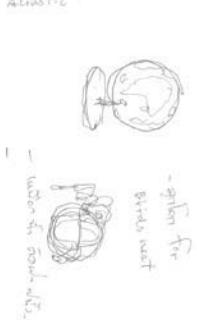
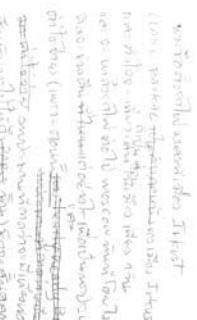
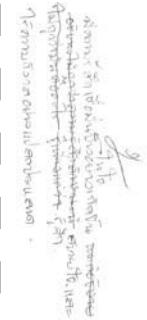
...

เว็บ (อายุ18 ซึ่งเด็กกว่าผมมาก) เล่าว่า เมื่อปีที่แล้วเขาตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนมัธยมปลายและออกเดินทางมายังที่ปีโคลีย์ด้วยความต้องการที่จะเรียนรู้และท่องเที่ยวไปยังโลกกว้าง รายได้ของเขามาจากการรับสอนภาษาอังกฤษ แต่หลายครั้งเขาก็ได้ถูกปฏิเสธรับเข้าทำงานเนื่องจากมีอายุน้อยเกินไป จึงทำให้ประสบกับปัญหาทางด้านการเงินอยู่บ่อยๆ ผมสังเกตเห็นหนังสือปรัชญา จิตวิทยาและประวัติศาสตร์ล่มหนาลายเล่มที่เขาได้นำมา มาด้วย จึงไม่แปลกใจที่หลายๆ ครั้งเมื่อเราได้พูดคุยแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เขายังแสดงมุมมองแบบๆ ที่เผยแพร่ให้เห็นทั้งสองด้านของสิ่งนั้นๆ ซึ่งมันก็ทำให้ผมเรียนรู้ว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่เรามองสิ่งต่างๆ แต่เพียงด้าน

เดียว โดยคิดว่าตนเองเป็นผู้รู้วัน มันช่างเป็นทักษะขั้นจำกัดคับแคบ ทั้งแข็งกระด้างและไร้ชีวิตศรีษะเพียงใด

ผมตัดสินใจอาศัยอยู่ในเฉิงตุสามวัน เนื่องจากราค่าที่พักชั่วโมงแพง (ประมาณ...27 หยวน สำหรับห้องพักร่วมที่มีห้าเตียง) ทั้งต้องการพักผ่อนจากการเดินทางอันยาวนาน และทั้งสามวันนี้เองผมก็ได้เที่ยวเล่นอยู่กับเว็บแล้วเอ็ดเวิร์ด...ทุกวันเราได้ออกเดินเที่ยวเล่นไปตามสถานที่ต่างๆ ในเมือง ซึ่งก็ไม่พ้นย่านศูนย์กลางค้าบันถานเลียนเหมินตะวันตก (Renmin west road) สถานสาธารณูปโภค ‘ประชาชน’ สถานสาธารณูปที่ใหญ่ที่สุดของเฉิงตุ และหลายครั้งเราได้พายามหาที่เล่นดนตรีเปิดหมวดฯ...แต่ก็ช่างยากเย็นเหลือเกินไม่ว่าจะสีแยกไหนทั้งคนทั้งรถก็จะยะเยะเต็มไปหมด แฉมเล่นกันไม่ถึงสามเพลงก็จะโดนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาบอกรอให้หยุดเล่นเสมอ...จริงๆ แล้วผมก็เข้าใจดีนะครับว่าการสร้างเสียงรบกวนในที่สาธารณะนั้น ดูจะเป็นเรื่องที่ไม่สมควร ทั้งการเปิดหมวดของผู้คนจะว่าไปแล้วก็คงเป็นการทำงานโดยผิดกฎหมาย แต่ผมก็อดรู้สึกไม่ได้ว่าทำไม่เข้าถึงกับต้องมาไล่นักดนตรีข้างถนนอย่างเราด้วย...

มีอยู่เหตุการณ์หนึ่งที่คิดไปแล้วก็น่าขัน เรื่องมีอยู่ว่าคืนหนึ่ง ผม เว็บ เอ็ดเวิร์ด และ แอนดี้ (หนิงสาวชาวอเมริกันซึ่งพักอยู่ที่เดียวกัน) เราได้ไปยังแจ๊สคลับแห่งหนึ่ง

ย่านมหาวิทยาลัยสichuan University) เพื่อหวังว่าอาจจะได้มาร่วมแรมกับนักศนตรีเจ๊สของเมือง แต่แล้วเมื่อเราเดินเข้ามามากยในวันที่ได้รับการติดแต่งด้วยความหรูหรา ทั้งยังมีราคาแพงจนดูเหมือนว่าแบ็คแพ็คเกอร์ปอนฯ อย่างเราจะไม่สามารถสั่งเครื่องดื่มใดๆ ได้... ในช่วงเวลาันั้นมันช่างทำให้เกิดความรู้สึกว่าเราเป็นเหมือนผู้แบลกแยกในสถานที่แห่งนี้ โดยเฉพาะในเวลาที่พักงานมายืนรอรับอุบลฯ... แล้วเราต่างได้แต่มองทางันบีบฯ

“ขอสักครู่นะค่ะ ขอเวลาตัดสินใจสักหน่อย” แอนดี้หญิงสาวจากดินแดนเสรีภาพล่าวขึ้นด้วยความมั่นใจ “แล้วเดี๋ยวจะเดินไปสั่งที่เคาน์เตอร์ค่ะ”

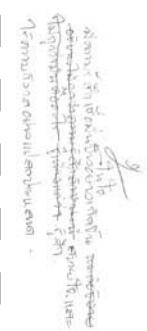
กันดีมี... คิดๆ ไปกันแน่แบลกเดินตะครับที่ความแบลกแยกแตกต่างในบางครั้งนั้นทำให้เรารู้สึกอบอယที่ต้องมาเผชิญกับสิ่งที่เราไม่มี ซึ่งจริงอยู่ว่าผู้คนอาจจะแคคิดไปเอง แต่ก็อดไม่ได้ว่าตนเองรู้สึกอย่างนั้นไปจริงๆ ซึ่งผมก็ไม่ได้แคร์มันสักเท่าไหร่ ทั้งก็ไม่ได้คาดหวังอะไรจากใครทั้งสิ้น เพราะในเวลานี้ ผมแค่อยากจะเข้าไปเล่นแบ็คโซฟโนร์มกับพวกเขาระบบฯ...

คืนนี้ผมก็รู้สึกมีความสุขที่ได้รวมเล่นนักศนตรีเจ๊สรุวมกับนักศนตรีซึ่งต่างกันล้วนมากด้วยความสามารถ ทั้งมือดีบันเปลษชาฟร์เจส มือกลองจากแคนาดาและมือเปียโนชาลีน และในเวลานี้มันก็ช่างเป็นช่วงเวลาที่พิเศษ

สำหรับชีวิตของนักศนตรีคนหนึ่งที่ได้แบกแบ็คโซฟโนร์มาไกลจากประเทศซึ่งเฝือก... เพื่อหวังที่จะมีโอกาสได้แลกเปลี่ยน... จะเรียกว่าอะไรดีล่ะ? ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์... กับนักศนตรีจากอีกซีกโลกหนึ่ง ในสถานที่และท่วงทำนองที่เราไม่รู้จัก... และในขณะที่ได้ร่วมเล่นแบ็คโซฟโนร์กับเพื่อนที่ได้ยินมาจากท่วงทำนองเหล่านั้นมันก็ทำให้ผมเหมือนได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่ผมก็บอกไม่ถูกว่ามันคืออะไร แต่สิ่งนั้นมันได้ทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคงภายในรอบๆ จิตใจของตนเองอย่างล้ำลึก

ปล. (หลังจากที่ผมได้เขียนเเมบเนทือญุ่นลายเพลงแล้ว ผู้จัดการหินึงชาวฟร์เจสซึ่งดูเหมือนจะประทับใจในการเล่นของผม ก็ได้สั่งเบียร์มาเลี้ยงพวกเราทุกคนชะจัน!!)

แต่เรื่องก็ง่ายไม่เจ็บแค่นั้นราบเพราลิงที่ผมว่ามันนาขัน ไม่ใช่เรื่องที่ผมพึงเล่าไปแต่เป็นเรื่องที่ผมกำลังจะเล่านี้ต่างหาก ^^ ...หลังจากที่เราได้ออกมาจากแจ๊สคลับและกลับมายังเกสเฮาส์แล้ว ก็ได้แวะซื้อเบียร์มาดื่มกันต่อในสวนขนาดเล็กน่ารักด้านหน้าของเกสเฮาส์ซึ่งได้ถูกจัดให้มีโต๊ะเก้าอี้สำหรับรับประทานอาหารและเครื่องดื่ม และเมื่อเราได้เดินเข้ามายังสวนก็ได้เห็นชาวต่างชาติกลุ่มใหญ่ๆ หนึ่ง群 ที่กินกันอยู่ก่อนแล้วในมุมหนึ่งของสวน อีกมุมหนึ่งมองไปก็เห็นข้าวปลาอาหารหลายจานที่ได้ถูกหานเหลือทิ้งไว้มากmanyban ต้อง

“อาหารของใคร ทำไม่มันถึงถูกทิ้งไว้มากมายขนาดนี้” เสียงแอนดี้บินพีมพ์

‘แต่จะว่าไปดูๆ แล้วก็น่าเสียดาย’ ผู้ชาย

และในขณะเดียวกันกับที่ผมกำลังคิดอยู่นั้น แอนดี้ หนุ่งสาวสุดมั่นคงเดินเข้าไปหาชาวต่างชาติตกาลุ่มนั้น พร้อมทั้งามเข่าเหล่านั้นว่า

“อาหารที่เหลือบันต้องด้านเป็นของพากคุณหรือเปล่า”

“เยส...ใช่”

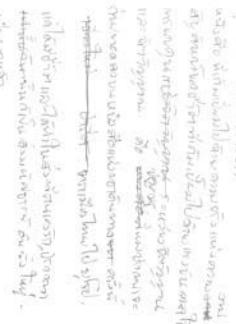
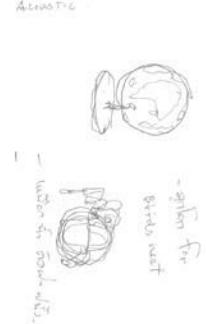
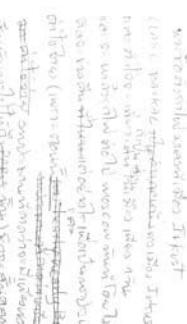
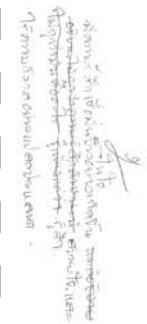
“พากคุณจะว่าไห่มถ้าหากพากเราจะขอรับประทานอาหารที่เหลือเหล่านั้น เพราะคุณแล้วมันช่างน่าเสียดายเหลือเกิน”

“ได้สิ! ...ถ้าหากว่าคุณไม่ว่างเกียจ” พากเข้าต่างตอบเป็นเสียงเดียว

ด้วยความที่ไม่คุ้นเคยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งคิดไม่ถึงว่าแอนดี้จะกล้าเดินเข้าไปขออาหารที่ทานเหลือบันต้องด้านน้ำมาน กัน มันจึงทำให้ผม เว็บ และ อีดเวิร์ด ได้แต่ยืนยิ่งก้มแบบงา และแม้ว่าผมจะรู้สึกชำไปกับสิ่งที่แอนดี้กำลังทำแต่ก็รู้สึกประทับใจในความมั่นใจและความเป็นตัวของตัวเองของเธอ และผู้ชายต้องขอสารภาพตรงนี้ เลยกับแล้วกันนะครับว่าจริงๆ แล้ว ผู้ชายรู้สึกหิวและอยากที่จะทานอาหารที่เหลือเหล่านั้นอยู่เหมือนกัน แต่จะให้กล้า

เดินไปขออย่างแอนดี้ ผู้ชายจะต้องคิดหนัก ซึ่งก็ด้วยความรู้สึกจากการที่ถูกสั่งสอนมาว่า ‘อย่าขอใครกิน’ หรือ ‘อย่าไปกินของเหลือของใคร’ มันได้ค้างคาอยู่ในใจ (มาตั้งแต่เมื่อไหร่? หรือไปจำมาจากไหน ผู้ชายจำได้แล้ว?) ได้ค่อยสั่งว่า อย่าไปทำอย่างนั้น! มันไม่ดี หรือมันเป็นการเสียศักดิ์ศรี อะไรประมาณนั้น? อย่างไรก็ตามสิ่งที่แอนดี้ได้ทำลงไป มันก็ทำให้ผมได้เรียนรู้ว่า ‘สาระสำคัญของสิ่งต่างๆ นั้นไม่ได้คำนึงอยู่ในรูปแบบวิธีคิดใดรูปแบบหนึ่งเป็นเฉพาะเจาะจง แต่มันได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจริง ณ ชั่วขณะเวลาหนึ่งต่างหาก’ และคืนนี้ผู้ชายได้เห็นตัวเองนั่งรับประทานอาหารที่เหลือนั้นร่วมกับเพื่อนๆ กันอย่างเอร็ดอร่อย

ช่วงเวลาสามวันในเมืองใหญ่อย่างเจียงตุนดูเหมือนจะสั้นเกินกว่าที่จะทำให้ผู้ชายรู้สึกอะไร ของเมืองดีพอ แต่ภาพสะท้อนของสังคมที่แสดงออกผ่านวิธีชีวิตของผู้คนในเมืองใหญ่ที่คุณจะเต็มไปด้วยอาการรีบเร่ง อันคล้ายคลึงกันของผู้คน และถึงแม่แสงไฟและเสียงของเมืองจะได้ฉายให้เห็นแนวทางแห่งความหวังและความฝันลึกลึกลงที่ได้กว่า แต่ผู้ชายที่นี่คือคนที่ไม่เคยมีความหวังและความฝันลึกลึกที่ได้กว่าที่ได้คิดฝันไว้นั้นคือสิ่งได้กันแน่...

ปักกิ่ง 08.05.09

ยี่สิบหกชั่วโมงภายใต้แสงไฟฟ้าที่สว่างไสวจากเงินๆ ผ่านเมืองซีอาน ข้ามแม่น้ำหวงเหอ (แม่น้ำเหลือง) จนถึงปักกิ่ง ผ่านถนนสองมาอยู่ท่ามกลางเวหาแห่งความอดทนอดกลั้น หนึ่งอยล้า ภาพผู้คนมากมายที่ค่อยๆ แบ่งปันอาหาร เดินทางแบบบันทึกที่นั่นให้แก่กันและกัน บ้างยืนหลับ บ้างนั่งกอดเด็กหลับไปบนพื้นทางเดิน หญิงสาวผู้ซึ่งอุ้มลูกน้อยของเธอไว้บนตักและนอนหลับไปด้วยกัน ภาพความสนุกสนานจากการเดินไฟไปพร้อมๆ กับการจิบชา ร้อนและบะหมี่กุ้งสำเร็จรูปที่เหมือนเป็นอาหารหลักของเวลาทุกคน... แต่แล้วเมื่อรถไฟที่หยุดลงที่สถานีปลายทางที่กรุงปักกิ่งนั้น ทุกคนก็ลับดูดซึ้งในบรรยากาศที่ร้อนอบอุ่น อบอุ่นและเสียงหัวเราะจากความตื่นเต้นดีใจเมื่อคนได้ทำลายความเห็นด้วยจากการรอคอยอันยาวนานไปจนหมดสิ้น

ผ่านออกเดินตามหาที่พักในย่านเชียนเหม่น (Quinmen) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากจัตุรัสเทียนอันเหมินมากนัก แต่แล้วเมื่อไปถึงก็พบไม่มีห้องว่างเหลืออยู่เลย พนักงานคนหนึ่งจึงแนะนำให้ลองไปยังเกสแอสเปิดใหม่ซึ่งอยู่ในซอยเดียวกัน เดินผ่านตลาดลูกเจ้าไปในซอยจนมาถึงหน้าอาคารไม้เก่าแก่แห่งหนึ่ง ดูผิวเผินแล้วไม่เหมือนอาคารพัก

อาศัยเลยกันดิเพราจะมันซ่างดูเก่าเหมือนขาดการดูแลนานมีเพียงป้ายผ้าใบเป็นเล็กเรียนว่า “ดิเอ็มเพอร์เรอร์เกส เ夷ส’ ‘The Emperor Guesthouse’ ตั้งอยู่ด้านหน้า ผ่านห้องประชุมไม่แกะสลักเข้าไปสู่ห้องโถงขนาดใหญ่ที่สูงจัด หลังคา ข้าวของที่วางอยู่อย่างระเกะระกะทั้งเต็มไปด้วยปูน ลักษณะของสถาปัตยกรรมให้เห็นถึงความกร้าวของมัน

เสามีสีแดงเข้มได้เรียงตัวค่ายันระเบียงทางเดินชั้นสอง ซึ่งทำด้วยไม้ฉลุลายสีเขียวเข้ม สูงขึ้นไปจากนั้นคือหน้าต่างกระจกรอบลูกฝักไม้สีแดงติดติดตามดูดีคงานวับหลังคา แสงแผลดจากด้านบนทำให้ห้องโถงดูสว่างใส่เหมือนอยู่ภายใต้ท้องฟ้า ห้องพักกว้างตัวเรียงกันรอบระเบียงทางเดินทั้งสองชั้น ขันบันไดขนาดเล็กทำให้ต้องระวังระวังในช่วงระยะก้าว วงกบประดิษฐ์ทำให้ต้อง

“ລົບໃຫ້ປົວດີ...”
ເນື່ອເຈັ້ງເຊິ່ງທີ່ພາກແຂວງປະເທດ
ພົມຮາດເຄີຍທຸກປະເທດຕ່ອນດຳ

“ລົບໃຫ້ປົວດີ...”
ເນື່ອເຈັ້ງເຊິ່ງທີ່ພາກແຂວງປະເທດ
ພົມຮາດເຄີຍທຸກປະເທດຕ່ອນດຳ

ก้มหัวในเวลาที่ต้องก้าวข้ามธรณีประตุเข้าไปภายใน ชี้่ง
องค์ประกอบของอาคารเหล่านี้เองทำให้ผมจินตนาการถึง
วิถีชีวิตและสัดส่วนของผู้คนในอดีตผ่านรายละเอียดทาง
สถาปัตยกรรม ทั้งได้มองเห็นตัวเองกำลังเข้ามาอยู่ภายใน
โรงเตี๊ยมของเจนสมัยโบราณยังไงยังรู้สึก

“อาคารแห่งนี้มีประวัติยาวนานกว่าสองร้อยสี่สิบปี”

หญิงสาวจากจีนร่างเล็ก ผู้จัดการของเกสเฮ้าส์กล่าว

“ในอดีตันพระมหาจารพรรดิ Qian Long เคยได้มามา
พักอาศัย อีกทั้งยังสร้างอุโมงค์ลับสำหรับราชวงศ์ต้อง
ห้าม ต่อมาก็ได้ถูกปล่อยให้กรุงมานาน จนปัจจุบันได้ถูก
เช่าและปรับปรุงให้เป็นเกสเฮ้าส์”

“เข้าเล่าต่อว่า เกสเฮ้าส์แห่งนี้เพิ่งเปิดให้บริการได้
เพียงสามวันเท่านั้น ทั้งยังอยู่ในช่วงระหว่างการปรับปรุง
จึงทำให้ไม่มีผู้มาใช้บริการและดูเหมือนว่าตอนนี้ผู้คนคือผู้
เดียวที่มาพักในอาคารหลังนี้...”

“จริงหรือครับ!?”

...

แต่แล้วในบ่ายวันนั้นเอง ‘รอน’ นักเดินทางชาว
อิสราเอลได้เข้ามาพักยังเกสเฮ้าส์แห่งนี้ด้วยความบังเอิญ
เช่นเดียวกับผม เราทั้งสองได้มาพักอยู่ห้องเดียวกัน ราคา
35 หยวน...

รอน เป็นชายหนุ่มอายุน่าจะสัก 24-25 ปี และด้วย

ความสูงกว่า 190 กว่าเซนติเมตรยกับรูปร่างอันอวบหัวม
ทำให้ผมที่สูง 184 เซนติเมตร ถึงกับต้องแข่งหน้าเวลาที่
ต้องพูดคุยกับเขา ร้อนเล่าว่า เขายังนักศึกษาแลกเปลี่ยน
อยู่ในกรุงมอสโกระเทศรัสเซีย ในช่วงปิดภาคฤดูร้อนนี้
เข้าได้ตั้งสิบวันนั่งรถไฟสายหวานสีเขียวเรียบมาก่อนเที่ยวบัง
กรุงปักกิ่ง ก่อนออกเดินทางต่อไปยังภาคตะวันตกของจีน
โดยตั้งใจจะข้ามพรมแดนไปยังประเทศคาซัคสถานก่อน
นั่งรถไฟกลับไปยังรัสเซีย แต่แล้วเมื่อเขานั่งรถไฟมาถึงยัง
เมืองหนึ่งทางภาคตะวันตกกลับโดนตำรวจจีนจับในข้อหา
เดินทางเข้ามายังพื้นที่ต้องห้าม (น่าจะเป็นเขตหวงห้าม
ค่ายผู้อพยพชาวดิเบต) โดยไม่มีใบอนุญาต!!... และด้วย
ความไม่รู้เรื่องรู้ราوا เขายังถูกจับในคุกชั่วโมงนึงวัน ก่อนที่ถูก
ปล่อยตัวลงกลับมาอยู่ปักกิ่ง

“ผมไม่มีโอกาสได้พูดแก้ต่างให้ตัวเองเลยสักคำ
 เพราะไม่มีใครเข้าใจภาษาอังกฤษ!!... แล้วทำไม่เข้าถึงกับ
 ขนาดต้องให้ผมไปนอนในคุก!?” เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเจ็บ
 ปวดร้าวทด

“แล้วคุณจะพยายามอะไร?”

“ผมว่าจะอยู่เที่ยบที่ปักกิ่งสักสี่ห้าวัน แล้วจะนั่งรถไฟ
 สายหวานสีเขียวเรียกกลับไปยังมอสโกระ

“ผมก็ตั้งใจจะเดินทางไปยังมอสโกระเหมือนกัน... เออ

ผมมีคำถาม”

Wiederherstellung der Stadtmauer

Die Wiederherstellung der Stadtmauer ist eine der größten und aufwendigsten Bauprojekte in Peking. Die Mauer wurde im Jahr 1996 begonnen und soll bis zum Jahr 2000 fertiggestellt werden. Das Projekt kostet geschätzte 100 Millionen Yuan. Die Mauer wird eine Länge von 22 Kilometern haben und wird die gesamte historische Altstadt umschließen. Die Mauer wird aus Beton und Ziegeln gebaut und wird eine Höhe von etwa 10 Metern erreichen. Die Mauer wird nicht nur die historische Altstadt schützen, sondern auch die modernen Gebäude und Straßen im Inneren der Mauer schützen. Die Mauer wird eine wichtige Rolle bei der Erhaltung der historischen Altstadt spielen.

Die Wiederherstellung der Stadtmauer ist ein großer Erfolg. Die Mauer ist eine wichtige Sehenswürdigkeit in Peking und wird viele Menschen anziehen. Die Mauer wird die historische Altstadt besser schützen und die modernen Gebäude und Straßen im Inneren der Mauer besser schützen. Die Mauer wird eine wichtige Rolle bei der Erhaltung der historischen Altstadt spielen.

Die Wiederherstellung der Stadtmauer ist eine der größten und aufwendigsten Bauprojekte in Peking. Die Mauer wurde im Jahr 1996 begonnen und soll bis zum Jahr 2000 fertiggestellt werden. Das Projekt kostet geschätzte 100 Millionen Yuan. Die Mauer wird eine Länge von 22 Kilometern haben und wird die gesamte historische Altstadt umschließen. Die Mauer wird aus Beton und Ziegeln gebaut und wird eine Höhe von etwa 10 Metern erreichen. Die Mauer wird nicht nur die historische Altstadt schützen, sondern auch die modernen Gebäude und Straßen im Inneren der Mauer schützen. Die Mauer wird eine wichtige Rolle bei der Erhaltung der historischen Altstadt spielen.

“เราจะไปช้อตต์วาร์ลไฟสายหวานสีไซบีเรียได้ที่ไหน
หรือครับ?”

รอนอธิบายว่าจริงๆ แล้วหวานสีไซบีเรียนั้นมีหลาย
สาย จากปักกิ่งเราสามารถนั่งรถไฟตรงไปยังมองโกลได้เลย
โดยสามารถเลือกสาย หวานสีเมืองจูเรียซึ่งจะวิ่งผ่านเมือง
ยาบินของจีนเข้าไปบรรจบกับสายหวานสีไซบีเรียที่เมือง
ตาสกาياในรัสเซีย หรือจะเลือกสายหวานสีมองโกลเสียซึ่ง
จะวิ่งผ่านประเทศมองโกลเดียเข้าสู่เมืองอูลานบาตอร์ ก่อนที่
จะไปบรรจบกับหวานสีไซบีเรียที่เมืองอิคุตส์

“แล้วคุณพ่อจะทราบให้มัวเดินทางให้ถูกที่สุด?”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน...”

“แต่ผมว่าคุณสามารถนั่งรถประจำทาง ขึ้นประจำด้วย
จาก ปักกิ่งไปยังเมืองชายแดนจีนมองโกลเดีย ชื่อ ‘อาภัยน’
ข้ามด่านจากที่นั่นแล้วค่อยหารถไฟของมองโกลเดียไปยัง
เมืองอูลานบาตอร์...และจากอูลานบาตอร์ก็ค่อยต่อรถไฟไป
รัสเซีย...อย่างนี้น่าจะประหดสุด”

ผมฟังแล้วก็ยังนึกภาพไม่ค่อยออก ทำได้แค่เพียงจด
รายละเอียดต่างๆ ลงไว้ในสมุดบันทึก

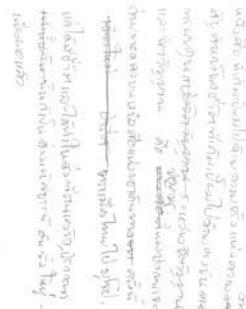
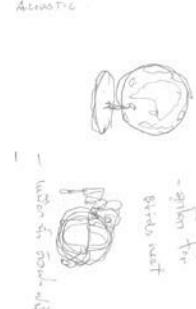
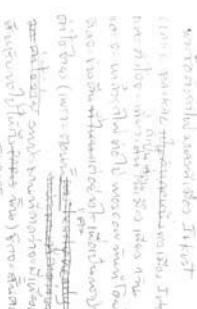
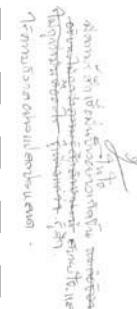
“เออ..แล้วเราจะไปช้อตต์วาร์ลประจำทางที่ว่านี้ได้ที่
ไหนหรือครับ?”

“ไม่ต้องห่วงเดียวผมพาไป...”

จะว่าไปแล้วรอนดูเป็นคนที่มีบุคลิกภาพดูลึกลับอยู่

ลักษณะอย หล่ายครั้งช่างเป็นการยกเหลือเกินที่จะเข้าใจ
ความรู้สึกของผมที่มีต่อตัวเขาเอง... แต่อย่างไรผมก็ต้อง¹
ขอขอบคุณในความช่วยเหลืออันมากมายของรอน เพราะ
นอกจากเขาจะพาผมไปช้อตต์วาร์ลประจำทางไปเมือง
‘เช้อเหลียนเต่าเท่อ’ แล้ว เขายังเคยทำหน้าที่เป็นไกด์พา
ผมท่องเที่ยวไปยังวัฒธรรมอันหลากหลายในเมืองใหญ่²
อย่างปักกิ่ง ที่ซึ่งเรื่องราวแห่งประวัติศาสตร์หลายพันปี
ได้สอดประสานไปกับวิศวกรรมแบบใหม่ซึ่งผู้คนนิยมชม³
ความทันสมัย

และสิ่งที่ผ่านมาชวนให้พามามาซมย่านตลาดการ
ค้าระหว่างชาวจีนกับรัสเซีย ซึ่งสินค้าต่างๆ ก็ดูเปลกตากอยู่⁴
ไม่น้อย ทั้งวิศวกรรมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซึ่งเพื่อน
ของเขากันหนึ่งเป็นนักศึกษาอยู่ที่นั่น และที่สำคัญคือการ
ได้สัมผัสถับพลังอำนาจแห่งความว่างเปล่าแห่งจัตุรัสเตียน
อันเหมินที่เมืองนี้ได้บรรจุเอาไว้ซึ่งความองอาจในศักดิ์ศรี
ของการกิดมาเป็นมนุษย์ มือถือหนึ่งเราได้มีโอกาสสายั่ง⁵
เจสคลับทางด้านตะวันออกของทะเลสาบหยาย ให้กางลงกรุง
ปักกิ่ง ‘Lui’s East Shore’ (ซึ่งครั้งนี้เป็นความต้องการของ
ผมจริงๆ) ที่นั่นเองผมได้มารับและรวมเล่นดนตรีกับ⁶
หลี่ หยาย (Lui Yuan) นักแจ็กโซนญุกเบิกสร้างสรรค์
ดนตรีเจสในยุคแรกของจีน เขายังเป็นชายสูงวัยที่ยังดู⁷
แข็งแรง แวร์塔กีตี้มไปด้วยความใจดี และหลังจากที่ผม

ฉบับที่เบบดู... เมืองรัตนโกสินธ์กับกาลเวลาและปรัชญา พิพารณาความงามไปทางต่อเนื่องมา

11.09.09. BUSTO R PEAK.

ฉบับที่เบบดู... เมืองรัตนโกสินธ์กับกาลเวลาและปรัชญา พิพารณาความงามไปทางต่อเนื่องมา

S
L
e
e
c

S
L
e
e
c

~~ฉบับที่เบบดู... เมืองรัตนโกสินธ์กับกาลเวลาและปรัชญา พิพารณาความงามไปทางต่อเนื่องมา~~

ฉบับที่เบบดู...

S
L
e
e
c

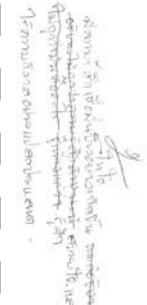
S
L
e
e
c

ฉบับที่เบบดู... เมืองรัตนโกสินธ์กับกาลเวลาและปรัชญา พิพารณาความงามไปทางต่อเนื่องมา

ฉบับที่เบบดู... เมืองรัตนโกสินธ์กับกาลเวลาและปรัชญา พิพารณาความงามไปทางต่อเนื่องมา

ได้ร่วมเล่นอยู่กับเขาหลายเพลง ทั้งได้มีโอกาสลงมาพูดคุยสอบถามเรื่องความเป็นมาแห่งการเดินทางของผู้ที่ สบตาดามเรื่องความเป็นมาแห่งการเดินทางของผู้ที่ ด้านล่างเวที เขาก็ได้ขออนุญาตเดี้ยงอาหารและเครื่องดื่ม กับผู้ที่ห้องต้องการจะให้เงินจำนวนหนึ่งเป็นค่านั่งรถแท็กซี่ กับบ้านไปยังที่พัก เพราะว่าขณะนั้นก็ไม่มากนัก แต่เมื่อก็ได้ กลับไปยังที่พัก เพราจะว่าขณะนั้นก็มากนักแล้ว ยิ่กทั้งเข้า รู้ว่าผู้ใดไม่ได้มีเงินใช้จ่ายในการเดินทางมากนัก แต่เมื่อก็ได้ ปฏิเสธเข้าไปด้วยความเกรงใจ...ทั้งลึกๆ แล้วผู้ใดก็สึกยินดี มากที่มีโอกาสได้มาเล่นดนตรีร่วมกับชายผู้มีความสามารถ และดีใจอันยิ่งใหญ่ที่เข้า ที่ได้แสดงอธิษฐานไม่ต้องรีบ ต้องการจะช่วยเหลือต่อชายแบลกหน้าเจ่นผุ้ผุ้

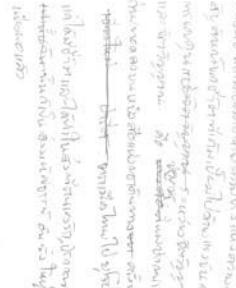
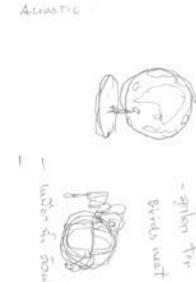
นอกจากนั้นแล้วก็ยังมีสถานที่อีกสองแห่งซึ่งผู้ อยากจะกล่าวถึงเป็นพิเศษก็คือชุมชนศิลปะ 798 และ สนามกีฬาโอลิมปิกสเตเดียม

798 Art District^{10.05.09}

ผู้ริจัดกับ 798 ก็เมื่อคราวที่มีโอกาสได้อ่าน นิตยสารอาร์ทไฟร์ด (art 4d) เมื่อสิบก่อนสมัยที่ยังเป็น นักศึกษาสถาปัตยกรรม และด้วยเรื่องราวประวัติความเป็น มาขันนำสนใจของมันจึงทำให้ผมเก็บมาคิดผ่านว่า ครั้งหนึ่ง ถ้ามีโอกาสได้มาที่ปักกิ่งก็จะขอมาเยือนชุมชนศิลปะแห่งนี้ ลักษณะ

ชุมชนศิลปะ 798 ซึ่งเป็นตัวเลขที่ใช้เรียกชื่อกลุ่ม อาคาร เกิดจากศิลปินกลุ่มนี้ในปัจจุบันที่ต้องการหาพื้นที่ เช่าทำสตูดิโอในราคาที่ไม่แพง และมีบรรยากาศที่เหมาะสม กับการทำงาน จนได้มาระยะกับโรงงานร้างแห่งหนึ่งที่ได้ ถูกทิ้งร้างไว้ตั้งแต่ปีค.ศ.1990 ในเขตเจ้าหยาง (Chaoyang) ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมือง และเนื่องจาก อาคารภายนอกชุมชน 798 แห่งนี้ได้ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1951 ทั้งได้รับการออกแบบและใช้เทคโนโลยีจากประเทศ เยอรมันตะวันออกสมัยรัชกาลท่าน โจอาคินไฮล จึงทำให้ อาคารมีรูปแบบสถาปัตยกรรมเยอรมันแบบ Bauhaus มี ลักษณะเด่นคือมีหลังคาแหลมเป็นรูปพื้นเลื่อย ซึ่งโดยเด่น แตกต่างและมีหลังคาสูง เมื่อได้ถูกดัดแปลงเป็น สตูดิโอ ทำงานศิลปะ และแฟลล์ลิ่รี่แล้ว ทำให้สามารถแสดงงาน

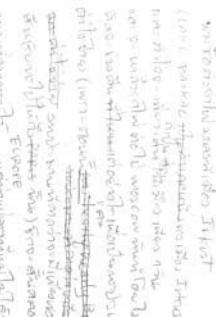
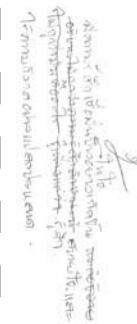

ศิลปะขึ้นในญี่ปุ่ฯ ได้

ประตีมารวมโดยตัวสีแดงขนาดใหญ่แสดงตัวเลข 798 ด้านหน้าทางเข้าหลัก ได้ประกาศตัวตนอันขัดเจนของพื้นที่แห่งนี้ รวมถึงรั้วรอบขอบเขตและยามรักษาการ ดูๆ ไป ก็คล้ายกับสถาบันอะไรสักอย่าง? ด้านหลังประตูทางเข้ามีบอร์ดแสดงแผนผังของอาคารสถานที่ ซึ่งได้แสดงตำแหน่งของแกลลереียมากมาย ร้านกาแฟ ร้านหนังสือ ร้านขายสินค้าที่มีอยู่ ฯลฯ ผสมเดินเล่นสำรวจไปทั่วบริเวณภายใน แกลลอรีต่างๆ ซึ่งมีขนาดและแนวความคิดที่ต่างกันออกໄไป รวมถึงความหลากหลายทางเชื้อชาติของศิลปินอีกด้วย

ลึกเข้าไปภายในอาคารเก่าหลังหนึ่งด้านในบริเวณ 798 ผ่านมานาเงินผลงานศิลปกรรมภาพถ่ายภาพหนึ่งซึ่งได้สร้างความมีสีสันให้กับทั่วทุกพื้นที่อนุจิトイเป็นอย่างมาก... ภาพถ่ายขาวดำแสดงอารมณ์อันเหน็บหนาวที่อยู่อ่อนล้าของคนงานก่อสร้างชาวอาชีวะซึ่งกำลังนั่งพักผ่อนจากการทำงาน รวมถึงสภาพแวดล้อมของบ้านพักคนงานที่ดูสqualic มีน้ำแข็งและเต้มไปด้วยกองขยะแสดงให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่อัดอัดหักโคน โดยมีภาพโอลิมปิกสเตเดียม เปิร์กเนสที่กำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้างตั้งตระหง่าน เป็นพื้นหลังเลื่อนวงขนาดใหญ่... ดูน่าขัดแย้ง ในห้วงขณะที่ได้ปล่อยให้จิตใจล่องลอยดำเนินไปสู่ความหมายของมัน

แล้ว ผู้เมืองนี้กำลังมองเห็นความสัมพันธ์ของงานศิลปะที่สามารถเชื่อมโยงความรู้สึกของมนุษย์เข้าด้วยกัน...

Bird's nest stadium 11.05.09

ในช่วงเช้าวันที่ผมจะออกเดินทางต่อไปยังเมืองเอ้อ เหลียนเย่าเท่ ผมได้ใช้เวลาเยือกสุดท้ายในปักกิ่ง เดินทางไปชมสนามกีฬาโอลิมปิกสเตเดียม (ของจริง) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตัวเมืองมากนักใช้เวลาเดินทางประมาณ 30 นาที จากที่พักย่านเครียนเหมียน ขึ้นรถไฟฟ้าได้ดันไปจนสุดสายทางทิศเหนือของเมือง เดินต่อขึ้นไปอีกไม่ไกลนัก ก็จะเห็นโอลิมปิกสเตเดียมเบิร์ดเนสตั้งตระหง่านอยู่กลางพื้นที่อันกว้างใหญ่ อีกด้านหนึ่งของลานกวางสามารถมองเห็น สรวงว่ายน้ำแห่งชาติปักกิ่งหรือวอเตอร์คิบ (The Water Cube) ทึ่งสองตั้งอยู่ในระนาบเดียวกัน โดยมีถนนที่ส่องเป็น ลานกวางมุ่งสู่สนามแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ คันอยู่ตรงกลาง เบิร์ดเนสเป็นเหมือนพลังงานสีแดงอันร้อนแรงดูยิ่ง ในญี่ปุ่นแข็ง แต่กลับมีเสน่ห์อย่างอ่อนช้อยวิงสอดประสาห์ กันเป็นเหมือนก้อนพลังงานที่เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา ในทางกลับกันว่าเตอร์คิบเป็นเหมือนพลังงานสงบเยือกเย็น ด้วยสีฟ้านำเงินสดใสกับรายละเอียดละเอียดละไมทางสถาปัตยกรรมแต่กลับมีรูปทรงแสนมั่นคงเรียบง่าย และ ก่อนที่ความงดงามทั้งสองจะลับสายตาไป ผมก็อดไม่ได้ที่จะหนานนึกถึงภาพถ่ายวิชีวิตของคนงานก่อสร้างชาวจีนผู้

工人
Old man's record
Photo: Rujana

职工食堂
Photo: Rujana

รวมสร้างสรรค์ผลงานอันยิ่งใหญ่เหล่านี้

อ้อ...มือญี่อีกเรื่องหนึ่งที่ผมลืมเล่าไปก็ เพราะไม่รู้ว่าจะ เค้าไปแทรกไว้ตรงไหน...เรื่องมือญี่ว่าหลังจากที่ผมกับรอน ให้ชีวิตรวมกันหลายวนในปักกิ่งจนสนิทกันมากขึ้น เราจึง ตั้งใจว่าจะออกเดินทางร่วมกันไปยังกรุงมอสโค แต่แล้วสอง วันก่อนออกเดินทาง รอนได้เกิดอาการห้องเสียอย่างรุนแรง (จริงๆ แล้วขณะนั้นเองมีร์เริ่มเกิดมีอาการไข้หวัดอยู่ด้วย เมื่อเรื่องกันแต่ก็ไม่ได้หักหน้าอะไร) คืนนั้นทั้งคืนรอนได้ นอนร้องครกุครากหุนหุนทุร้ายจากการปวดห้อง และ ครั้งหนึ่งลง床ดีกินไข่นกที่เขาทำลังจะลูกเดินไปเข้าห้องน้ำ เป็นรอบที่สิบ ด้วยความมีสตัลวายในห้อง (ประกอบกับ ความสูงใหญ่ของเข้า) นั่นเอง ทำให้รอนเดินไปชนกับงอน ประตูไม่อย่างแรง!! เสียงของมันดังสะเทือนไปทั่วอาคารจน หมดห้องดูดูดื่นด้วยความตกใจไปกับเสียงร้องตะโกนด้วย ความเจ็บปวดของเข้า... และด้วยเหตุการณ์ที่เล่ามาນี้เอง จึงทำให้รอนตัดสินใจที่จะพากันอยู่ในปักกิ่งต่ออีกสักสาม สั่วัน ใจหนึ่งผมก็อยากรู้เดินทางไปพร้อมกับเข้า เพราะ ต้องการเพื่อนและผู้นำทาง แต่ด้วยความทึบบีบประมาณใน การเดินทางของผมนั้นเริ่มลดน้อยลงไปทุกๆ วัน จึงทำให้ ผมไม่อาจช่วยล่าใจต่อไปได้ ดังนั้นผมจึงตัดสินใจออกเดิน ทางมาด้วยตัวคนเดียวในวันต่อมา...

Acoustic
Photo: Rujana

22. 8. 2008, nachdem ich Laius - Berlin
wieder aufgetaucht war, habe ich mich
in einem kleinen Kino in der Nähe des
Stadions gesetzt und einen Film über
den Bau des Stadions gesehen. Ich habe
dort eine Menge von Fotos gesehen,
die die Arbeit der Arbeiter zeigen. Es
ist unglaublich, wie viele Menschen
dafür gearbeitet haben. Ich kann nicht
vorstellen, wie es sich für sie anfühlt.
Ich denke, dass es eine sehr schwere
Arbeit ist, aber sie haben es geschafft.
Sie haben ein wundervolles Gebäude
gebaut, das wirklich beeindruckend
ist. Ich hoffe, dass es bald fertig ist
und dass es eine tolle Veranstaltung
haben wird. Ich bin sehr gespannt,
wie es aussehen wird.

23. 8. 2008, nachdem ich Laius - Berlin
wieder aufgetaucht war, habe ich mich
in einem kleinen Kino in der Nähe des
Stadions gesetzt und einen Film über
den Bau des Stadions gesehen. Ich habe
dort eine Menge von Fotos gesehen,
die die Arbeit der Arbeiter zeigen. Es
ist unglaublich, wie viele Menschen
dafür gearbeitet haben. Ich kann nicht
vorstellen, wie es sich für sie anfühlt.
Ich denke, dass es eine sehr schwere
Arbeit ist, aber sie haben es geschafft.
Sie haben ein wundervolles Gebäude
gebaut, das wirklich beeindruckend
ist. Ich hoffe, dass es bald fertig ist
und dass es eine tolle Veranstaltung
haben wird. Ich bin sehr gespannt,
wie es aussehen wird.

24. 8. 2008, nachdem ich Laius - Berlin
wieder aufgetaucht war, habe ich mich
in einem kleinen Kino in der Nähe des
Stadions gesetzt und einen Film über
den Bau des Stadions gesehen. Ich habe
dort eine Menge von Fotos gesehen,
die die Arbeit der Arbeiter zeigen. Es
ist unglaublich, wie viele Menschen
dafür gearbeitet haben. Ich kann nicht
vorstellen, wie es sich für sie anfühlt.
Ich denke, dass es eine sehr schwere
Arbeit ist, aber sie haben es geschafft.
Sie haben ein wundervolles Gebäude
gebaut, das wirklich beeindruckend
ist. Ich hoffe, dass es bald fertig ist
und dass es eine tolle Veranstaltung
haben wird. Ich bin sehr gespannt,
wie es aussehen wird.

Mongolia Bus to Erenhot 11.05.09

รถออกจากปักกิ่งตั้งแต่เวลา 5 โมงเย็น จนเวลา

ประมาณ 4 ทุ่มจึงได้จอดที่จุดพักรถกลางทาง รถบัสหลายคันจอดพักเช่นเดียวกันกับเรา ขณะนั้นเองผมเห็นคนมองอยู่ท่ามกลางบรรยากาศขันแสตน์บีราวน์เก่าแก่ น้ำเสียงขันทั้มต่างของภาษาต่างๆ ที่แปลกัน รวมทั้งเวราด อันสองบันจิงเรียบเชยและรูปว่างขันสูงใหญ่ของผู้คนรายรอบซึ่งเป็นสภาพภูมิประเทศที่แตกต่างไปมากเหลือเกิน อากาศแห้งๆ อันแสนหนาวเย็นและเสียงหวีดหิวจากกระแสงลมที่พัดแรงไปตามเนินเขาบับเบย์แบบทะเลทราย... และอาจจะด้วยความที่ผมไม่เข้าใจสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อบๆ ดัว “ว่ามันคืออะไร?” หรือจริงๆ แล้วผมอาจจะไม่เข้าใจความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับตัวเอง? อย่างไรก็ตามมันซึ่งเป็นความรู้สึกพลุ่งพล่านยกเกินจะบรรยายขึ้นในจิตใจ...

“ความลับจะถูกเปิดเผยก็ต่อเมื่อชีวิตได้ก้าวล้ำเข้ามาสู่ความจริงแห่งประสบการณ์ด้วยตัวของมันเองเท่านั้น” ผมนึกถึงคำพูดของคริสตัค

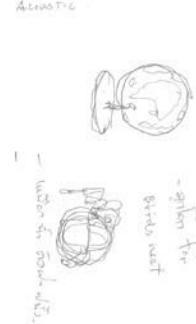
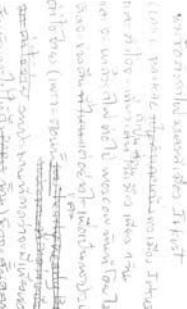
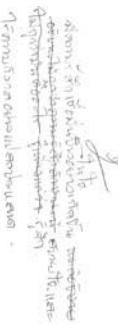
รถประจำทางพาเรามาถึงเมืองอ้อเหลียนเข้าเท่อ ในเวลาประมาณตี 4 ห้องพ้าอันมีความเรืองแสงดาวนันดู เมื่อนอนจะทำให้อากาศภายในห้องนั้นยิ่งหนาวเย็นขึ้นไปอีก...

และด้วยความที่ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้ มันจึงทำให้ผมรู้สึกกลัวนั่นไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นยังไงต่อไป

...รถโดยสารรับจ้างขนาดเล็กหลายคันมาอยู่เย่งกันรับผู้โดยสารที่สถานีนี้ มีสภาพเป็นเหมือนลานดินแม้มจะพยายามมองหาผู้ที่สามารถพูดภาษาอักษรภาษาไทยได้บ้างแต่ดูจะหมดหวังจึงพยายามบอกคนขับรถรับจ้างคันหนึ่งให้ไปส่งผมที่เขตชายแดนจีน-มองโกลเดีย (ด้วยภาษาเมือง) แต่เขากลับมิท่าที่ปฏิเสธและเมื่อโน้นต้องการจะพามาไปยังที่พักที่เห็นลักษณะ (ทำท่าทางเหมือนคนกำลังนอนหลับ) ทั้งได้กดตัวเลขบนโทรศัพท์มือถือ ‘9.30’ ซึ่งผมก็ได้เดาเอาเองว่าเขากำจดหมายถึงเวลาที่ด่านจะเปิด และไม่ว่าผมจะพยายามสื่อสารออกให้เข้าไปยังที่ชายแดนยังไงก็ตามแต่เขาก็ได้แสดงท่าที่ปฏิเสธอยู่ตลอดเวลา

คุยกัน (อย่างไม่รู้เรื่อง) อยู่นานจนผู้โดยสารคนอื่นๆ ทยอยกันออกไปจนหมด ผมจึงตัดสินใจขึ้นรถของเข้าด้วยความรู้สึกจำยอม และเขาก็ได้มาส่งยังโรงแรมแห่งหนึ่ง พาผมขึ้นไปยังห้องหนึ่งบนชั้นสอง ก่อนที่จะคิดเงิน 30 หยวนแล้วกลับออกໄไป ...”

ผมล้มลัมตัวลงนอนไปด้วยความเหนื่อยอ่อนร้าวแรง ความรู้สึกทุรุนทุรายของร่างกายจากพิษไข้ที่เริ่มสูงขึ้นได้ส่งผลทำให้ict ใจอ่อนล้าลงทุกขณะ ก่อนหลับตาลงผมเกิดคิดถึงแม่ขึ้นมาอย่างจับหัวใจ เครื่องเตือนให้ผมน้ำยาแก้

100

ເມືອງໄກຕະບວນທີ່ມີຄວາມສົດຍິນຍິນ - ເຊື້ອນແລ້ວຍາມເຫັນເວົ້າ

Dr. S. B. 1

Dr. S. B. 1

विद्युत विभाग की अधिकारी ने बोला-
“मैंने आपको इस बात के बारे में जानकारी नहीं दी। आपको इस बात के बारे में जानकारी देना चाहिए।”

1900-1901

१०८ अन्तर्गत विषयों के बारे में जानकारी प्राप्त करने का उपयोग करके इस अध्ययन का अधिक विस्तृत विवरण दिया गया है।

— haben wir noch nicht

Two anatomical drawings of the brain. The top drawing shows a lateral view of the brain with labels 'L' and 'R' indicating left and right hemispheres. The bottom drawing shows a more detailed view of the brainstem and cerebellum.

ရန်မြတ်စွာ ပေါ်လေသူများ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ใช้ติดตัวมาด้วย แต่ผลกลับดีอีก เพราะเห็นว่าเป็นสิ่งไม่
จำเป็นและกลัวว่ามันจะหนักกระเปา!

มองอกจากที่พักไปยังด้านขวาคนเข้าเมืองบริเวณ
ชายแดนจีน-มองโกเลียตั้งแต่เข้า ด้วยรถจีปะเลಥราย (ลี
ที่นั่ง) ซึ่งหาได้ไม่ยากนัก เพราะจอดเรียงรายมากมายบน
ท้องถนน ทั้งดูเหมือนว่าก็เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่านักเดิน
ทางส่วนใหญ่ที่มาถึงเมืองนี้ต้องการต้องการที่จะข้ามชายแดน
จีนไปยังมองโกเลียด้วยกันทั้งนั้น และครั้งนี้ มองก็ได้พูดกับ
ชายคนขับรถจีปันหนึ่งแค่คำเดียวว่า ‘มองโกเลีย’ เข้า
ก็พยักหน้าเข้าใจพร้อมกับกราดด้วยภาษาเมือ ‘60
หยวน’

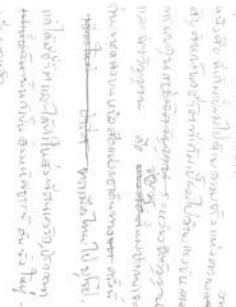
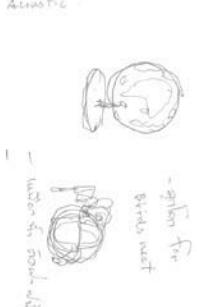
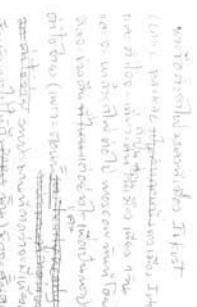
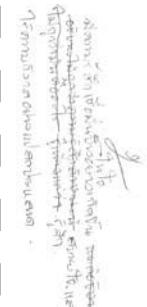
ระยะทางไม่ไกลมากนักจากตัวเมืองแต่ขั้นตอนใน
การข้ามพรมแดนนี้ดูจะซับซ้อนกว่าที่คิดเอาไว้มากนัก
 เพราะเราต้องขับรถไปยังสถานที่ราชการถึง 3 แห่ง เพื่อ
 จะขอใบอนุญาตต่างๆ เสร็จแล้วจึงสามารถขับรถต่อมาผ่าน
 ด่านตรวจคนเข้าเมืองจีนเพื่อประทับตราพาสปอร์ตของคน
 นอกประเทศ จากนั้นจึงสามารถขับรถจีปันข้ามพรมแดน
 ซึ่งระยะทางประมาณสองกิโลเมตร ภายใต้ท้องฟ้าอันมี
 ซึ่งก้อนเมฆ สายลมอันเย็นเฉียบ บนถนนลาดยางสีดำนิล
 ที่สองข้างทางมองเห็นเป็นประกายแสงเจิดจ้าอันเกิดจาก
 พื้นทะเลทรายที่สะท้อนแสงอาทิตย์

“บอกลาเมืองจีนได้เลย และยินดีต้อนรับสุ

มองโกเลีย!!”

เสียงของฉัน หนุ่มใหญ่วัยกลางคนชาวมองโกเลียซึ่ง
 นั่งรถมาด้วยกันกล่าวขึ้นด้วยเส้นหัวชื่นบาน มองคิดตามคำ
 กล่าวของเข้า แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนไม่ได้ตั้งตัวดีนักกับการลา
 จากเมืองจีนในครั้งนี้ และเมื่อมาก็เงื่่านตามคนเข้าเมือง
 มองโกเลีย เราใช้เวลาไม่นานในการแสตมป์พาสปอร์ตชา
 เข้าประเทศ ซึ่งพาสปอร์ตไทยไม่จำเป็นต้องขอวีซ่าหากอยู่
 ไม่เกิน 30 วัน จากนั้นขึ้นรถบัมบานีรถจีปันเดินชี้ร่องรอย
 ด้านนอกเพื่อต่อไปยังสถานีรถไฟที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก
 และเมื่อเรื่องได้ดำเนินมาถึงตรงจุดนี้มองก็ได้เข้าใจ

ในความประณดาดีของคนขับรถรับจ้างเมื่อคืนแล้วว่า
 เหตุใดเขาจึงปฏิเสธที่จะพาผมไปส่งยังบริเวณชายแดน ก็
 เพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสามารถเดินข้ามพรมแดน
 ไปเมื่อที่ผ่านเคยมีประสบการณ์ที่เมืองบ่อเต็น (ชายแดน
 ลาว-จีน) ผมสำนึกรักคุณเข้าพร้อมทั้งสั่นเวชในความโถ^{โถ}
 เขลาของตนเอง ซึ่งต้องขอสารภาพว่าจริงๆ แล้วเมื่อคืนนี้
 ผมได้มัวแต่กังวลเรื่อง “เงิน” ทั้งกลัวว่าชายขับรถรับจ้างผู้
 นั้นดังใจจะมาหลอกหลวงเอาเบรียบผมต่างๆ นานา ... ด้วย
 ความรู้สึกที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้เองทำให้ผมรู้สึกไม่พอใจกับตัว
 เองสักเท่าไหร่ และถึงแม่มีอย่างจะคิดมากากกินไปแต่ก็อด
 นึกสนใจต่อไปไม่ได้ว่าเหตุใดความมากลัวและกังวลเหล่านี้
 ยังคงแวงเวียนมาอยู่เสมอซ้ำแล้วซ้ำเล่าในชีวิต เหตุการณ์

104

1. प्राचीन विद्या का अध्ययन

2007-08
BETTER
LIFE

卷之三

Wiederholungsschule des Kreist.

ACCOUSTIC

การจัดการภัยคุกคามในประเทศไทย ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ ทั้งในเชิงยุทธศาสตร์และเชิงปฏิบัติ ทำให้เกิดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม อย่างยั่งยืน แต่ก็ยังคงเผชิญกับภัยคุกคามที่ซับซ้อนและหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นภัยคุกคามทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ ทางการอาชญากรรม หรือภัยคุกคามทางดิจิทัล ดังนั้น ประเทศไทยต้องมีการปรับเปลี่ยนและพัฒนาการจัดการภัยคุกคามอย่างต่อเนื่อง เพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศให้ยั่งยืนไปในระยะยาว

แห่งความช่วยเหลือด้วยความรัก มิตรภาพ ความมีน้ำใจ ของผู้คนมากมายที่ผ่านมา มันยังไม่พอที่จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นและรักในผู้อื่นได้มากขึ้นหรืออย่างไร? ซึ่งก็คงจะเป็นดังคำกล่าวของนักปรัชญาทั้งหลายที่ได้เคยกล่าวไว้ว่า “ความผิดพลาดของมนุษย์นั้นมีอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง”

ตามวิถีเป็นเมืองขนาดเล็กทั้งดูเหมือนว่าสถานีรถไฟแห่งนี้เป็นจุดศูนย์กลางของเมือง จริงๆ แล้วผมก็ไม่รู้ว่าเมืองนี้ชื่ออะไรกันแน่ เห็นเพียงป้ายหน้าสถานีรถไฟเยี่ยน เป็นภาษาอังกฤษว่าตามวิถี เป็นภาษาอังกฤษที่มีปีกามันนั้น

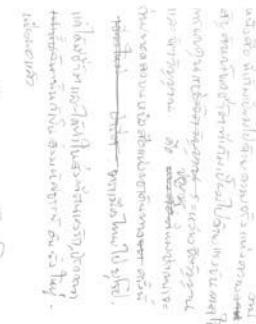
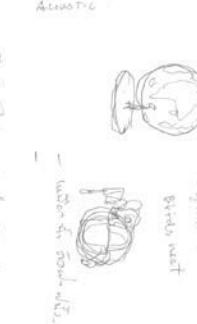
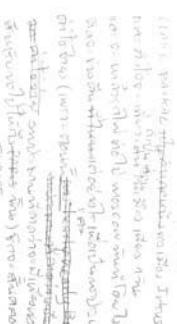
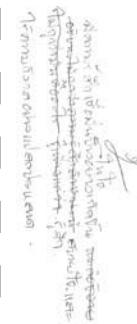
น่าสังเกตว่าความมองゴะเลียนนั้นจะมีรูปร่างสวยงามใหญ่เหมือนชาวตะวันตกแต่เมลักษณะหน้าตาแบบชาวเอเชีย บุคลิกของเข้าช่างเต็มไปด้วยความสุภาพเงียบชิ่งทำให้เกิดความรู้สึกน่าเกรงขาม ทั้งสิ้นของครื่องแต่งกายก็ดูเรียบง่ายเป็นธรรมชาติ และความรู้สึกเดียว กันนี้สามารถมองเห็นได้จากอาการบ้านเรือนที่มีการประสมประสานระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นการใช้สีสัน ลวดลาย คิ้ว หรือบัวแบบตะวันออก ผสมผสานกับการใช้ชุดโงะอาร์คขนาดใหญ่ ลักษณะการเจาะซ่องแสงและปล่องคันไฟระบายอากาศแบบตะวันตก ภาษาเยี่ยนที่มีการผสมผสานอักษรแบบโรมัน สำเนียงการอ่านเสียงที่เหมือนเครื่องกลและรัสเซีย แต่ในเสียงยังคงเป็นโน้ตเสียงของคน夷 อย่างไรก็ตามว่า ผมก็เกิดรู้สึกแปลกๆ

กับสภาพแวดล้อมรอบข้างช้าๆ ที่มันช่างเงียบเหงินไปจนน่าผิดสังเกต...แม้กระทั่งมองเห็นผู้คนนั่งค้อยรถไฟกันอยู่เป็นกลุ่มๆ พร้อมกับกล่องส้มภาระอันมากมาย แต่เขากลับนั่งนั่งนิ่งไม่มีเม้มเสียงพูดคุยกันสักคำเดียว จะเห็นบ้างก็เพียงเด็กๆ วิ่งเล่นเล่นจับถุงพลาสติกที่ปิ่นไว้ก่อนไปตามสายลมซึ่งพัดมาจากทิศเหนือ

ฉุก ได้ช่วยนำทางผ่านมาภายในสถานีเพื่อแลกเงินและซื้อตั๋วรถไฟไปยัง “อุลานบาตอร์” เมืองหลวงของมองโกเลีย ราคาตั๋วรถไฟรถอนุชนั้นสองอยู่ที่ 9,600 ตุกกรุส (ส่วนจะเป็นเงินไทยเท่าไหร่นั้นผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน) ทั้งคราวนี้ผมก็ไม่ลืมที่จะแลกเงินเพื่อไว้สักนิดสำหรับการใช้จ่ายในอนาคต

รถไฟจะใช้เวลาประมาณ 16 ชั่วโมงจนถึงจุดหมายและในขณะกำลังนั่งรอรถไฟกันอยู่นั้น ฉุกได้พยาຍามสอนภาษาของมองโกเลียและรัสเซียขึ้นพื้นฐานให้กับผมเพื่อว่าจะเอาไว้ใช้สนทนากับผู้คนอื่นๆ ได้บ้าง ทั้งยังได้บอกเล่าเรื่องราวแห่งการเดินทางที่ผ่านมาในชีวิต และหน้าที่ความรับผิดชอบของการเป็นคุณพ่อหลักสองของเขายังไง

“ผมมีอาชีพค้าขาย ที่คุณเห็นผมและคนอื่นๆ ขันข้าวของมากมายมานั้นล้วนเป็นสินค้าที่ซื้อมาจากเมืองจีนเพื่อนำไปขายต่อในรัสเซีย” ฉุกกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบๆ พิรุณ

கிருஷ்ணா
நெடுஞ்செழியன்

இந்துக்கரை போன்ற மலைகளைப் பற்றி விரிவாக இரண்டு பாகங்கள் போன்று விவரம் கிடைத்தின் போது அதை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன். எனவே இந்துக்கரை போன்ற மலைகளைப் பற்றி விரிவாக விவரம் கிடைத்தின் போது அதை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன்.

- 22 ஏக்கர் பரப்பளவு மலை - பெரும் விரிவாக விவரம் கிடைத்தின் போது அதை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன். எனவே இந்துக்கரை போன்ற மலைகளைப் பற்றி விரிவாக விவரம் கிடைத்தின் போது அதை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன்.

கிருஷ்ணாவைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எனவே இந்துக்கரை போன்ற மலைகளைப் பற்றி விரிவாக விவரம் கிடைத்தின் போது அதை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன்.

கிருஷ்ணா
நெடுஞ்செழியன்

ஒன்றை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன். எனவே இந்துக்கரை போன்ற மலைகளைப் பற்றி விரிவாக விவரம் கிடைத்தின் போது அதை விரிவாக விவரித்து விட விரும்புகிறேன்.

- கிருஷ்ண
நெடுஞ்செழியன்

கிருஷ்ணா
நெடுஞ்செழியன்

หั้งชุดก็มีอี๊ปไปในกระเปาเลือดแจ็กเก็ตสีน้ำตาลเข้มตัวใหญ่
“แล้วข้าของจากเมืองจีนที่ว่าส่วนใหญ่นั้น มีอะไร
บ้างหรือครับ?”

“ก็สินค้าอุปโภคบริโภคทั่วไปแหล..เลือกซื้อ อาหาร
อุปกรณ์เครื่องใช้จิปา็ด คนส่วนใหญ่ในมองโกเลียนิยมทำ
อาชีพนี้กัน... เพราะไม่มีงานอื่นให้เลือกทำมากนัก”

“ซื้อถูก ขายแพง กำไรดี... แต่งานลักษณะนี้จำเป็นที่
จะต้องเดินทางอยู่ติดตลอดเวลา”

“ก็เดินทางไปฯ มาฯ เรื่อยๆ อยู่อย่างนี้นะหรือครับ?”

ผู้ชาย

“ใช่... ของผมนะแค่ปักกิ่ง”

“แต่ก็หลายคนเข้าต้องเดินทางไปจีนถึงทางตอนใต้
ของจีนนั้น แฉมต้องขนสินค้ามากมายขึ้นฯ ลงฯ รถหกล้อ
คัน ไปขายถึงรัสเซีย”

“ไม่เชื่อลงตามมุขดูสิ!”

เข้ากล่าวพร้อมหันไปมองชายหนุ่มอายุ 26 ปีชาว

มองโกเลียอีกคนซึ่งนั่งอยู่ด้วยกัน

มุขชายหนุ่มรุ่งสันหลัง เขาเป็นชาวเมือง
คลานบทอโว้ด้วยกำเนิด หลังจากได้แต่งงานมีครอบครัว¹
และลูกชายอีกหนึ่งคนแล้ว ก็ดูเหมือนว่าหน้าที่ความรับผิด
ชอบของเขาก็ได้เพิ่มมากขึ้นเป็นเจ้าตามตัว

“ผมทำงานนี้มาสองปีแล้ว” มุขล่าวยันหัวเสียง

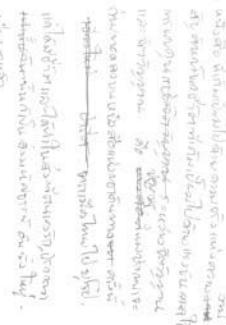
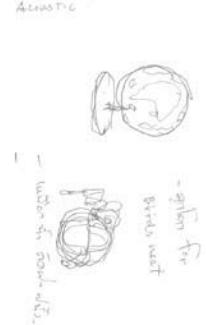
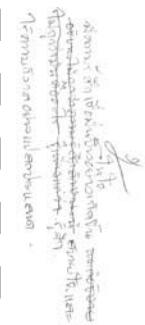
เรียบฯ

“คราวนี้ผมได้เดินทางไปปีชือของถึงเมืองกว่างโจว
(เมืองทางตอนใต้ของจีน ติดกับເກາະຢ່ອງກົງ) เพราะสินค้า²
บางอย่างที่นั้นมีราคาถูกและมีให้เลือกมากกว่า จากนั้น
ต้องนำไปขายถึงทางตอนกลางของรัสเซีย... หากคิดเลาไป
กลับแล้วก็ประมาณยี่สิบกว่าวันถึงจะได้พักรอหน้าลูกเมีย
แต่พักได้ไม่ถึงอาทิตย์ก็ต้องกลับไปขึ้นรถไฟเพื่อเดินทางไป
ซื้อของมาขายเหมือนเดิม”

“พังคูน่าเป็นนองครับ”

“ครับ... ผมเบื่อมาก รวมถึงไม่ชอบความวุ่นวายใน
เมืองจีน แต่ชีวิตก็มีทางเลือกไม่มากนัก”

หลังจากได้ฟังเรื่องราวของอูฐและมุกุแล้ว ก็ทำให้
ผมคิดไปว่าการเดินทางโดยรถไฟสายหวานสีเขียวเรียบรื่ง
คงจะเป็นส่วนทางที่ยาวไกลที่สุดแห่งชีวิตนั้นได้ทดสอบลงไป
ทันใด เพราะหากคิดเรียบเทียบเทียบกับการเดินทางของเข้า ที่
ต้องนั่งรถไฟสายเดียวกันนี้เข้าแล้วเข้าเล่าไปจีนถึงไม่รู้เมื่อ
ไหร่แล้วล่ะก็... ‘ผมแบบไม่อยากคิด!’ รถไฟคงกล้ายืนเป็น
บ้านของพวกเข้าไปปะะแล้ว จะต่างกันก็ตรงที่ว่าบ้านหลัง
นี้ไม่ได้มีบุคคลอันเป็นที่รักอาศัยอยู่ด้วย และตอนนี้เอง
ผมก็เหมือนได้เข้าใจมากขึ้นแล้วว่าบรรยายกาศแห่งความ
เงียบสงบประหลาดรอบๆ ตัวนี้มันมาจากไหน เพราะถ้า
หากเข้าใจไม่ผิดมันก็คงมาจากความรู้สึกอันอ้างว้างเปล่า

เปลี่ยวทั้งอาลัยอาวรณ์ที่จะได้อ่ายท่ามกลางครอบครัวและคนรัก...และถึงแม้ว่าผู้ชายจะเกิดความรู้สึกเห็นด้วยไปกับเรื่องราวเหล่านี้ เพราะมันดันทำให้ผู้ชายเกิดความคิดถึงบ้านขึ้นมาอย่างจับใจ... แต่ถึงอย่างไรเส้นทางรถไฟสายทรายทวนล้อมีเส้นที่นักเดินทางคงเป็นความลึกลับ ยิ่งใหญ่ ที่ผู้ชายกำลังเฝ้ารออยู่จะเข้าไปค้นหาเรื่องราวแห่งตำนานของมนต์ภัยในเวลาอันใกล้นี้...

Trans Mongolia 12.05.09

เย็นวันนี้รถไฟฟ้ายังคงโกรเลียพาเราไว้ผ่านทุ่งราบกว้างใหญ่สลับกับเนินเขาเตี้ย มองไฟลัมนั่นขอบฟ้าบานคาวาเราผ่านมายังภูเขาขนาดเล็กอันแห้งแล้งที่มีต้นไม้ขึ้นอยู่เป็นกลุ่มๆ ซึ่งก็มีเพียงแค่ลำต้นกับกิ่งก้านไร้ใบ นานาครั้งจึงจะเห็นบ้านทวงกระโจมแบบชาวมองโกลอยู่ 2 - 3 หลัง รายล้อมด้วยฟูงวัวและม้ากำลังแทะเลื้มหญ้าอ่อนอยู่กลางท้องทุ่ง... จะว่าไปแล้วสิ่งต่างๆ ณ สถานที่แห่งนี้ก็เหมือนจะมีเพียงแค่พื้นดินกับห้องฟ้าเพียงเท่านั้น

ผม อูฐและมุกุ ได้นั่งอยู่ในบริเวณเดียวกันของตุ๊ขบวน เราได้คุยกันถึงเรื่องสัพเพเหรา ทั้งอูฐก็ได้พยายามสอนภาษามองโกลโดยใช้ผู้ชายสีเขียวเข้มๆ เรียกว่า “ชูบาน” ที่ออกเสียงยากที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยได้ยินมา! จึงเป็นสิ่งที่ต้องได้รับความลำบากแน่ๆ อูฐรับประทาน

แต่ในเวลาลับค่า ที่แสงเดดจากขอบฟ้าได้เปลี่ยนเป็นสีชมพูเข้มนี้แล้ว ผู้ชายไม่มีกระจิตกระใจจะตั้งใจเรียนภาษาที่ออกเสียงยากที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยได้ยินมา! จึงเพียงนั่งเหมือนมองออกไปไกลสุดสายตา ยังภาพแห่งความงดงามที่ไม่เคยเห็นมาก่อนในชีวิต...

กับไฟเบอร์...” เนื้อเรื่องจากเชิงไฟเบอร์เบอร์ตาก พิพารณาความเป็นมาของไฟเบอร์

ପ୍ରକାଶକ ନିମ୍ନଲିଖିତ - ଗମନିକ

१८७५ में इसका अधिकारी बना दिया गया। इसका नाम विश्वविद्यालय हो गया।

Ulan Bator 乌兰巴托^{13.05.09}

เรามาถึงคลานป่าตอร์วินตอนป่ายข้องวันรุ่งขึ้น ด้วยความรู้สึกง่วงนอน เพราะเมื่อคืนผมแทบจะไม่ได้นอนเลย ลักษณะเดียวกันกับจากสภาพอากาศบนรถไฟที่หน้าเย็น อย่างเป็นที่สุด เสื้อกันหนาวบางๆ ตัวเดียวของผมดูจะไม่ช่วยทำให้อร่อยขึ้นลักษณะเดียวกัน แต่เสียงกรุณอันดังของอูฐ ก็ทำ ผมไม่สามารถที่จะหลับตาลงได้ และสิ่งเดียวที่เหมือนได้ช่วยชีวิตผมเอาไว้ก็คือผ้าห่มสีแดงผืนเล็กๆ บางๆ (แต่ก่อนจะ!) ที่ผมขอชายคนหนึ่งมาในขณะที่เขากำลังจะติ้งลงถังขยะ (ที่เกสເຊາສີເນີຈຸ) ...แต่ที่แยกก็คือว่าผมจะนีกขึ้นได้ ว่ามีผ้าห่มผืนน้อยนี้ในกระเบ้าก็เข้าแล้ว

จากสถานีร็อคไฟ ครู ได้ส่งผู้ชื่นชมมาในเมือง เพื่อตามหาคองกร์เกส เฮ้าส์ ที่ร้อนแรงน้ำมามา (ควรนี้ ไม่ใช่คลิปแล้วครับ) บนถนนลัดไทรโจน์กิตตุณชี หรือพืชสวนวุ่น ซึ่งเป็นที่รักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยวเดินทาง

แลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิดเห็น ทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ รวมถึงการวิเคราะห์และประเมินผล ตลอดจนการอภิปรายและตัดสินใจร่วมกัน ทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ รวมถึงการวิเคราะห์และประเมินผล ตลอดจนการอภิปรายและตัดสินใจร่วมกัน

GANDAN
14.05.09

Ulaanbaatar

© T. Kist
www.tobias-kist.de
010 81 99
e-mail: tobias.kist@t-online.de
Printed with
Hahnemühle
Photo-Paper
100% cotton
100% recyclable
100%
environmentally
friendly
and
sustainable
www.hahnemueller.com

สี่แยกหนึ่ง ก็มีรถติดราษฎรคันได้ม้าปิดถนนด้านหน้า
จากนั้นก็มีบวนรถอีกหลายคันได้วิ่งผ่านสี่แยกด้านหน้า
ของเราระบุ

“บวนรถของใครหรือครับ?” ผู้ชายคนขับ

“อ้อ... บวนรถของ อตีตนายกรัฐมนตรีรัชเชีย ลาตี
เมียร์ ปูตินน่าครับ”

“ช่วงนี้เขามาว่ามประชุมอะไรสักอย่างนี้แหละ”

“นั่นแหล่ะฯ เขาอยู่ในรถคันนั้น..” เขายังไปที่รถขนาด
ใหญ่คูหูรามากกว่าคันอื่นๆ

ผู้มองตามรถคันนั้น ทั้งได้พิจารณาของลึกเข้าไป
ด้านใน เพื่อว่าจะมีโอกาสได้เห็นชายผู้นั้น แต่ก็เห็นเพียง
แค่เงาเลือนร่างของคนผู้นึง... ก็แค่นี้แหล่ะครับที่อยากรู้
เล่า เพราะผู้มองอย่างมีส่วนร่วมกับความซุกซ่อนที่นั่นตามโครง
หลาຍคนบนรถ แล้วทั้งวันหนึ่งผู้นั้นจะได้ไปเล่าให้ใครฯ แผล
ประดุจหัวใจเผือกพังว่า “เอ้ย!... ครั้งหนึ่งผู้คนเคยได้เห็นเจ้าของ
เวลาดีเมียร์ ปูตินมาแล้วนะครับ!”

...

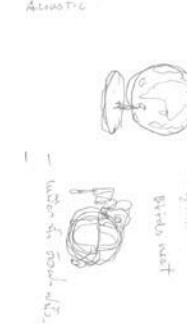
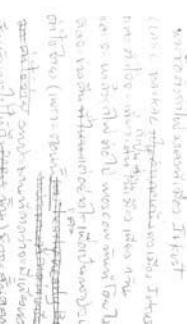
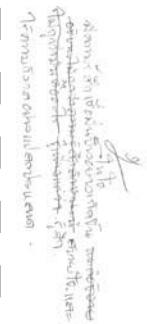
คลานباتอร์ เป็นเมืองที่ตั้งอยู่กลางที่ราบกว้างใหญ่
สลับเนินเขา พื้นดินรายสันน้ำตาลที่มองไปทางไหนก็ไร้ซึ่ง
ต้นไม้ใหญ่ ทำให้บรรยากาศช่างดูแห้งแล้ง ทั้งผุ่นสีเทาที่
ฟุ่มกระจายอยู่ทั่วไปในอากาศอันเกิดจากเวลาที่รอวิ่งไปบน
ถนนอันเต็มไปด้วยหลุมบ่อ ซึ่งหลายครั้งสายลมที่พัดแรง

ก็ได้พาดผ่านเหล่านั้นเข้าไปในดวงตาจนต้องทำหายใจและ
ยกมือขึ้นมาชี้มั้นอยู่เป็นครั้งคราว

จากถนนอัคไทรอนโภตตอนชิ ผู้ออกเดินตามหาเกส
เข้าส์ดังกล่าวซึ่งก็ไม่ได้ยากเย็นนัก แต่ก็ค่อนข้างจะลึกลับ
อยู่ลึกหน่อย เพราะตัวเกสเข้าส์เองเปิดทำการอยู่บริเวณนั้น
สองของตึกแกร่งที่ชั้นล่างเป็นร้านขายของชำ แต่ทางขึ้น
ก็ถูกแยกส่วนไปอยู่ด้านหลังไม้ได้อยู่ติดด้านหน้าถนน จึง
ทำให้สังเกตเห็นยากอยู่ลึกหน่อย

อย่างไรก็ตามเกสเข้าส์แห่งนี้ที่แม้จะมีขนาดเล็กแต่
ก็ดูจะเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวแบบแบ็กแพ็คเกอร์อยู่
มากเหมือนกัน เพราะเมื่อผ่านเข้าไปถึงภายในก็ได้พบกับ
บรรยายศาสัณศึกษาของคนหนุ่มสาวหลาຍชาติหลายภาษา
ซึ่งต่างพูดคุยและเปลี่ยนถ่ายแผนการอุ่นเครื่องปักษ์รวมกัน
ในพื้นที่ชุมชนที่มองมองโกรเลีย

หลังจากได้ตกลงใจจะพักอยู่ในคลานباتอร์เพียง
แค่คืนเดียว ทั้งได้สอบถามถึงหนทางที่จะจอดตัวรถไฟไป
ยังเมืองอิคุสต์ในวันพรุ่นนี้จากพนักงานที่เคนเนอร์แล้ว
ผู้นักเดินทางก็ได้สังเกตเห็นเครื่องดนตรีหินต้าแปลกประหลาดชิ้น
หนึ่งแขวนอยู่บนผ้าผั้นด้านหลัง ลำตัวของมันเป็นกล่อง
ไม้รูปสี่เหลี่ยมคงหู ช่วงคอยาวและแคบเหมือนกีตาร์ มี
สายกอล์ฟยาว 2 สายที่ทำมาจากหางม้า มีคันซักสำหรับสี
เหมือนไวโอลิน (ซึ่งก็ทำมาจากหางม้าอีกด้วยกัน)

บ้าน - ๔๔๙ ๘๔๔
芭達岸 - บ้าน
2009- 5-12.

บ้าน - ๔๔๙ ๘๔๔
芭達岸 - บ้าน
2009- 5-12.

Old man's sketch

Retired

“มันมีชื่อว่า มองวิงโศคด... เป็นเครื่องดนตรีประจำชาติของมองโกเลีย” เจ้าของเสสเยาส์ก์ล่าวด้วยรอยยิ้มพร้อมทั้งอุ้มลูกสาวตัวเล็กอายุ 5 ขวบขึ้นมา กอดและหอมด้วยความรัก

“มันมีเสียงเป็นอย่างไรหรือครับ? แล้วจะสะทกไหหน้าหากคุณจะเล่นให้ผมฟังสักหน่อย”

“ผมเล่นไม่เป็นหรอกครับ... ที่เห็นแขวนอยู่บนผ้าผั้งสองสามตัวนี้ล้วนเป็นของลูกชาย... เขายังเป็นนักดนตรีนะครับ”

“แล้วไม่ทราบว่าบ้านนี้มีอะไรให้ผมฟังของมันสักครั้ง”

“เดียวเอ็นฯ ก็คงจะเข้ามา... แล้วผมจะบอกเขาให้”

แต่แล้วยังไม่ทันสินเสียง ลูกชายคนดังกล่าวก็ได้ปิดประตูเข้ามานิ่งห้องโถง ด้วยท่าทางกระซับกระเฉดเป็นมิตตร ซึ่งหลังจากที่เราได้กล่าวแนะนำตัวกันพอสมควรและบอกความประสังของผมให้เขารับแล้ว เขายังเกิดอยากจะฟังเสียงแท็คโซโฟนของผมด้วยเช่นกัน เราจึงได้นัดแนะกันว่าจะมาเล่นดนตรีร่วมกันหลังอาหารเมื้อค่ำในคืนนี้

...

ภายในห้องครัวขนาดเล็กด้านในสุด มีผู้ชุมประມาณ 5-6 คน ได้นั่งอยู่อยู่ก่อนแล้ว หลังจากได้ทราบข่าวว่าค่าดำเนินการจะมีกิจกรรมเล่นดนตรีกันที่เสสเยาส์ ซึ่ง

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

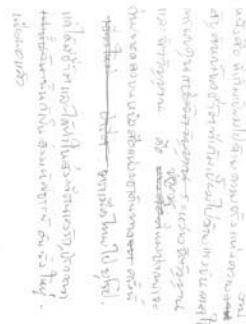
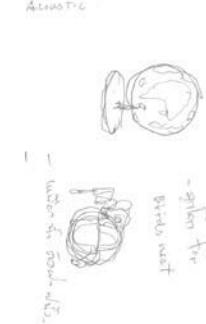
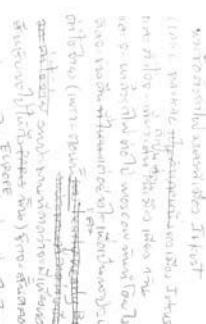
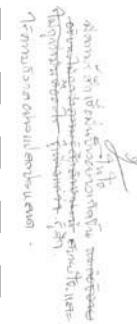
...

...

...

ก็เป็นนักท่องเที่ยว พนักงานและน้องสาวตัวเล็กของ
คอกอร์ (ซือของเขามีชื่อเดียวกันกับเกสเยลส์) ก่อนเริ่ม
เล่นเข้าได้อธิบายถึงความหมายและความเป็นมาของ
บทเพลงพื้นบ้านมองโกลเลี้ยงซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่
บนหลังม้ากับการทำปศุสัตว์ในท้องทุ่งให้เราทุกคนทราบ...

และในขณะเวลาที่บุพเพลงได้เริ่มต้นขึ้น หมู่ร้อง
ขันลูกไบปักเปี้ยงอันก้องกังวาณที่ไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน
ขอマン พั้งเหมือนเมืองลิ่งบางอย่างซุกซ่อนอยู่ภายใต้สัมภาร
เสียงเหล่านั้น และแม้ว่าจะเป็นเพียงการเล่นดนตรีในห้อง
ครัว แต่ผู้คนสามารถสัมผัสได้ถึงความอาเจริงอาจังของ
เข้า ซึ่งอาการที่ว่านี้เองได้มีอำนาจสะกดดวงใจทั้งมีผลต่อ
โสดประสาทส่วนต่างๆ ทำให้ขนนี้ไม่มีภาพห้องครัวหรือ
สถานที่ใดๆ ทั้งสิ้นในโลก จะมีก็เพียงคลื่นเสียงกระเพื่อม
พลิวเป็นระลอกมาจากตัวของเข้า และสิ่งนั้นเองก็กำลังชุด
กระชากรความรู้สึกไปสู่อารมณ์อันเต็มเปลี่ยนไปด้วยความ
พิศวงแห่งตนเอง เพราะขณะนั้นผมได้เกิดความรู้สึก ทั้ง
ยินดีและผิดหวัง ทั้งมีความสุขและซึมเศร้าหนัก อยู่ภายใน
จิตใจไปพร้อมๆ กัน ส่วนหนึ่งก็คงด้วยท่วงทำนองพื้นบ้าน
อันเรียบง่ายซึ่งเหมือนกำลังได้ส่งต่อความรู้สึกแห่งดำเนนาน
ชีวิตของมนุษย์อันไกลโพ้น ผ่านเข้ามา สำคัญเป็น
แสงเดด วันและคืน ทำมาหากางทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ของ
พื้นแผ่นดินมองโกล ผู้ได้ยินเสียงของม้าป่าที่ร้องดังขึ้น

ด้วยความหนักแน่นในภาวะแห่งการดำรงอยู่ของมัน

และเมื่อถึงคราวที่ผมต้องเล่น เชือกโทรศัพท์นัดต่อจากเข้า ผมก็เกิดขาดความมั่นใจ ทั้งรู้สึกว่าตนเองนั้นช่างทำได้อย่างนัก ทำให้ไม่อยากจะหยิบเชือกโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นเอาซะเลย! ทำไมผมถึงต้องรู้สึกอย่างนั้นนะหรือครับ? ก็ เพราะในเวลาหนึ่งผมดันคิดไปว่าเชือกโทรศัพท์ที่ผมเล่น มันไม่ได้มีอะไร เกี่ยวข้องกับความเป็นชาติหรือวัฒนธรรม (ของชาติไทย ที่รักของผม) เมื่อนั้นดังที่คุณครูได้เล่นมอริงไฮค์เดรีอง คนตีปูระจำชาติของเข้า...ทั้งไม่มีความสามารถที่จะเล่น ท่วงทำนองอันเรียบง่ายดงามเต็มไปด้วยเรื่องราวแห่งชีวิต ได้ จะทำได้ก็เพียงเล่นท่วงทำนองของตัวเองที่บางครั้งฟังฯ ไปปักอุจจะเพ้อฝันไว้ซึ่งที่มาที่ไป... “นี่ grammic คือผลของการ เอกาตัวเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น” ...

แต่เมื่อเวลาลามาถึง โดยที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยง ‘มันก็ จำเป็นต้องเล่น!’ ใจหนึ่งก็ด้วยเพราะกลัวที่จะเสียหน้า แต่ อีกใจหนึ่งก็กลัวว่าจะเสียโอกาสที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งกับ เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น

ก่อนที่จะเริ่มเล่นผมก็ได้แต่ภาวนากับตัวเองว่า จะ ขอเล่นบทเพลงหนึ่งที่ถึงแม้จะเพ้อฝันและไร้ซึ่งที่มาที่ไปนั้น ให้กับพืนแพ่น dinomong ก็ได้เช่นกัน...และในขณะที่เล่น ไปนั้นผมก็ได้รู้สึกไปถึงพื้นดินทรยศอันกว้างใหญ่สุดสายตา กับแสงแดดยามเย็นสีม่วงอมชมพู ชายขับรถแท็กซี่ที่เมือง

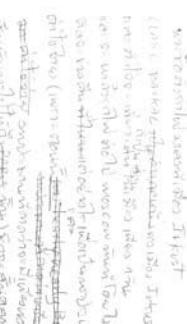
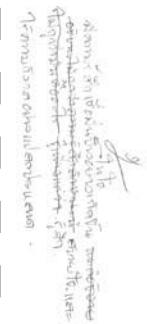
อาภัยันกับความผิดพลาดของตัวเอง มิตรภาพของคู่และ มุกกับการเดินทางบนรถไฟ้อนและนายไกลอย่างไม่มีที่ สิ้นสุดของโครงข่ายฯ คนที่ต้องจากครอบครัวมาด้วย เสียงสาอื้นจากหัวงักหักใจอันเกิดขึ้นอย่างเงียบสงบ เมื่อหนึ่งนานั้นอยู่ที่ต้องจารังมายังดินแดนข้างไกลเพิ่ม...

...

คืนนี้ก็เหมือนว่าเสียงดนตรีจะทำให้คำกล่ำ

“ขอบคุณ” ที่เรามีให้แก่นั้นกล้ายเป็นคำที่มีคุณค่าและ ความหมายอย่างที่สุด จากนั้นคงกอร์กับ ‘ชาเกะ’ แฟ่น ของเขาก็อาสาพาผมไปเที่ยวตามหาเจสคลับเพื่อว่าผ่าน จะมีโอกาสได้เล่นแจ้งกับคนตีปูเจสของมองโกเลียบ้าง (แต่แล้วก็ไม่หาไม่เจอ เพราะดูเหมือนว่าจะไม่มี!!) เราจึงได้ ขับรถขึ้นไปยังจุดชมวิวบนภูเขาทางทิศใต้ของเมือง และ ท่ามกลางกระแสน้ำแรงและสภาพอากาศอันหนาวเย็นอย่างเป็นที่สุดที่บนยอดเขานั้นเอง ชาเกะก็ได้เริ่มต้น บอกเล่าเรื่องราวความรักแรกพบอันแสนโรแมนติกของเข้า และเอօให้ผมฟัง...

หากที่ที่ผมยืนอยู่นี้ของไกลออกไป ณ เส้นขอบฟ้าที่ แสงจันทร์ได้สาดส่องไปยังผืนแผ่นดินด้านล่างมองเห็นแสง ไฟระยิบระยับดุล้ายดังท้องทะเลที่กำลังสะท้อนด้วยแสง ดาวแห่งรัตติกาล ขณะนั้นผมมีความรู้สึกว่า ‘ตัวเรา’ นั้น โชคดีอะไรเช่นนี้ที่คั่งหนึ่งในชีวิตได้มีโอกาสเยือนอยู่บน

ยอดเขาแห่งนี้ ที่แม้จะหน้าเย็นอย่าง逼真 แต่มันก็ซ่าง
สวยงามยิ่งนัก”

ปล. ในภายหลังผมถึงได้ทราบว่า คงกอร์เป็นนัก
ดนตรีระดับชาติของมองโกลโดยและที่ผ่านมาเข้าได้ทำหน้าที่
เผยแพร่วัฒนธรรมด้านดนตรีต่อสาธารณะทุกเชื้อชาติที่การเดิน
ทางไปริมแม่น้ำโขงโดยคิดมาแล้วหลายประเทศทั่วโลก

Russia, Irkust | 14.05.09

หลังจากวีรบดีนแต่เช้าไปไประและน้ำคาดฐูปเล่น
ที่วัดกานดาเนซึ่งเป็นวัดประจำเบื้องดึง เช่นวัดพระแก้วบ้าน
เรา จนในช่วงบ่ายจึงได้รับเก็บของมายังสถานีรถไฟ เพื่อ
ออกเดินทางขึ้นเหนือต่อไปยังเมืองอิคุสต์ของรัสเซีย ซึ่งที่
บนรถไฟนี้เองผมได้มานั่งอยู่ภายใต้ห้องโดยสารเดียวกัน
กับ ‘ไซวัง’ เพื่อนชาวมองโกลโดยเชื้อสายจีน และด้วยความ
ที่บันนี้มีรีสอร์ฟอยู่เพียงเที่ยวเดียวไปยังเมืองอิคุสต์ ผมจึง
หลึกเลียงไม่ได้ที่จะต้องซื้อตั๋วในชั้นพิเศษซึ่งจะถูกแบ่งเป็น
ห้องๆ ที่ดูสะอาดและเป็นสัดส่วนมากกว่าแต่ภาคีจะสูง
ตามไปด้วย

ไซวังเป็นชายวัยกลางคน รูปร่างของเขามีสูงใหญ่
แบบชายมองโกล แต่อกจะอ้วนหัวทั่วสมบูรณ์ตามแบบ
ฉบับชาวจีนมากกว่า ไซวังเล่าว่า เขายังอาชีพค้าขายเช่น
เดียวกับคนอื่นๆ จะต่างกันก็ตรงที่เขามีจำเป็นต้องหอบ
หัวลินคำากมายไปไหนต่อไหน เพราะสินค้าที่ว่ามันก็คือ
ตู้กดเงินอัตโนมัติหรือเอทีเอ็ม จากเมืองจีน และหน้าที่ของ
เขาก็คือการเดินเข้าไปติดต่อกับธนาคารต่างๆ ในรัสเซีย
เพื่อที่จะขายลินค้าโดยการทำสัญญาสัมภาร์ล่วงหน้า และ
ด้วยความที่เขาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี จึง

14 ဇីថុ ១៩៦៥

ทำให้หมู่รัฐสีกิจินดีเป็นอย่างยิ่งที่มีเพื่อนคุย ทั้งเขายังได้คุยแนะนำและช่วยเหลือลิสต์ต่างๆ มากมายตลอดการเดินทาง บนรถไฟฟ้าวนนี้

เมื่อมาถึงเวลาเย็น ก็เป็นอีกครั้งที่ขบวนรถไฟฟ้าได้พา เรากาฬพิธิวัทศันต์แห่งความงามของเนินเขา และทุ่งหญ้า ยามที่ถูกแสงอาทิตย์คล้อยต่ำสุดกระแทบก่อให้เกิดแสงเงา กว้างไกลเป็นรูปทรงมีดกับสว่างสดับกันอย่างประหลาด ทั้ง สีฟ้าของห้องฟ้าที่ซ่างบางเบาอย่างที่ไม่เคยเห็น ณ กลาง ห้องทุ่งนั้นเองที่หมู่บ้านขนาดเล็ก ซึ่งมีบ้านหลังน้อยกว่าห้อง เรียงรายกันอยู่เป็นกลุ่มฯ บนหลังคาบ้านเหล่านั้นต่างก็มี การใช้สีสันอันสดใส เมื่อൺสวนดอกไม้ที่ซ่อนแอบตั้งแต้มห้อง ทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ให้ดูมีชีวิตชีวา

ครั้งหนึ่งที่รถไฟฟ้าเราได้ไปตามเชิงเขาที่ด้านล่างเป็น ลำกระษายเล็กๆ ใจไปตามโขดหินสีตะไคร่น้ำ ไกลอโคก ไปปั้ยหน้าผาสูงชันนั่นเอง ที่ผมได้มองเห็นชายชาวผู้หนึ่ง ยืนอยู่บนยอดผานนั่นคู่กับสุนัขสีขาวตัวใหญ่ ด้วยท่าทาง อันสง่าผ่าเผย เช้าได้มองลงไปปั้ยห้องทุ่งที่เต็มไปด้วยผุ่ง ปศุสัตว์ด้วยอาการอันสงบเสียยิ่ง... และเมื่อรถไฟฟ้าได้ผ่านเข้า มาในระยะที่ใกล้ที่สุด เลี้ยววนไปที่หนึ่งนั่นเองที่ผมเหมือน ได้สบสายตา กับเขา และมันก็เป็นเหมือนดั่งมนต์สะกด ที่ ทำให้ผมต้องรู้สึกสั่นสะท้านไปกับเวลาอันเก่าแก่คู่นั้น... ทั้งเหมือนกับว่าเขาได้ยืนอยู่บนหน้าผานนั่นนานนานแสนนาน

แล้วรอค่อยผ่านชั่วได้เดินทางมากจากที่ที่แสนไกลก็เพื่อจะได้ มาสบสายตา กับเวลาแห่งความสัมโภคของเขามุน...

...

เย็นวันนี้ ไฟวังชวนผ่านรับประทานอาหารเย็นด้วย กัน ซึ่งผมก็ต้องยกใจไปกับขนาดของก้อนเนื้อชิ้นใหญ่ที่ ถูกบรรจุอยู่ในถุงกระดาษที่ขาดวักมันออกมากจากกระเบ้า สำมภาระ

“ภารຍาของผมทำเตรียมไว้ให้เป็นอาหารเย็นนั่น คับ” เขากล่าวยิ่มฯ

“และนั่น มันคือเนื้ออะไร คับ”

“เนื้อ แยก (จำเริ นะคับ”

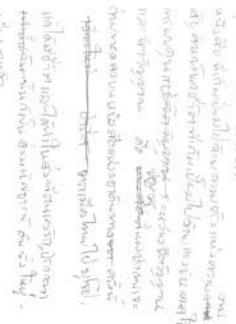
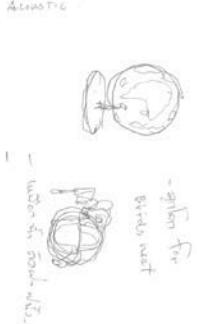
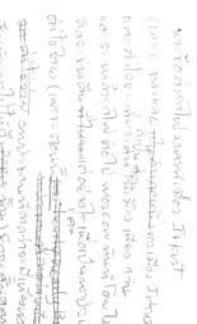
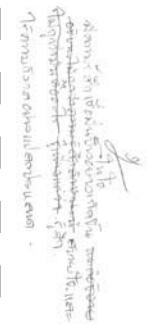
“ชิ้นใหญ่ มาก เลยนะคับ”

“งานด้วยกันนะคับ มันเยอะมาก ผมทานไม่หมด หรอก” เขากล่าวพร้อมกับแล่ มันออกเป็นชิ้นๆ พอดีคำด้วย มีดแล่ เนื้อ อันคมกริบ จากนั้นก็เอามือล้างเข้าไปในกระเบ้า ใบเดิมคัว เขายอด ก้าวขา ให้ใหญ่ขึ้นมา เปิด รินมันลงในแก้ว พลาสติกไปเล็ก และยื่นมันมาให้ผม...

“นี่คับ วอด ก้าวขา รัสรี้ย... แก้ม hairy ได้ดี ที่เดียว”

“เอ้อ... ขอบคุณคับ” ผมรับมันมาด้วยความรู้สึกที่ไม่ พร้อม เพราะรู้ดีว่าตัวเองคงอ่อนแคร่ง...

แต่หลังจากที่泯มันเข้าไปแล้ว ก็เหมือนว่ามันจะแก้ หนava ได้จริงๆ อย่างที่เข้ากันได้ เพราะความแรงถึง 50 ดีกรี

— 22. ต. รัชดาภิเษก ณ ลาดพร้าว — บีบีน
— บริเวณที่ตั้งอยู่เป็นที่ราบสูง จึงมีความ
เย็นกว่าเมืองไทยทั่วไป แต่ในฤดูหนาว
จะมีอุณหภูมิลดลงอย่างมาก ทำให้ต้อง
ใส่เสื้อกันหนาว แต่เมืองนี้มีอากาศดี
และสะอาดมาก ทำให้คนต่างด้าวต้องการ
มาเยือนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แค่ชาว
ต่างด้าวเท่านั้น แต่คนไทยเองก็ชอบ
มาเดินเล่นและพักผ่อนที่นี่ ไม่ว่าจะ
เป็นฤดูไหน ก็มีคนมาเยือนอยู่เสมอ

— บีบีน —

Aerobic

ในช่วงฤดูหนาวนี้ บีบีนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นิยมมากที่สุดในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างด้าวหรือคนไทย ก็สามารถเพลิดเพลินกับธรรมชาติที่สวยงามและอากาศที่เย็นสบายได้ ไม่ใช่แค่การเดินทางเท่านั้น แต่การพักผ่อนและพักฟื้นตัวก็สำคัญเช่นกัน บีบีน มีห้องพักและอาหารอร่อยๆ ให้เลือก ไม่ว่าจะเป็นอาหารไทย อาหารจีน หรืออาหารนานาชาติ ก็มีครบทุกอย่าง ไม่ใช่แค่การเดินทางเท่านั้น แต่การพักผ่อนและพักฟื้นตัวก็สำคัญเช่นกัน บีบีน มีห้องพักและอาหารอร่อยๆ ให้เลือก ไม่ว่าจะเป็นอาหารไทย อาหารจีน หรืออาหารนานาชาติ ก็มีครบทุกอย่าง

ในช่วงฤดูหนาวนี้ บีบีนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่นิยมมากที่สุดในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นชาวต่างด้าวหรือคนไทย ก็สามารถเพลิดเพลินกับธรรมชาติที่สวยงามและอากาศที่เย็นสบายได้ ไม่ใช่แค่การเดินทางเท่านั้น แต่การพักผ่อนและพักฟื้นตัวก็สำคัญเช่นกัน บีบีน มีห้องพักและอาหารอร่อยๆ ให้เลือก ไม่ว่าจะเป็นอาหารไทย อาหารจีน หรืออาหารนานาชาติ ก็มีครบทุกอย่าง ไม่ใช่แค่การเดินทางเท่านั้น แต่การพักผ่อนและพักฟื้นตัวก็สำคัญเช่นกัน บีบีน มีห้องพักและอาหารอร่อยๆ ให้เลือก ไม่ว่าจะเป็นอาหารไทย อาหารจีน หรืออาหารนานาชาติ ก็มีครบทุกอย่าง

— 22. ต. รัชดาภิเษก ณ ลาดพร้าว — บีบีน
— บริเวณที่ตั้งอยู่เป็นที่ราบสูง จึงมีความ
เย็นกว่าเมืองไทยทั่วไป แต่ในฤดูหนาว
จะมีอุณหภูมิลดลงอย่างมาก ทำให้ต้อง^{ใส่เสื้อกันหนาว}
และสะอาดมาก ทำให้คนต่างด้าวต้องการ
มาเยือนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แค่ชาว
ต่างด้าวเท่านั้น แต่คนไทยเองก็ชอบ
มาเดินเล่นและพักผ่อนที่นี่ ไม่ว่าจะ
เป็นฤดูไหน ก็มีคนมาเยือนอยู่เสมอ

ของมันคุณเมื่อกำลังเผาลำไส้ของผู้คนร้อนผ่า
แต่แล้วในขณะที่เรากำลังนั่งรับประทานอาหารกัน
อยู่นั่นเอง จู่ๆ เพื่อนร่วมทางทั้งชาวจีนและมองโกเลียหลาย
คนก็ได้มามากประชุม ทั้งได้หอบนำเอกสารข้อมูลมากมาย
มาฝากไว้ที่ห้องน้ำของบ้านเรือนให้ดียิ่งของผู้คน! ในแรก
ผู้คนก็รู้สึกงงๆ อยู่ว่ามันเกิดอะไรขึ้น? เพราะไม่สามารถ
เข้าใจในพฤติกรรมและภาษาของชาติ แต่ชาวบ้านก็ได้อธิบาย
ว่า ด้วยเพราะอีกไม่นานรถไฟก็จะพาเรามาถึงด่านตรวจ
คนเข้าเมืองของรัสเซียแล้ว พากษาจึงต้องการฝ่าสิ่งของ
ต่างๆ ที่จะข้ามเข้าไปข่ายยังประเทศรัสเซียโดยการหนีภัย!
และเนื่องจากความเข้มงวดการดูแลในการตรวจสอบของ
เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองและเจ้าหน้าที่ศุลกากร ซึ่งจะ
ขึ้นมาทำการตรวจสอบผู้คนและสิ่งของผิดสังเกตและมี
พิรุตต่างๆ บนรถไฟของ พากษาจึงได้มาขออาศัยกระเบื้อง
ส้มภาระของพวกเรางานเป็นที่แอบซ่อนสินค้าเหล่านั้น (เพราะ
เจ้าหน้าที่ไม่จับสินค้าที่เป็นข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัว) ซึ่ง
ถ้าหากถูกจับที่นี่มาฝ่ามีจำนวนน้อยก็ไม่เป็นไร หรือถ้า
มีจำนวนมากและทางเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองถามเรา
ว่าเป็นของใคร ก็ให้บอกว่า “ไม่ทราบ” เพื่อจะได้ไม่เป็น
ปัญหาทั้งสองฝ่าย เพราะเจ้าหน้าที่จะทำการยึดสินค้า
ลักลอบต่างๆ เหล่านั้นไป

ไม่นานนักภายตู้ของเราก็เต็มไปด้วยข้าวของ
มากมายทั้ง การเก็บยีนส์ การเก็บชาสัน ถุงเท้า บังคุก
แขวนตามห้องว่าง (ทำให้บ้านฯ เหมือนเป็นของใช้แล้ว) ใต้
เตียง ใต้หมอน บางคนถึงกับได้ใส่สิ่งของเหล่านั้นลงไปใน
กระเบื้องทางของบ้านเรือน หรือแม่กระถั่งไว้!! ซึ่งมีชาว
จีนคนหนึ่งได้นำไข่มาฝาก ผู้คนก็ไม่ทราบว่ามันคือไข่อะไร
จัดเป็นแพ็คๆ อยู่ในถุงดำหดลายแพ็ค ซึ่งในภายหลังถูก^{เจ้าหน้าที่} ดึงไป และแม่จะรู้สึกเห็นใจแต่ผู้คนก็ไม่สามารถ
ช่วยอะไรได้ ผู้คนเห็นสามีภรรยาอายุมากชาวมองโกเลียคู่
หนึ่งซึ่งนำของฝากไว้ที่ผู้คนเห็นกันถูกเจ้าหน้าที่เรียกกลับ^{ไป}
ไปสอบสวนยังสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองด้านล่าง และดู
เหมือนว่าจะไม่ได้กลับบ้านแน่นอนไฟอีกเลย...

“เขายังได้รับโทรศัพท์อย่างไรหรือครับ ถ้าหากว่าโดนจับ^{ในลักษณะนี้}?” ผู้คนถามใช้ว้อยอย่างซื่อๆ

“ไม่ต้องกังวลมากหรือครับ...อย่างมากก็แค่เสียค่า
ปรับให้กับทางเจ้าหน้าที่ แล้วเดียวเขาก็คงปล่อยตัวให้ขึ้น
รถไฟเที่ยวต่อไป”

“คุณโชคดีกว่าครับ...ส่วนคนโซครายก็ต้องถูกจับไปเสีย
ค่าปรับ” เขากล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย เมื่อมันคุณเป็น^{เรื่องปกติที่} เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ ส่วนตัวผู้คนก็ได้แต่เพียง
รู้สึกหดหู่รินทดใจไปกับภาพที่เห็น...ทั้งหมดคงจะเป็น
ห่วง คุก นุก และเพื่อนๆ ชาวมองโกเลียทั้งหลายที่ได้เดิน

ผู้คนที่เข้ามายังบ้านเรือน ที่ต้องการซื้อขายสิ่งของ ที่ไม่สามารถนำเข้าประเทศรัสเซียได้ จึงต้องมาขออาศัยกระเบื้องส้มภาระของบ้านเรือน ที่ต้องการซื้อขายสิ่งของ ที่ไม่สามารถนำเข้าประเทศรัสเซียได้ จึงต้องมาขออาศัยกระเบื้องส้มภาระของบ้านเรือน

ผู้คนที่เข้ามายังบ้านเรือน ที่ต้องการซื้อขายสิ่งของ ที่ไม่สามารถนำเข้าประเทศรัสเซียได้ จึงต้องมาขออาศัยกระเบื้องส้มภาระของบ้านเรือน ที่ต้องการซื้อขายสิ่งของ ที่ไม่สามารถนำเข้าประเทศรัสเซียได้ จึงต้องมาขออาศัยกระเบื้องส้มภาระของบ้านเรือน

ทางด้วยกันมาว่าจะประสบพับเจอกับโซคชาตาแห่งชีวิต
แบบไหนกันบ้าง

Russia, Irkust 2 15.05.09

“ไซวัง” ลงจากรถไฟไปในสถานีก่อนหน้านี้แล้วกว่าที่นั่มกับพนักงานรถไฟจะปลุกเขาตื่นขึ้นได้นั่นเกิดต้องกลับเป็นเรื่องทุ่นways!! เพราะเราทั้งตะโกนเรียกชื่อใส่หูของเข้า ทั้งเขย่าตัวเขาย่องแรง แต่เขาก็ยังคงนอนนิ่งไม่เคลื่อนไหว คิดจะเอามือตอบหน้าเขาวรรหรือ? ผิดก็ไม่กล้าคิดจะอุ้มเขาลงรถก็ดูจะทุลักทุเลเกินไป แต่มันมีกระแสเปลี่ยนบรรยากาศไปของเขาก็ด้วย หรือจะปล่อยเขานอนอยู่อย่างนี้? รถไฟก็จำเป็นต้องออกจากสถานีแล้วด้วย เขายังไงดีล่ะที่นี่? “เอาไว้...ตอบก็ดี” ผิดคิดพร้อมอาเมื่อตอบหน้าของเขายาหลายชาติเพื่อพยายามจะปลุกให้เขานอนขึ้น จนในที่สุดเขาก็ได้ลุกขึ้นนั่งสะลิมสะลือ ก่อนที่จะคว้าสัมภาระด้วยอาการจัวเงี้ยเดินลงรถไฟไปพร้อมกับคำอธิบายว่า “ขอให้คุณโซคดี” ครั้นนั่นก็ทำให้ผมได้เข้าใจความหมายของคำว่า ‘หลับเหมือนตาย’ มากขึ้นเลยที่เดียว... และที่เขามีอาการหลับเหมือนตายเช่นนี้ก็คงด้วยเมื่อคืนเขายังไม่ได้ปิดม่านสักครั้งเพื่อนๆ ชาวมองโกลเดิร์ยในตู้บินก็คืนกันจนดึกดื่น ในระหว่างรอการตรวจพาสปอร์ตที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองประเทศไทย เขายังคงรับโทรศัพท์ที่เมืองเนาร์ซีซึ่งใช้เวลานานหลายชั่วโมงเนื่องมาจากความเข้มงวดในการตรวจหาและ

จับกุมผู้ที่พยายามลักลอบขนของหนีภาษีตามที่ได้เล่ามา

ปล. ผู้ถือพาสปอร์ตไทยไม่จำเป็นต้องขอวีซ่าเข้า

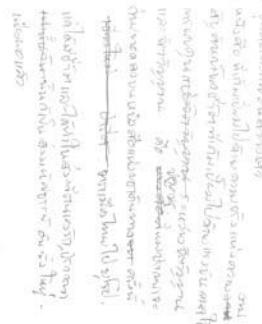
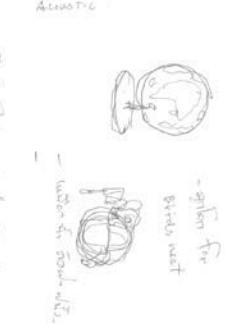
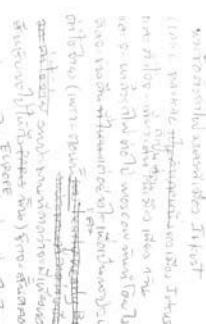
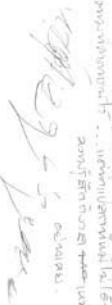
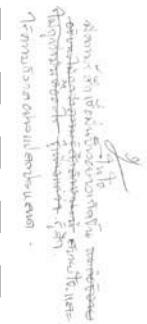
ประเทศรัสเซียหากอยู่ไม่เกิน 30 วัน

...

และแล้วก็เหลือผู้เผยแพร่คนเดียวภายในห้อง
โดยสารอันเงียบสงบแห่งนี้...

รุ่งเข้า ภายนอกหน้าต่างท้องฟ้ายังคงมีครึ่งดูเต็ม
ไปด้วยน้ำที่พร้อมจะเทลงมาในทุกขณะ รถไฟฟารามาสู่
ยอดเขาสีขาวโพลนของเกล็ดน้ำแข็งและสีเขียวเข้มจากใบ
ของต้นสน หมู่บ้านปีกไม้สันซึ่งถูกแต่งแต้มด้วยสีชุดชาด
ตามขอบวงกบประทุหน้าต่างและกระเบื้องหลังคา ได้
วางตัวเรียงรายเลียบตามแม่น้ำสายเล็กซึ่งไหลลดเดียว
ไปตามผืนหญ้า ที่ซึ่งดอกไม้ป่าสีอ่อนดอกเล็กได้วางตัว
กระจายจัดระจายไปตามท้องทุ่ง

ผู้คนเกิดนี่ยกหากหูว่า “น้ำในแม่น้ำนั้นจะเย็นขนาดไหน
นะ? มั่นคงจะต้องเย็นมากแน่ๆ แล้วเราจะรู้สึกยังไง ถ้า
หากวิ่งเก็บผ้าแล้วกราดโดยคลองไปในแม่น้ำสายนั้น เลือดคงจะ
หยุดไม่ไหว หลังจากนั้นคงรู้สึกปวดหัวและเจ็บตามลำ
ตัวจากความเย็นของมัน ร่างกายคงซื้อค ขับแข็งขาไม่ได้
หัวใจคงหยุดเดิน จากนั้นก็คงจะลงสู่ก้นของแม่น้ำ ‘ความ
คิดก็ยังคงเป็นเพียงแค่ความคิด’ แต่แล้วในขณะที่ผู้คนกำลัง
คิดฟุ้งซ่านอยู่เพลินๆ รถไฟซึ่งกำลังวิ่งไปตามทางของมัน

ก็ได้ผ่านมาอย่างดินแดนแห่งหนึ่ง ที่ซึ่งหัวใจของผู้ต้องรู้สึก
พองโตไปกับภาพที่เห็นตรงหน้า...

ภาพผืนน้ำสีน้ำเงินกว้างใหญ่ไฟศาลาจนไม่สามารถ
จะมองเห็นอีกฝั่งหนึ่งได้ ทั้งชายหาดขาวโพลนเต็มไปด้วย
เกล็ดน้ำแข็งที่ถูกคลื่นซัดสาดมารวมกัน ทั้งก้อนเมฆที่
ลอดต่ำเหนือแผ่นน้ำทำให้รู้สึกเหมือนกับว่าผืนฟ้านั้นอยู่
ใกล้แค่เพียงมือเอื้อม

มหาสมุทร? คือสิ่งแรกที่สมองของผู้ได้คิด
จินตนาการไปถึง แต่แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่ากลางผืนแผ่นดิน
แห่งรัสเซียนั้นไม่มีมหาสมุทร

ทะเลสาบไปคาด!

ผู้คนเคยได้ยินเรื่องราวของทะเลสาบไปคาดมาบ้าง
จากเพื่อนๆ และผู้คนที่ได้ทราบว่าผืนจะออกเดินทางไปสู่
ที่ว่าปุ่นไปด้วยเส้นทางสายนี้ ซึ่งเข้าเหล่านั้นก็มีจะพูดถึง
เรื่องราวแห่งความงดงามทางธรรมชาติและทางภูมิศาสตร์
อันสำคัญของมัน บางคนได้เล่าว่ามันเป็นทะเลสาบที่เก่า
แก่ที่มีความลึกล้ำมากที่สุดในโลก ทั้งมีความงามที่เปรียบ
เสมือนดั่ง “ไข่มุกแห่งไทรบีเรีย” บ้างก็ว่ามันเป็นทะเลสาบที่
มีความสำคัญทางธรณีและนิเวศนวิทยา เพราวนอกจาก
มันจะเป็นแหล่งกักเก็บน้ำจืดใหญ่ที่สุดในโลกแล้ว มัน
ยังเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสายพันธุ์พืชและสัตว์จากยุค
ดึกดำบรรพ์มากกว่า 1,000 ชนิดที่ไม่สามารถพบได้ที่ไหน

ในโลก ผู้ชายจำได้ว่าหญิงชาวเยอรมันคนหนึ่งซึ่งเคยนั่งรถไฟฟ้าทรายฟานส์ไซบีเรียในช่วงฤดูหนาว กล่าวกับผมว่า

“คุณจะไม่อยากเชื่อเลยว่าที่เลಸาบัณฑ์ดามกัวร์ ในญี่ปุ่นไฟศาลแห่งน้ำจะกลายเป็นแผ่นน้ำแข็งajanสามารถจะขับรถวิ่งไปบนผืนน้ำได้...คุณเคยเห็นห้องเรื่องเจมส์บอนด์ 007 ไหม? นั่นแหล่ะอย่างนั้นเลย!”

อย่างไรก็ตามเวลาไม่ยอมอดที่จะนั่งชิดติดขอบหน้าต่าง ตื่นตาตื่นใจไปกับความงามดงามอันแสนอัศจรรย์อย่างมากที่จะบรรยาย...

...

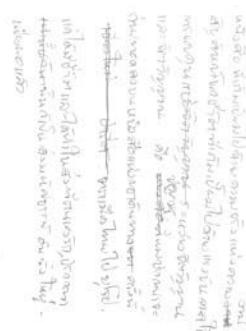
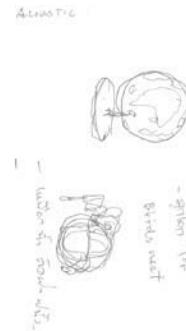
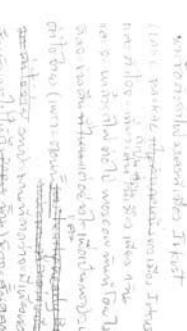
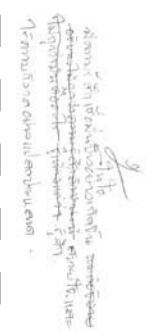
ไฟฟ้าเรามาถึงเมืองอุคุสต์ในเวลาบ่ายโมง... ที่สถานีไฟแห่งนี้เองที่กำลังล่าวของคูรูซึ่งได้เคยบอกกับผมไว้ว่า “คุณต้องได้รับความลำบากแน่ๆ !” ก็ดูจะกลายเป็นจริงขึ้นมาซะแล้ว

เพราะหลังจากที่ผมคิดว่าเมื่อมาถึงที่นี่แล้วจะสามารถหาตัวรถไฟฟ้าทรายฟานส์ไซบีเรียได้เลยที่เดียวันนั้น ก็คุณไม่เป็นไปอย่างที่คิด ก็ด้วยเพราะความติดขัดทางภาษาที่นี่ แหล่ะ! ทั้งความลุ่นวยภัยในสถานีรถไฟที่ผู้คนมากมายเดินกัน杂乱 ห้องขายตั๋วมีหลายห้อง หลายชั้น จนไม่รู้ว่าห้องไหนเป็นห้องไหน จะอ่านอะไรก็อ่านไม่ออก ครั้นจะตามไคลริกไม่มีไคลริกเข้าใจในภาษาอังกฤษและภาษา มือของผม... และหลังจากที่เดินแบบกระเป้าสัมภาระและ

เชือกโทรศัพท์เดินวนไปเวียนมาอยู่เป็นชั่วโมงจนเริ่มหัก ผมก็ได้มายาบรู๊ฟงานนี้ซึ่งเชือกใจเดือนนี้เองก็ได้พยายามช่วยผมซื้อตั๋วรถไฟด้วยการใช้ติดชั้นนารี (ภาษาอังกฤษ-รัสเซีย) ในการแปลภาษา วิถีการของเรารือจะเปิดค้นหาความหมายของคำตามที่ผมพูดเป็นภาษาไทย และจะตอบคำถามของผมด้วยภาษาชี้นิ้วลงไปบนกระดาษ และจะตอบคำถามของผมด้วยการชี้นิ้วลงไปบนตัวหนังสือในติดชั้นนารี

จนในที่สุดผมก็ได้คำตอบว่าจะมีรถไฟฟ้าเที่ยวกรุงในวันพรุ่งนี้ต่อนั้น...แต่เรื่องมันยังไม่จบแค่นั้นนะสิครับ เพราะปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือ การแลกเงินอีกแล้ว!!! ด้วย เพราะผมไม่มีเงินรัสเซีย (สกุลรูเบิล) ติดตัวอยู่เลย จึงทำให้ไม่สามารถซื้อตั๋วรถไฟได้ ทั้งภายในสถานีรถไฟไม่มีที่แลกเงิน... ที่นี่พนักงานรถไฟค่อนิดเดียว จึงได้คาดแผนที่ยาวเหยียดให้ผมเดินไปยังธนาคารลึกลับแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ลึกเข้าไปตามต่อๆ กันอยู่ในเขาวงกต และกว่าจะเจอก็ต้องใช้เวลารวมอีกกว่าชั่วโมง...

ในที่สุดผมก็ได้ตั๋วรถไฟฟ้าทรายฟานส์ไซบีเรียมาถืออยู่ในมือ สะใจจริงๆ ! อ้อ... และราคาของน้ำอยู่ที่ประมาณ 100 กว่า เหรียญดอลลาร์ (จำไม่ได้ว่าเท่าไหร่แน่ แต่ว่าอยู่ในชั้นที่โลกคุณสุดๆ เลยนั่นครับ) แต่เรื่องกัยยังไม่จบนะครับ เพราะหลังจากที่ผมทราบแล้วว่าจะต้องนั่งรถไฟฟ้า 30 ชั่วโมง ในห้องสี่เหลี่ยมนี้ ผมก็ได้พบกับหญิงชายคุณหนึ่งซึ่งเข้าได้

142

१८७५ में विद्युत ऊर्जा का उपयोग बढ़ावा देने की ओर आया। इसके अलावा विद्युत ऊर्जा का उपयोग विद्युत गति का उपयोग के साथ एक और विशेष लाभ होने लगा।

2005 भूमिका तथा
विवरण

WILHELM STÜRTZ

A-L-202 T-6

- given for
birds nest

မြန်မာရှိသူများအတွက် ပေါ်လေ့ရှိသူများအတွက် ပေါ်လေ့ရှိသူများအတွက်

ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

เปลี่ยนชีวิตหนึ่งวันหนึ่งคืนของผู้คนเมืองอิคุสต์ไปอย่างสิ้นเชิง...

เว่องก็มีอยู่ว่าในระหว่างที่กำลังนั่งรอเวลาอย่างเลื่อนลอยอยู่ในห้องพักผู้โดยสาร ผู้บังคับอัยได้ยินเสียงหูงูหนึ่งพูดคุยกันด้วยภาษาอังกฤษ ทั้งได้สังเกตเห็นหนังสือคู่มือท่องเที่ยวประเทศรัสเซียฉบับภาษาอังกฤษ ที่เขากำลังเปิดอ่านอยู่ จึงได้เข้าไปทักทายเพื่อขอสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับประเทศรัสเซียและเมืองอิคุสต์ ทำให้ทราบว่าทั้งสองเป็นชาวอังกฤษที่ได้เดินทางท่องเที่ยวตามยุโรปเนื่องเข้าสู่รัสเซียด้วยรถไฟฟ้ายานสีเทาที่เรียกโดยมีจุดมุ่งหมายปลายทางอยู่ที่เมืองโกลเดีย

“คุณพ่อจะทราบที่พักราคากู๊ดแคนนี้บ้างไหมครับ?”
ผู้ชายคนหนึ่ง (ชื่อของเข้า) ทั้งๆ ที่กรุ๊ดว่าคงไม่สามารถจะจ่ายค่าที่พักที่ไหนได้อีก เพราะในขณะนี้สถานะทางการเงินของผู้คนค่อนข้างจะแย่เช่นกัน

“ผู้บังคับน่าจะรู้ว่าคุณควรจะนั่งรถประจำทางย้อนกลับไปยังที่ทะเลสาบไปคาดล ซึ่งจะใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงและหากที่พักราคากู๊ดแคนนี้ม่าจะดีกว่า... เพราะสำหรับผมแล้วการได้มาสามัคคีกับทะเลสาบไปคาดลนั้นเป็นประสบการณ์อันน่าประทับใจที่สุดแห่งการเดินทางในครั้งนี้” จ仇กกล่าวด้วยสีหน้าและแววตาจริงจัง ทั้งยังได้ถ่านผูกถึงข้อมูลด้านที่พักในฉุลานบาดอร์

“ผู้บังคับแนะนำให้คุณไปพักยังคงกอร์เกสເຢ້າສແລະขอให้ลูกชายเจ้าของเกสເຢ້າສเล่นมอเตอร์ไซด์ให้คุณฟัง เพราะการได้ฟังเสียงของมันนั้นก็เป็นประสบการณ์อันน่าประทับใจที่สุดสำหรับผมในมorgen ก็ไดely”

ทันทีที่พูดจบประโภคันนั่ง จู่ๆ ผู้บังคับรู้สึกว่าเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นนั้นได้เคยเกิดขึ้นมาแล้วครั้งหนึ่งในความฝัน หรืออย่างที่ครุฑายคนเรียกมันว่าความรู้สึกแห่ง เด JAU!

แม้จะจะฟังดูเหมือนเพ้อเจ้อเลื่อนคลอ เนื่องความจริง แต่ผู้บังคับก็รู้สึกไม่ได้ว่า มันเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริง ในช่วงขณะเวลาใด

ด้วยภาพผู้ที่กำลังเกิดขึ้นในเวลาตื่นนี้เอง ที่มันทำให้ผู้บังคับตัวเองหลับร่างกับห้องนั้น และเรากำลังพูดถึงสิ่งที่เราต่างคนต่างรู้สึกให้กันฟัง... และไม่ต่ำนั้นจะเป็นอาการประสาทหลอนหรืออะไรก็ตาม แต่ในเวลาที่ผ่านมานั้นก็มีความรู้สึกที่เข้าใจว่า “คุณพ่อจะไปยังทะเลสาบไปคาดล” สะกดจิตเข้าให้แล้ว

ถึงแม้ว่าในขณะนั้นของผู้บังคับที่จะต้องประหนัดค่าใช้จ่ายมากแค่ไหนก็ตาม แต่มันกลับไม่สำคัญอีกต่อไป เพราะอะไรหรือครับ... ผู้บังคับไม่รู้เหมือนกัน

“นี่ครับแผนที่... ผู้บังคับไม่จำเป็นต้องใช้มันอีกแล้ว” เขากล่าวหลังจากจิ่มน้ำอุบลากาสมุดไกค์บุ๊กและยื่นให้ผู้บังคับ

“ขอบคุณครับ...นี่ครับนามบัตรของกองกอร์เกสแอร์
ผมก็ไม่มีความจำเป็นต้องใช้มันอีกแล้วเหมือนกัน

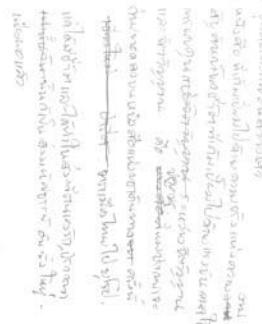
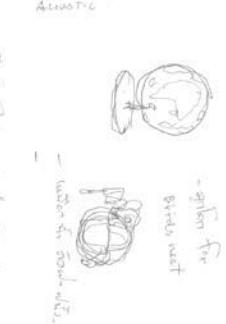
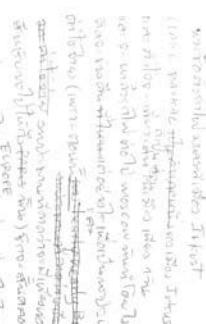
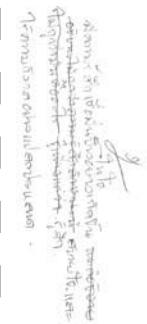
ผู้คิด

...

ผมใช้แผนที่ที่จอดันให้มานำทางไปสู่ท่าเส้าบ

ไปศาลซึ่งอยู่ห่างออกไปบริเวณชานเมือง ด้วยรถโดยสาร
ประจำทางซึ่งจะออกทุกๆ ครึ่งชั่วโมงจากสถานีใจกลาง
เมือง ในระหว่างทางรถได้จอดรับคุณลุงท่านหนึ่ง ซึ่งด้วย
สภาพเนื้อตัวอันเต็มไปด้วยความสกปรกอมมแมม ทั้งยังมี
กลิ่นเหล้าลุกสูดเต็มไปหมดของเข้า ทำให้ดูเหมือนว่าจะไม่มี
ใครอยากรับเขานั่งใกล้เลยสักคนเดียว และแม้พิมในขณะ
นั้นจะรู้สึกกลัวอยู่บ้าง (ไม่รู้กลัวอะไร?) แต่ก็ยังที่ให้เข้า
เข้านานด้วยกัน คงด้วย เพราะความเมามากจึงทำให้เข้าพูด
กับพิมด้วยภาษาอังกฤษตลอดเวลา...ซึ่งพิมในขณะนั้น
แม้จะรู้สึกงงๆ แต่ก็พยายามจะทำความเข้าใจโดยอาศัย
จินตนาการเอาเองว่าเขายาวยาจะนบกอราไรและก็พูด
ให้ต่อกับเข้าไปเรื่อยเปื่อย ทำให้ครุฑายคนบนรถต่างก็
หัวเราะเร้าทั้งสองคนกับบทสนทนาสองภาษาที่นี้ เพราะต่าง
คนก็ต่างไม่รู้เรื่อง แม้แต่พิมเองก็ยังตอบยิ้มและรู้สึกขับขัน
ไปกับเหตุการณ์นี้

สักพักพิมได้นำเอาสมุดสเก็ตช์ขึ้นมาแล้วก็ทำท่าทาง
เหมือนว่ากำลังจะวาดรูปของเข้า ซึ่งเขาก็เข้าใจความหมาย

นั้นในทันที และจากที่พูดเหมือนคนเมามากหุ่ด เขากลับ
นิ่งเงียบทำหน้าตรงให้พิมสเก็ตช์ภาพจนเสร็จ (ແມ່ດີເຫດ
ຕາດູເປັນຮະບາຍ) ຕຸອັງໄກີ່ມໍເໝືອນຄົນເມາ! ແຕ່ໜັງຈາກທີ່
ວັດກາພເສົ້າແລ້ວ ເຂົາກັບມາພຸດກັບພິມມໍາຫຼຸດເໝືອນຄົນ
ເມາເໝືອນດີມ ແປລາໄໝ່ແລ້ວ? ໄດ້ວ່າໄໝແປລາແຕ່ພິມ
ວ່າມັນແປລກດີນະ ກັບໄໝອາກາຮອງຄົນທີ່ໄດ້ແສດງບຸຄຸລິກສອງ
ດ້ານທີ່ແຕກຕ່າງກັນຍ່າງສຸດຂ້ອງມາກາຍໃນເວລາເດືອກັນ...
ມັນກຳໃຫ້ພົມນຶກສິນຄົນເມາຫຼືອົກນີ່ມໍມາກັດຕຸມ ທີ່ໃນບາງຮັງ
ໄດ້ແສດງອາກາຮ້າວ່າເຈົ້າແລ້ວຮ້ອງໃຫ້ໜີໃນເວລາເດືອກັນ ອະໄວ
ປະມານນັ້ນ ແລະໃນຂະໜາດທີ່ເຂົາກຳລັງຈະລົງຈາກຮັກໄປ ກົດ
ເໝືອນວ່າເຂົາຈະມີປາກເສີຍກັບຄົນຫັບຮົດ (ພົມເຫຼົາເອງວ່າ
ເຂົາຈະໄມ່ເຈິ່ງຈໍາຍົດໂດຍສາງ) ສິ່ງນັ້ນກີ່ເປັນກາຫົວໜ່ວຍ
ອຸ່ນມາກີ່ເດືອກັນທີ່ໄດ້ເຫັນເພື່ອໃໝ່ຂອງເຈົ້າຕ້ອງໂດຍຄົນຫັບຮົດ
ຕະໂກນໄລ້ຕາມຫັດໃນຂະໜາດທີ່ເຂົາເດີນຫັນລະຫັບຍົດກອທກຫາຍ
ໄປໃນສາຍໝາຍທຳກາລາງປາສັນສູງໃໝ່ຮ່ວ່າງທາງ...

...

ແລ້ວຮັກປະຈຳທາງກີ່ໄດ້ຈຳດົลงທີ່ກຳລັງຊູມໝາດັກາ
ແທ່ງໜີ່ຈຳກັງທະເລາບ ສິ່ງໃນຂະໜາດນີ້ດູເໝືອນຈະເຫຼືອແດ່
ພົມກັບຍາຍືກີ່ສອງຄົນນັ້ນກັນຈົນມາລື້ສຳຄັນປັບປຸງທາງແກ່ນີ້
ແລະມັນພິການນີ້ມີອະນຸຍາດສອງພົມຈະເຫັນວ່າ ແຕ່ກີ່
ຍັງຄົງເຫັນແສງອາກົດຕິຍົວໃໄສ່ສອງຜົນກລຸມເມະນຸນສີດຳທະນີນ
ສິ່ງກຳລັງຕັ້ງເຄົາມາແຕ່ໄກລ ແລະກ່ອນທີ່ພົມຈະເວີ່ມຕົ້ນຄືດວ່າຈະ

— 22. 3. 1999. 10:00. In Ulan-Ude - Berlin.
Vor dem ersten Auftritt der Tschetwetjew
in Ulan-Ude. Einige Minuten vor dem
Beginn des Konzerts. Einige Minuten nach
dem Konzert. Eine Stunde später. Einige
Minuten vor dem zweiten Auftritt. Einige
Minuten nach dem zweiten Auftritt. Einige
Minuten vor dem dritten Auftritt. Einige
Minuten nach dem dritten Auftritt. Einige
Minuten vor dem vierten Auftritt. Einige
Minuten nach dem vierten Auftritt. Einige
Minuten vor dem fünften Auftritt. Einige
Minuten nach dem fünften Auftritt. Einige
Minuten vor dem sechsten Auftritt. Einige
Minuten nach dem sechsten Auftritt. Einige
Minuten vor dem siebten Auftritt. Einige
Minuten nach dem siebten Auftritt. Einige
Minuten vor dem achten Auftritt. Einige
Minuten nach dem achten Auftritt. Einige
Minuten vor dem neunten Auftritt. Einige
Minuten nach dem neunten Auftritt. Einige
Minuten vor dem zehnten Auftritt. Einige
Minuten nach dem zehnten Auftritt. Einige
Minuten vor dem elften Auftritt. Einige
Minuten nach dem elften Auftritt. Einige
Minuten vor dem zwölften Auftritt. Einige
Minuten nach dem zwölften Auftritt.

Na, ist stark

Berlin

— 22. 3. 1999. Acoustic

Konzertsaal am Ende des Tschetwetjew
in Ulan-Ude. Einige Minuten vor dem Konzert.
Einige Minuten nach dem Konzert. Einige
Minuten vor dem zweiten Konzert. Einige
Minuten nach dem zweiten Konzert. Einige
Minuten vor dem dritten Konzert. Einige
Minuten nach dem dritten Konzert. Einige
Minuten vor dem vierten Konzert. Einige
Minuten nach dem vierten Konzert. Einige
Minuten vor dem fünften Konzert. Einige
Minuten nach dem fünften Konzert. Einige
Minuten vor dem sechsten Konzert. Einige
Minuten nach dem sechsten Konzert. Einige
Minuten vor dem siebten Konzert. Einige
Minuten nach dem siebten Konzert. Einige
Minuten vor dem achteten Konzert. Einige
Minuten nach dem achteten Konzert. Einige
Minuten vor dem neunten Konzert. Einige
Minuten nach dem neunten Konzert. Einige
Minuten vor dem zehnten Konzert. Einige
Minuten nach dem zehnten Konzert. Einige
Minuten vor dem elften Konzert. Einige
Minuten nach dem elften Konzert. Einige
Minuten vor dem zwölften Konzert. Einige
Minuten nach dem zwölften Konzert.

— 22. 3. 1999. Acoustic

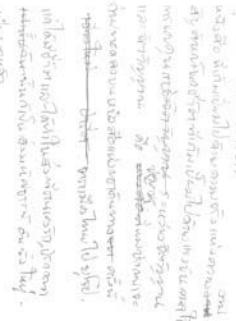
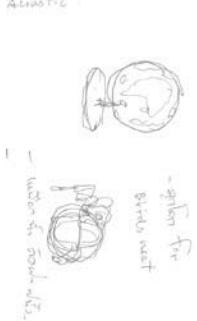
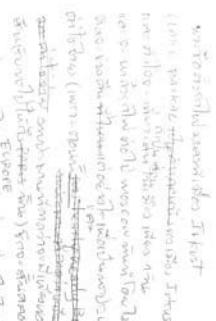
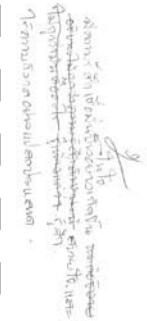
Einige Minuten vor dem Konzert.
Einige Minuten nach dem Konzert. Einige
Minuten vor dem zweiten Konzert. Einige
Minuten nach dem zweiten Konzert. Einige
Minuten vor dem dritten Konzert. Einige
Minuten nach dem dritten Konzert. Einige
Minuten vor dem vierten Konzert. Einige
Minuten nach dem vierten Konzert. Einige
Minuten vor dem fünften Konzert. Einige
Minuten nach dem fünften Konzert. Einige
Minuten vor dem sechsten Konzert. Einige
Minuten nach dem sechsten Konzert. Einige
Minuten vor dem siebten Konzert. Einige
Minuten nach dem siebten Konzert. Einige
Minuten vor dem achteten Konzert. Einige
Minuten nach dem achteten Konzert. Einige
Minuten vor dem neunten Konzert. Einige
Minuten nach dem neunten Konzert. Einige
Minuten vor dem zehnten Konzert. Einige
Minuten nach dem zehnten Konzert. Einige
Minuten vor dem elften Konzert. Einige
Minuten nach dem elften Konzert. Einige
Minuten vor dem zwölften Konzert. Einige
Minuten nach dem zwölften Konzert.

ทำอย่างไรต่อไป ลักษณะที่มีสีขาวก็เริ่มโปรยป่วยลงมา ทำให้อาการที่หน้าเย็นอยู่แล้วยิ่งหน้าเย็นขึ้นไปอีก

ผมเริ่มออกเดินไปข้างหน้าบันทึกถนนขับเบียร์ชั้น ห้องเปล่าเปลี่ยววังเวง... นั่นแหล่ ในช่วงเวลาอันหน้าเย็น ทั้งคืนพ้าหากาศก็ไม่ค่อยจะสู้ดีนัก ใครล่ะอยากจะออกมากินเล่นบนถนนในเวลาอีก?

เวลาันนี้กระแสน้ำจากทางหนีอ้อได้พัดแรงจนทำให้ เกิดคลื่นสูงขึ้นในทะเลสาบ เสียงของมันยามที่สำคัญมาก กะทะบันฟันนั้นช่างเกี่ยวกะทะและเหมือนกำลังดุดกดัน จิตใจอันหน้าเห็นเป็นจุดสูกน้ำบึงแห่งความเห็นบันหน้า แห่งนั้น ในขณะที่ห้องพ้าเริ่มมีคลื่นเรืออยา ก็ยิ่งทำให้สภาพ อากาศนั้นหดราวยังไปอีก ความเย็นจัดทำให้มีรู้สึกเจ็บปวดตามร่างกายไปจนถึงกระดูก สัญชาตญาณได้บอก กับตนเองว่า ร่างกายนี้คงจะทนต่อไปได้อีกไม่นานนัก จึง ตัดสินใจเดินเข้าไปในร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่อสอบถาม เกี่ยวกับที่พักในบริเวณนี้ ซ่างเป็นความโชคดีเหลือเกินที่ พนักงานในร้านอาหารคนหนึ่ง ซึ่งเชื่อมสังเกตเห็นกระเบ้า สมภาระและอาการอันหน้าสันของผม เพราะถึงแม้ว่าเรา จะไม่ได้พูดกันสักคำเดียว! แต่เขาก็ได้เดินเข้ามาหาและ เรียกผมออกไปนอกร้านพร้อมกับชื่อไปที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง อยู่เลขตัวไปไม่ไกลนัก...

...

ผมเดินมาหยุดยืนที่หน้าบ้านขึ้นเดียวนานากระทัดรัด สีฟ้าสดใสของมันให้ความรู้สึกอบอุ่นแตกต่างกับผืนฟ้าเย็นเฉียบสีเทานี้มากนัก ผนังปูนไม้สนชินใหญ่กว้างเรียงกัน ตามแนวโนน ปล่องควันไฟบนหลังคาจ่า ร้าวไม้เตี้ยกับสวนขนาดเล็ก ดูไปก็คล้ายกับบ้านในนิยายปรัมปราที่เคยได้เห็นในหนังสือท่านที่เคยอ่านสมัยเป็นเด็ก... และแล้วว่า สายที่มีได้เปลี่ยนเป็นสายฝนกระหน่ำลงมาทำให้สัมภาระ และเสื้อผ้าเปียกชุ่มไปด้วยน้ำ ซึ่งมันก็ยิ่งตอกย้ำความหน้าเย็นอย่างเป็นที่สุด

ผมยืนตระโถนเรียกเจ้าของบ้านอยู่พักใหญ่ แต่ก็ไม่มีใครหรือเสียงใดตอบรับกลับมา ก็จันเมื่อกำลังหันหลังเดิน คอกอกอย่างสิ้นหวังกลับอ้อมมาอีกหนึ่งทาง จึงได้เห็นชายชาวผู้หนึ่งเดินออกมายังประตูหน้าบ้าน ท่าทางของเขากลุ่มมีที่พักไหมครับ? แต่ก็ดูเหมือนว่าเขาก็จะไม่เข้าใจมันเลย แม้แต่น้อย... เวลาันนั้นผมซักเริ่มลังเลทั้งไม่แน่ใจว่าสถานที่แห่งนี้จะเป็นเกสเซ็กซ์ริจฯ รีเปล่า? เพราะถ้าหากไม่ใช่.. มันก็คงเป็นสถานการณ์ที่กำลังสร้างความสับสนระหว่าง

เขาเริ่มพูดกับผมด้วยอาการและน้ำเสียงอันดุเดือด และในเวลาันนั้นแม้pmจะพยายามอย่างสุดความสามารถ ที่จะแสดงภาษาไทยบอกความต้องการของตนเองว่า คุณลุงมีที่พักไหมครับ? แต่ก็ดูเหมือนว่าเขาก็จะไม่เข้าใจมันเลย แม้แต่น้อย... เวลาันนั้นผมลังเลทั้งไม่แน่ใจว่าสถานที่แห่งนี้จะเป็นเกสเซ็กซ์ริจฯ รีเปล่า? เพราะถ้าหากไม่ใช่..

เราทั้งสองคน อย่างไรก็ตามในเวลาไม่เข้าได้มีท่าที่ต้องการให้ผู้กลับออกไป และผู้เองก็ไม่คิดจะขึ้นสถานการณ์อีกต่อไป เพราะคงเป็นความเข้าใจผิดของผู้เอง แต่แล้วก็มีเสียงจากหูภูมิสั่นคนเดียวในดังมาจากวันอาหารฝังตระห้ามพูดคุยกับชายชาวอุฐ่องสามประสานโดยคด จนเขารีบเมื่อท่าที่ผ่อนคลายมากขึ้นและได้ปิดประตูรัวเรียกผู้เข้าไปภายในบ้าน...

บรรยากาศภายในบ้านคู่มีดีล้นหลาม แสงเลือนร่างอันเกิดจากตะเกียงเจ้าพายุช่างให้ความรู้สึกเหมือนภาพในความฝัน ที่มักจะส่องสว่างเป็นดวงกลมรอบๆ บริเวณที่สายตาเรามองออกไปเพียงเท่านั้น คุณลุงพาผมเข้ามาพักในห้องหนึ่งซึ่งมีเตียงนอนอยู่สามเตียง ทั้งยังได้อธิบายถึงวิธีการใช้อุปกรณ์ ต่างๆ ภายในห้อง ซึ่งกลไกของมันก็ช่างดูโบราณ แบบเปล็กตา ...ไม่ว่าจะเป็นอ่างล้างหน้า ที่แขวนผ้า กลอนประตู ที่ต่างทำด้วยเหล็กหนา ทั้งมีรูปแบบกลไกเหมือนข้าวของเครื่องใช้ของทหารสมัยสังคมโลกครั้งที่สอง ห้องน้ำมีลักษณะเป็นสัมหลุมอยู่ภายใต้ในโรงเก็บของนอกตัวบ้าน ไม่มีที่อาบน้ำหรือไฟส่องสว่าง ทำให้ต้องเตรียมไฟฉายหรือเทียนไว้อุฐ่องสาม คุณลุงก่อไฟขึ้นในเตาผิงเพื่อช่วยไล่ความหนาวเย็นก่อนที่จะเดินกลับออกไปยังอีกด้านหนึ่งของบ้านซึ่งมีประตูไม้หนากันอยู่...

เมื่อมองไปรอบๆ ห้องอันเงียบสงบ ที่ภายนอก

หน้าต่างอันมีมิดนั้นยังคงได้ยินเสียงลมพัดแรงมากับพายุฝน ประกอบกับความเย็นชื่นภายในห้อง และสภาพเนื้อตัวอันเปียกปอน องค์ประกอบแผลล้อมอันนำหัดหู่เหล่านี้ทำให้จิตใจของผู้ดูเคร้าสร้อยลงไปด้วยเช่นกัน ผู้เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนทำความสะอาดร่างกายด้วยการเช็ดตัว ผึ้งเสื้อผ้าที่เปลี่ยนไว้ตามโถะและเก้าอี้ รับประทานคูกกี้ที่เหลือติดกระเบื้องสามชิ้น ก่อนจะล้มตัวลงนอนไปด้วยความเหนื่อยหน่ายืนตีียงที่อยู่ใกล้เตาผิงมากที่สุด...

มันช่างเป็นวันที่แบกละคราดจะเหลือเกินกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น บางเหตุการณ์ที่ดูเหมือนว่าจะแสนธรรมดาและดูเป็นเรื่องปกติ แต่แบกละคราดกลับรู้สึกสับสนทั้งไม่เข้าใจในความปกติธรรมชาติเหล่านั้น... ลึกลับที่ทำให้ผู้คนนานอนอยู่ในบ้านสีฟ้าหลังนี้ และมันกำลังพยายามจะบอกอะไรกับผู้?

แล้วในช่วงกลางดึกคืนนั้นเองในขณะที่กำลังนอนหลับอย่างสนิท ผู้รู้สึกว่ามีใครมาเขย่าที่ตัว เมื่อสืบตามขึ้น ก็เห็นเงาของชายสองคนบินอยู่ข้างเตียง คนหนึ่งคือคุณลุงเจ้าของบ้าน ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ ด้วยอาการสะล้มสะลืออีกทั้งความมีดภัยในห้องทำให้ผู้รู้สึกกลัวและตกใจไปกับเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ชายทั้งสองพยายามพูดกับผู้เป็นภาษาวรสัญชาติที่ด้วย

ผู้คน
ในบ้าน...

ผู้คน
ในบ้าน...

อาการอันตื่นตระหนก ขณะนั้นผมเกิดคิดไปเองว่าเขาต้องการทรัพย์สินของผม!? จึงได้ยืนเงินในกระเบ้าให้ แต่เขากลับปฏิเสธพร้อมทั้งพยายามจะอธิบายบางอย่าง แต่นั่นแหล่ะ ผมไม่สามารถเข้าใจมันได้เลยสักนิด

ในขณะที่เหตุการณ์กำลังจะตึงเครียดมากขึ้นนี้เอง ผมได้พยายามอย่างที่สุดเพื่อเข้าใจความต้องการของพวกราชฯ ด้วยประสานสัมผัสทั้งหมดที่มีทำให้ผมเข้าใจภาษาไทยที่เข้าพယายามสือให้หมดช้ำๆ จริงๆ แล้วชายหนุ่มนี้ ผู้นี้กำลังห้องห้องการที่พักสำหรับภราดาและลูกน้อยอีกสามคน ซึ่งตอนนี้ทุกๆ คนนอนหน้าอยู่ภายในรถด้านนอก เขายังสองจิตใจอยู่ในหัวแม่ย้ายไปนอนยังอีกห้องหนึ่งซึ่งเป็นห้องนอนเดียว... เมื่อได้ทราบดังนั้นผมจึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเขากำลังห้องห้องการความช่วยเหลือ ทั้งไม่ได้มีเจตนาร้ายแต่อย่างใด

...

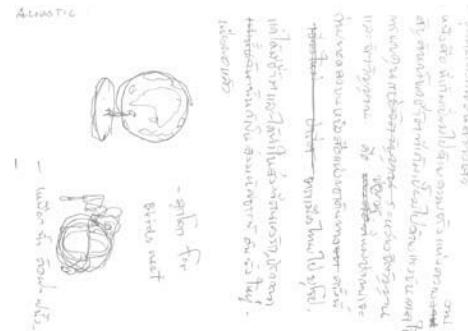
เข้าสู่สายฝนยังคงตกไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งสภาพอากาศ ก็ยังคงหน้าหนาว ที่บ่อมีอะไรเด็ดๆ ติดขอบหน้าต่างนั้นเอง ผมสังเกตเห็นหนังสือภาพปกแข็งเล่มหนึ่งวางอยู่ สีเหลืองอันสูบน้ำของกระดาษสะท้อนให้เห็นถึงความเก่าของมัน เมื่อได้เปิดมันออกดูทีละหน้าอย่างระมัดระวัง จึงได้รู้ว่ามันเป็นหนังสือภาพแสดงประวัติความเป็นมาแห่งประเทศไทย

ก็ยังคงหน้าหนาว ที่บ่อมีอะไรเด็ดๆ ติดขอบหน้าต่างนั้นเอง ผมสังเกตเห็นหนังสือภาพปกแข็งเล่มหนึ่งวางอยู่ สีเหลืองอันสูบน้ำของกระดาษสะท้อนให้เห็นถึงความเก่าของมัน เมื่อได้เปิดมันออกดูทีละหน้าอย่างระมัดระวัง จึงได้รู้ว่ามันเป็นหนังสือภาพแสดงประวัติความเป็นมาแห่งประเทศไทย

ใบศาล ภาพถ่ายสีและขาวดำได้แสดงให้เห็นภูมิประเทศอันหลากหลายแห่งทั่วโลก ภาพพรรณไม้และดอกไม้หลากหลายชนิด สิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่มีรูปร่างสีสันแปลกตา ภาพประกายอันจิดจ้าของแสงแดดที่สะท้อนกับผิวน้ำลงบนโขดหินสูงชัน เสื่อนไหลสูงและสถาปัตยกรรมค่าศิลป์ได้แสดงจักรและหมู่บ้านจิดจราษญ์บันฝากพืชฯ ไปจนถึงภาพประเพณีการละเล่นพื้นบ้านบนผืนน้ำแข็งท่ามกลางสายลมที่มีความงาม

คุณลุงเค้าประท้วงห้องและเข้ามาเรียกผมออกไปทานอาหารเข้าร่วมกัน ภาระของคุณลุงได้เตรียมข้าวโอตต้มกับน้ำซุปไก่พร้อมกับขนมปังไว้ให้ ผมสังเกตว่าคุณลุงมีท่าทีที่เป็นมิตร ยิ้มให้กับผมอยู่ตลอดเวลาดูแตกต่างจากครั้งแรกที่เราได้พบกัน และจนถึงนาทีนี้ผมก็ยังคงไม่รู้ว่าสิ่งที่รือมอยู่ที่ทะเลสาบนั้นคืออะไร หรือว่าบ้านสีฟ้าหลังนี้ต้องการจะบอกอะไรกับผม? แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้ผมรู้สึกมีความสุขมากเหลือเกินกับการได้ร่วมนั่งรับประทานอาหารเข้าอย่างเคร่งครัดอยู่ไปพร้อมกับรอยยิ้มแห่งมิตรภาพของคุณลุงและคุณป้าในเข้าวันนี้

ก็ยังคงหน้าหนาว ที่บ่อมีอะไรเด็ดๆ ติดขอบหน้าต่างนั้นเอง ผมสังเกตเห็นหนังสือภาพปกแข็งเล่มหนึ่งวางอยู่ สีเหลืองอันสูบน้ำของกระดาษสะท้อนให้เห็นถึงความเก่าของมัน เมื่อได้เปิดมันออกดูทีละหน้าอย่างระมัดระวัง จึงได้รู้ว่ามันเป็นหนังสือภาพแสดงประวัติความเป็นมาแห่งประเทศไทย

Trans-Siberian I 16.05.09

จากท่าเดสนาบีไปคาดผ่านน้ำรถประจำทางยังคงกลับเข้ามายังเมืองอีกครั้ง ผู้เดินล่นภายในเมืองและสังเกตเห็นว่า ผู้คนที่นี่มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างยากลำบากมากที่เดียว ที่กล่าวเข่นนั้นก็ เพราะว่าได้สังเกตเห็นถึงสภาพความทุกโถรมของบ้านเมือง ถนนหนทางอันรุนแรงมีน้ำขัง อีกทั้งความหนาเย็นของสภาพอากาศและข้าวของที่แสนแพง (หากเปรียบเทียบราคากางเมืองจีนในสินค้าตัวเดียวกัน) ซึ่งมันก็ทำให้ผู้คนหักห้าวเหตุใดชาวจีนและมองโลกดีถึงนิยมทำการค้าขายกับชาวรัสเซีย...

ในระหว่างที่เดินทางไปรอบๆ เมืองนั้น ผู้เดินทางเสียค่าปรับให้กับผู้ตรวจตัว หนึ่งร้อยรูเบิลโดยใช้เหตุ ด้วย เพราะผู้คนไม่มีว่าต้องนำตัวไปปั๊มกับเครื่องรับตัว ซึ่งก็อยู่ข้างๆ ประตูถนนนั้นแหละ แต่ใครมันจะไปรู้ล่ะครับ ก็ทุกอย่างมันเป็นภาษาล้วนๆ ไม่ต้องรับตัว แต่ถึงแม้ว่าผู้คนจะไม่ยกจ่าย ทั้งพยายามอธิบายถึงเหตุผลต่างๆ เขาก็ได้แต่ถ่ายหน้าท่าเดียวพร้อมกับบึ้นไปสั่งมาให้ ในที่สุดผู้คนต้องยอมเพราะกลัวว่าจะโดนจับ ทั้งกังวลว่าจะกลับไปอีก รถไฟที่สถานีไม่ทัน ซึ่งมันก็เกือบจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ!! แต่ไม่ใช่ เพราะผู้คนจำนวนมากอยู่กับโครง ตรงกันข้าม ผู้ไม่

ใครจะให้พูดคุยสอบถามหรือขอความช่วยเหลือต่างหาก ด้วยความที่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นภาษาล้วนๆ ทั้งตัวเรา การเดินรถ เสียงประกาศตามสาย และที่สำคัญที่สุดก็คือเรื่องเวลาบนตัว ที่ดันแสดงเวลาของกรุงมอสโกซึ่งแตกต่างจากของเมืองอีกสูตรึ่งห้าชั่วโมง!! ผู้ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงไม่แสดงเวลาของเมืองนี้? แต่ก็ช่างมันเอกสารคับ เพราะในท้ายที่สุดผู้คนจะต้องเดินทางไปในขณะที่มันกำลังจะออกพอดี แต่ก็ต้องขอขอบคุณคุณลุงท่านหนึ่งที่ได้ช่วยพามวิ่งหน้าตั้งมายังชาลา หลังจากที่ผ่านฯ อยู่คุณดียกกลางสถานี พร้อมกับบึ้นตัวให้เข้าด...

ในที่สุดเย็นวันนี้ผู้คนเห็นตัวเองมานั่งอยู่บนรถไฟสายหวานสีขาวเบรี่เจนได้... และเม้มันจะทุลักทุเลไปลักษณะอย แต่ผู้คนก็อดรู้สึกตื่นเต้นและภูมิใจกับตัวเองไม่ได้ว่า จากประดิษฐ์ของผู้คนสามารถเดินทางมานั่งอยู่บนรถไฟสายหวานสีขาวเบรี่เจนได้แล้ว

การเดินทางต่อไปในวันนี้เป็นวันที่ต้องเดินทางไกลกว่าเดิม ประมาณ 1,000 กิโลเมตร แต่ก็เป็นวันที่น่าสนใจมาก ไม่ว่าจะด้วยความงามของธรรมชาติที่ผ่านมา หรือความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่พบเจอมากขึ้น ทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของการเดินทางที่น่าตื่นเต้นและน่าเรียนรู้

การเดินทางต่อไปในวันนี้เป็นวันที่ต้องเดินทางไกลกว่าเดิม ประมาณ 1,000 กิโลเมตร แต่ก็เป็นวันที่น่าสนใจมาก ไม่ว่าจะด้วยความงามของธรรมชาติที่ผ่านมา หรือความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่พบเจอมากขึ้น ทุกอย่างเป็นส่วนหนึ่งของการเดินทางที่น่าตื่นเต้นและน่าเรียนรู้

ພະນັກງານ ວົງວຽກ ອານຸມັດ ພະນັກງານ ປິເຕີ

158

— 22 ຊົ່ວໂມງ ດັບ ອານຸມັດ ພະນັກງານ
— ວົງວຽກ ອານຸມັດ ພະນັກງານ
— ອານຸມັດ ພະນັກງານ
— ພະນັກງານ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ ພະນັກງານ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

ອານຸມັດ ພະນັກງານ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

— ອານຸມັດ
— ວົງວຽກ
— ອານຸມັດ
— ພະນັກງານ
— ຕະຫຼາມ
— ເວລີ

159

Trans-Siberian 2^{17.05.09}

คืนแรกบนรถไฟฟ้าญี่ปุ่นผ่านไปด้วยความ
หนาหูหนึบ ผสมรู้สึกขอบคุณผ้าห่มผืนเดงที่เก็บมาจากเจ้า
ตู้อีกครั้ง เข้าวันนี้รถไฟฟ้าเราเคลื่อนไปบนถนนทิมะสีขาว
โพลงที่ทางติดบนปลายยอดหญ้าทั่วท้องทุ่งและบนกิ่งของ
ต้นสนสูงใหญ่ มองໄกๆ ก็เหมือนกววยไอกควรมสีเขียว ที่มี
ยอดปลายแหลมสีขาว...ทั้งสายทิมะที่โปรดปรายก้มองดู
เหมือนม่านสีขาวบางเบาที่พลิ้วไหวไปตามสายลม บาง
คราวรถไฟฟ้าเรามาสู่ละของฝันบนหุบเขาแห่งทุ่งหญ้าสาม
สี ซึ่งเต็มไปด้วยต้นไม้ที่มีลำต้นสีขาวสูงระดูด กิ่งก้านสี
น้ำตาลเข้ม และใบไม้สีเขียวอ่อนที่เล็กและบาง

ตู้ขบวนของเรานำร่องขึ้นโดยสารราคาประกายดั้ง ผู้
โดยสารส่วนใหญ่เป็นชาวรัสเซีย จะมีบางส่วนที่เป็นชาว
จีน มonggo ได้ยิ้ม ลักษณะพื้นที่ใช้สอยทั่วไปก็คล้ายๆ กับ
รถไฟฟ้าของโกะเลีย ที่แต่ละบล็อกมีผังรูปตัวยู ทางเดิน
ยกเชื่อมพื้นที่พั้งหมัดเข้าไว้ด้วยกัน ที่นอนสองชั้นพ้อ้อม
ช่องเก็บของสามารถพับเก็บได้ เตียงชั้นบนจะมีราคาถูก
กว่าเตียงชั้นล่าง (ซึ่งก็คือเตียงของผมเอง) มีห้องน้ำตั้งอยู่
บริเวณหัว ห้ายของตู้ขบวน พร้อมที่กดน้ำร้อนสำหรับปูจุ
อาหารตลอด 24 ชั่วโมง

ครั้นนี้ตัวรถไฟฟ้าได้นำมามาพบกับ ‘เลียน่า’ หญิง
สาวชาวรัสเซีย ภูริ่งอันหน้าตาอันสด爽ของเธอ ดู
จะเป็นที่หมายตาของชายหนุ่มหลายคน แซเมียร์ และ
อาเล็กซ์ ชายหนุ่มสองคนนี้ อายุรุ่นราวกว่าเราเดียวกับผม ซึ่ง
กำลังจะเดินทางกลับบ้านที่เมืองอาร์บีช และคุณ
ป้า อลูด้า หญิงสาวอายุ 60 ปี ซึ่งเดินทางมาจากสถานี
ลาดิ-瓦อสต์อก (สถานีปลายทางของรถไฟฟ้าญี่ปุ่นเรียกติด
กับชายแดนเกาหลีเหนือ ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 6 วันเพื่อ
จะไปถึงยังสถานียาโรสราฟลี สถานีต้นทางที่กรุงมอสโกร)
ทุกๆ คนก็ล้วนมาไม่ต่ำสักที่ค้อยช่วยเหลือผมเป็นอย่างดี วัน
แรกบนเส้นทางรถไฟฟ้าญี่ปุ่นผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว
ด้วยความเห็นใจอยลักษณะการเดินทางที่ผ่านมา คืนนี้ผมเข้า
นอนตั้งแต่หัวค่ำ โดยที่ยังได้ยินเสียงของเลียน่า แซเมียร์
และอาเล็กซ์ ร้องเพลงสั่งสรรค์กันอย่างสนุกสนานจนดึก

Trans Siberian 3^{18.05.09}

ป้ายวันนี้อากาศอบอุ่นมากขึ้น ผู้คนเต็มไปด้วยความสนุก การเงยหน้าสู่ฟ้า มองเห็นตัวเองในกระจก แล้วบังเอิญกับผลเดือด! มีชายชาวนิยมคนหนึ่งสวมหมุดน้อยลงด้วยการตุบตุนน้ำรักษาสีสันสดใส ซึ่งก็ทำให้บรรยายการศึกษาเป็นกันเองเหมือนห้องพักขนาดใหญ่ที่ทุกคนได้มาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันซึ่งมากกว่า สายวันนี้ อดูด้วยพยายามสอนภาษาชาวรัสเซียพื้นฐานให้ฟัง เพื่อนๆ หลายคนกรุณาเข้ามาช่วยกันอธิบายความหมายของคำด้วยภาษาที่เป็นที่สนุกสนาน และหลายครั้งดูเหมือนว่า แซมเมียร์ อเล็กซ์ และเลียน่า จะพูดแทรกขึ้นมาด้วยศัพท์แสง เขายังบอกให้ฟังพูดตาม แล้วก็หัวเราะไปกับคำศัพท์เหล่านั้น ซึ่งผมก็เข้าใจได้ว่าคำเหล่านั้นคงเป็นคำที่ตกลง ล่อแหลมหรืออะไรประมาณนั้น เพราะบางครั้งที่ผ่านมาผมก็ชอบแก้ล้อเพื่อนชาวต่างชาติที่มาเมืองไทยในลักษณะเดียวกัน...

เนื่องจากเมื่อวานผมได้สเก็ตซ์ภาพเหมือนให้กับหญิงสาวชาวชาวรัสเซียคนหนึ่ง โดยมีผู้โดยสารหลายคนสนใจเขามาก จนวันนี้กลายเป็นเรื่องขึ้นมา เพราะเขานั่นต่างก็ต้องการให้ผมสเก็ตซ์ภาพเหมือนให้กับเขานั่น จึงทำให้วันนี้ทั้งวันผมได้นั่งสเก็ตซ์ภาพให้กับ

ผู้คนมากมาย ซึ่งผมก็รู้สึกยินดีและสนุกไปกับการเขียนภาพ เพราะในขณะที่เวลาผ่านไปนั้น ตู้โดยสารจะขับขึ้นไปยกเฉียงไปมาอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดจุดและเส้นที่ไม่ได้ตั้งใจจากปากกาถูกลื่นไปไม่สามารถลบหรือแก้ไขได้ กลยุบเป็นที่ขับขันและสนุกสนานของทั้งผู้ที่ถูกการแตะคนที่มา มุงดู และถึงแม้มุมจะไม่ได้ต้องการสิงค์ตอบแทนใดๆ แต่เขายังคงน้ำเสียงเดิม แคล้วคลាយและน่ารัก เป็นการตอบแทนไปโดยปริยาย มีชายชาวรัสเซียคนหนึ่ง นำปลาตากแห้งที่มีเครื่องเรียกเป็นภาษาชาวรัสเซียว่า ปลาโอมูล ฉ จากระยะไกลไปคลาบมาให้ ซึ่งมันก็ทำให้ผมรู้สึกดีตื้น เพราะนี่ไม่ใช่แค่เมื่อนำปลามาให้ หรือแม้กระทั่งมีดแล่นเช่นกัน!! จากชาวรัสเซียอีกคนหนึ่ง (เพื่อให้ผมนำมาแล่เนื้อปลาตัวนั้น) ซึ่งก็ดูเหมือนว่าจะมีความจำเป็นพอกๆ กับถ้วยหรือแก้วที่สามารถใส่น้ำร้อนสำหรับประกอบอาหารได้

เมื่อถึงช่วงเวลาที่รับประทานอาหารในแต่ละมื้อ ก็จะคล้ายกับงานปาร์ตี้เล็กๆ ที่คนหลายกลุ่มจะนำอาหารออกมารับประทานร่วมกัน โดยเฉพาะกลุ่มชาวจีนนั้นคุ้นเคยกับอาหารเป็นพิเศษ นำสังเกตว่าทุกคนต่างเตรียมตัวด้านอาหารและความเป็นอยู่มาเป็นอย่างดี ยกเว้นผม! ไม่ใช่ว่าผมไม่ได้เตรียมตัวนะครับ... ผมพยายามแล้ว แต่มันไม่ง่ายอย่างที่คิดนั่นสิครับ เพราะการเลือกซื้ออาหารในชุมเปอร์ม่าเก็ตของรัสเซียนั้น สินค้าทุกอย่างล้วนดูเปลกตา

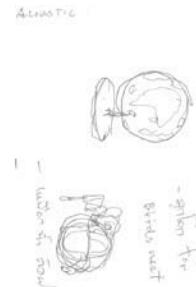
ฉบับเบ็ด...
เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเชียงใหม่ พอกำลังหายไปแล้วคงเหลือ

ฉบับเบ็ด...
เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเชียงใหม่ พอกำลังหายไปแล้วคงเหลือ

ฉบับเบ็ด...
เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเชียงใหม่ พอกำลังหายไปแล้วคงเหลือ

ฉบับเบ็ด...
เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเชียงใหม่ พอกำลังหายไปแล้วคงเหลือ

ฉบับเบ็ด...
เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเชียงใหม่ พอกำลังหายไปแล้วคงเหลือ

ฉบับเบ็ด...
เมืองเชียงใหม่ก็เป็นเชียงใหม่ พอกำลังหายไปแล้วคงเหลือ

ส่วนกลางสำคัญก็เป็นภาษาอังกฤษ ผู้มีจึงเลือกชื่ออาหารที่พูดจะเข้าใจเมื่อคุ้มครองภาษาเป็นภาษา เช่น ข้าวปัง ชา ช็อกโกแลต (ไม่มีที่ชง) กาน้ำ บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ชีส ไส้กรอก ข้าวขา ขับเคี้ยวและโซดาขนาดใหญ่ (ซึ่งผู้ผลิตคิดว่าเป็นน้ำเปล่า) มาด้วยวิธีการที่เกือบตอนเปิดฝาแล้วฟองโซดาได้ฟูกระฉายน้ำ เติมหน้าแน่นเหละ! แต่จะว่าไปแล้วเรื่องการเติมความตัวด้านอาหารก็ไม่ใช่สิ่งที่ต้องกังวลมากนัก เพราะในระหว่างทางรถไฟจะหยุดรับผู้คนตามสถานีต่างๆ และจะอนุญาตให้ผู้โดยสารลงมาเดินเล่น ซื้อของในร้านค้าของสถานีได้ รวมถึงจะมีพ่อค้าแม่ค้าเดินเร่ขายอาหารบนขบวนรถไฟเป็นระยะๆ ที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือ ผู้ชายที่นี่มักจะดื่มน้ำอัดลมกันอยู่เสมอ ซึ่งคงจะด้วยสาเหตุอันหอมหวานน่าเบร์วากของมัน หรือไม่ก็ความแรงของแอลกอฮอลล์ก็ว่าได้ ที่สำคัญที่สุดคือเด็กเลือดในร่างกายให้อบอุ่นจากสภาพอากาศอันหนาวเย็น

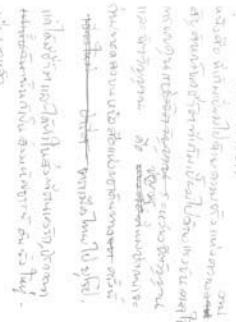
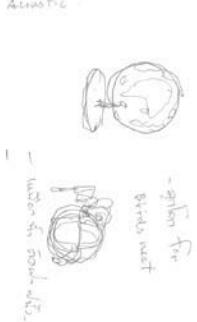
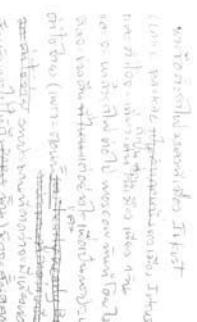
...

อากาศเริ่มเย็นตัวลงอีกครั้งในช่วงหัวค่ำ และเย็นวันนี้รถไฟก็ได้พาเรา มาถึงยังกลางหุบเขาแห่งหนึ่งที่ซึ่งแสงแดดสีออกุหลาบส่องผ่านทิวไม้ใหญ่ลงบนพื้นหุบเขา ดูจะบ่อบรยับ ภายในได้มีลมหมอกสีขาววนท้องฟ้า ที่บันนีนีดินเปื้องหน้าตนเองมองเห็นป้ายหลุมศพวางตัวสลับกันไปกับสวนดอกไม้เล็กๆ ที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี เมื่อ

มองเห็นหลุมศพมันก็ทำให้ผมคิดถึงความตาย...ซึ่งจะว่าไปแล้วภายในการณาจัดของธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ไฟศาลาแห่งนี้ การที่แสงเล็กๆ แห่งชีวิตต้องตบสิ้นไปสู่ความมีเดميدอันไม่มีที่สิ้นสุดนั้นคุณจะเป็นเรื่องลึกลับเกินกว่าที่จะจินตนาการไปเสิง... และเมื่อได้คิดถึงความตายมันก็ทำให้อดไม่ได้ที่จะนึกถึงความหลังครั้งหนึ่งที่เกี่ยวกับความตาย ณ ริมแม่น้ำคงคา แห่งเมืองพาราณสี... (ขออนุญาต nokเรื่องอีกแล้วนะครับ)

...

เมื่อสองปีก่อนผมมีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวไปพะญาย ณ ประเทศอินเดียและได้อาศัยอยู่ในเกสเยล์ติดแม่น้ำคงคาอยู่ประมาณหนึ่งเดือน และด้วยกิจกรรมหลักๆ ของผมก็คือการนั่งว่ายน้ำดูปลูกอยู่บนริมน้ำบันไดหินริมแม่น้ำนั้นเอง จึงทำให้ได้เห็นภาพวิถีชีวิตของผู้คนที่นี่ซึ่งช่างมีความสัมพันธ์กับความตายยิ่งนัก คงด้วยความเชื่อที่ว่าแม่น้ำคงคาเป็นแม่น้ำอันศักดิ์สิทธิ์แห่งพระศรีของชาวอินดู ซึ่งถ้าหากใครที่ตายแล้วได้มาเผ่าที่ท่าน้ำเมืองพาราณสีแล้วก็จะได้บรรจบในแม่น้ำก็จะได้เดินทางไปยังสรวงสวรรค์ ดังนั้นเองจึงทำให้ในแม่น้ำเต็มไปด้วยชาศพ หั้งของคนและสัตว์ (เพริ่งบางศพไม่ได้ทำพิธีเผาเนื่องจากไม่มีเงินซื้อฟืนไฟเพื่อประกอบพิธีกรรม หรือเนื่องมาจากสาเหตุของการตายบางประการซึ่งผมก็ไม่ทราบแน่ชัด) อีก

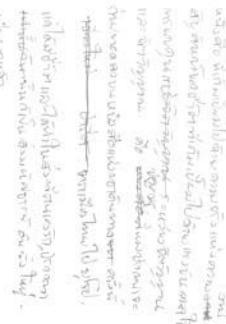
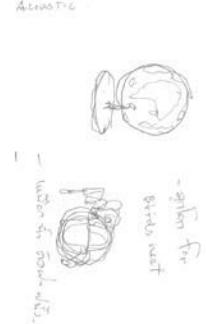
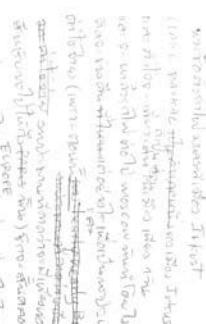
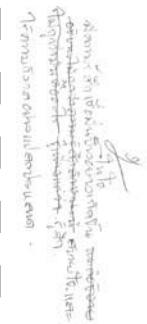
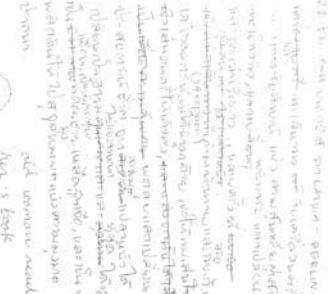

ห้องผู้คนมากมายที่มาอาบน้ำชำระล้างบาปอยู่ในแม่น้ำสายน้ำ ยังไม่รวมถึงกองขยะและสิ่งปฏิกูลมากมายที่เกิดจากการซักล้าง ดูแล้วช่างสกปรกอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะสามารถ “ไปอาบได้”

แต่แล้วเย็นวันหนึ่งนั่นเองด้วยความคึกคักของความเป็นวัยรุ่น ผู้ชายรับคำทำข้อเพื่อนชาวอาสาสมัครเดินทางไปว่ายน้ำในแม่น้ำและจะว่ายไปให้ถึงยังอีกฝั่งหนึ่งเพื่อแลกกับอะไรสักอย่างผลก็ตามไม่ได้ อย่างไรก็ตามด้วยความที่ไม่อยากเสียหน้าผู้คนจึงถอดเสื้อผ้าจนเหลือแต่การเงิงเดินตัวเดียวแล้วก็กระโดดลงไปในแม่น้ำ

...

หลังจากที่ว่ายไปจนถึงกลางลำน้ำนั้นเอง จู่ๆ ผู้ชายก็เกิดความกังวลและหาดกลัวขึ้นมา ก็ด้วยเพราะความเห็นใจจากการว่ายทวนกระแสน้ำที่ทั้งเย็น ทั้งกว้างใหญ่กว่าที่มองอยู่บันฝั่งมากนัก อารมณ์ประมาณว่าจะกลับกไม่ได้ แต่จะไปก็กลัวว่าจะไม่ถึง แต่สุดท้ายก็ค่อยๆ พยายามว่ายต่อไปจนมาถึงยังอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นdinแคนว่างเปล่าไร้ผู้คนและมีสภาพเหมือนดั้งเดิมราญได้... ณ ที่แห่งนั้นเองผู้ชายได้ว่ารอบฯ ตัวเต็มไปด้วยสาหัสร้ายสีเขียวเข้มในน้ำอันเข้มข้น ชาดพชของผู้คนที่มีเพียงโครงกระดูกกับชั้นเนื้อคงส่วนติดอยู่ลอยอดอยู่บนผืนน้ำข้างๆ ตัวผู้ชายก็ไปบนผืนน้ำข้างๆ กำลังแทะกินชั้นเนื้อของ

มนุษย์

เวลาหนึ่งที่ผู้ชายเกิดความรู้สึกสับสนขึ้นภายในใจ กับการที่ได้เห็นตัวเองมาอยู่ท่ามกลางชาดพชของผู้ที่ตายไปแล้ว

ใจ เขาเหล่านี้ได้ตายไปแล้วจริงๆ

แล้วตัวเราซึ่งกำลังมีชีวิตอยู่นี่ล่ะ

วันนึงก็คงต้องมีสภาพเป็นเหมือนเขาเหล่านี้ใช่ไหม?

แล้วความสุขและความทุกข์ที่กำลังเคลื่อนไหวอยู่ภายในตัวเราและความเป็นชีวิตของผู้คน มันผังอยู่ที่ได้ในชาดโครงกระดูกเหล่านั้น?

ด้วยความเหนื่อย สับสน หั้งสะอิดสะเอียนไปกับภาพที่เห็น ผู้ชายเดินออกมาร้อมกับหยดน้ำตาที่ไหลริน

จนเมื่อตั้งสติได้และมองขึ้นกลับไปยังอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ ก็ได้เห็นภาพวิชีวิตของผู้คนกับเมืองโบราณอยู่สีพันปี ที่กำลังสะท้อนเงาของมันจากแสงอาทิตย์ยามเย็นลงบนพื้นน้ำดูแล้วช่างสว่างไสว สวยงามอย่างเป็นที่สุด ในวินาทีนั้นเองมันก็ทำให้ผู้ชายได้มองเห็นคุณค่าความหมายอันลึกซึ้งบางอย่างที่ซ่อนอยู่ท่ามกลางความวีรสาหะแห่งชีวิตนี้เพร็อมฯ กัน

(ปล. และก็ยังเห็นเพื่อนชาวอาสาสมัครเดินตัวแสง ยืนยั่มใบกมืออยู่ลิบๆ ด้วยเช่นกัน)

Trans Siberian 4^{19.05.09}

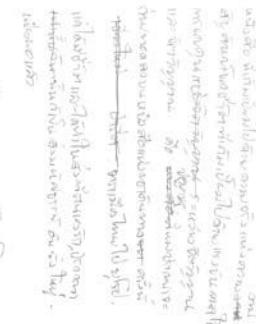
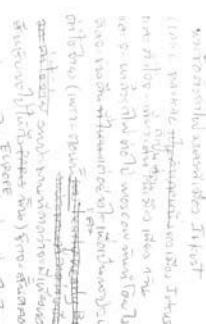
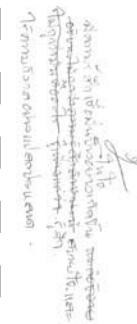
รถไฟยังคงเคลื่อนต่อไปด้วยความเร็ว慢 ไม่เสียสacrifice บ่ายวันนี้อากาศคุณภาพไม่ดีมัวไว้กับคุณแม่เมื่อนทุกวันที่ผ่านมา และเนื่องจากผู้โดยสารกว่าครึ่งหนึ่งรวมทั้งแซมเมียร์กับอลีกซ์ ได้เดินทางถึงที่หมายของพวกเขาระหว่างเมืองน้ำอโรมปีชั้งแต่เช้าตรู่ ทำให้บรรยายการซ่อมดูเสียบแห้งจางๆ ไม่มีเสียงพุดคุย เล่นไฟ หรือปาร์ตี้วอดก้าเหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ผู้คนต่างนอนหลับตลอด บังหนังเงียบเหงื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

มองก็เห็นกัน นั่งเหม่อมองนับก้อนเมฆที่ล่องลอยอยู่เหนือผืนป่าสนพลาญี่ปุ่นที่สูงใหญ่ของเพื่อนต่างวัย อลีกซ์ ลอร์ดอาร์ ตลอดสองวันมานี้เขามานั่งมองดูภูมิภาคภาพอย่างดั้งเดิม ใจ และเรามีโอกาสได้คุยกันในระหว่างที่ผมคาดภาระเมื่อโน้ตบุ๊กเข้า อลีกซ์ มืออาชีวะสิบห้าปีเป็นชาวเมืองอุคุสต์ เขากำลังเดินทางไปยังเมืองฯ หนึ่งเพื่อแข่งขัน歌唱 ผมถามถึงชัยชนะที่เดินทางมาด้วยกัน ว่าคือคุณพ่อหรือเปล่า เขายกอกว่าชายที่มาด้วยกันนั้นคือได้ที่เคยฝึกสอนเขามา... เขายังไม่พ่อ มีแต่แม่ ผมสังเกตเห็นรอยแผลต่างๆ ตามร่างกาย จึงถามว่ารอยแผลเหล่านี้เกิดจากอะไร เขายกอกว่ารอยแผลที่ทางคิวันน์เกิดจากการ

แข่งขัน ส่วนแผลที่นิ้วมือทั้งสองข้างนั้นเกิดจากการกระโดดเชือก หลังจากจบเข้ายิมและบอกให้ผมใส่รองเท้าแล้วล่นนั้นลงไปในน้ำพวลด้วยขาตัวย

อลีกซ์adam ยอมรับว่า “ไปไหนมา” และ “กำลังจะเดินทางไปไหน...” เขาถามถึงประเทศไทย ว่ายังไง ตามถึงทะเล (เขามีเมืองเดินทาง และอยากกว่าอยู่น้ำในทะเล) อาศัยพืชของผม เงินที่ผมนำมาใช้จ่ายในการเดินทาง รายละเอียดทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยฯ ที่ผมเคยไป และดูเขากะสนใจกับทุกคำตอบที่มาจากภาษาเมืองและภาษาประกอบของผม ผมสังเกตว่าเขากำลังชอบเมืองนิวยอร์กมาก เป็นพิเศษ เพราะเวลาของเขาก็จะเต็มไปด้วยความสุข และตื่นเต้นทุกครั้งที่เข้าพูดและถามถึงมัน เรากลับคุยกันจนลึกและนั่งมองภาพพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปด้วยกัน ศิ่งพื้นที่ในแบบไทยเรียนพระอาทิตย์จะตกดินในเวลาประมาณ 5 ทุ่ม) และก่อนจะแยกจากกันไปแพกผ่อน ผมมองปากกาที่มีตัวหนังสือคำวานิวยอร์กพิมพ์ติดอยู่ที่ด้านปากกา เป็นปากกาลูกลิ้นสีดำซึ่งเพื่อนนักท่องเที่ยวชาวนิวยอร์กคนหนึ่งได้มอบให้ไว้เป็นที่ระลึก ปากกาด้านบนเป็นไม้ได้มีราชาหรือลักษณะพิเศษอะไร แต่ก็ดูจะดีใจกับปากกาด้านนี้อย่างเห็นได้ชัด

ช่วงสายที่ผ่านมา อลีกซ์ยังที่หมายของเขามีรีสิกใจหายอยู่ไม่น้อยในขณะที่เราต้องเอ่ยคำว่าลาให้แก่

กัน... ผู้มารอให้เข้าเดินทางไปยังทุกประเทศในโลกที่เข้าได้เอ่ยมาโดยเฉพาะเมืองนิวยอร์ก ทั้งขอให้เขารู้สึกกับมันอย่างเต็มที่กับการต่อสู้ในวันนี้ เขากล่าวขอคุณและบอกกับผู้มาว่าให้เดินทางต่อไป “อย่าหยุด”

ทั้งหมดที่เล่ามา ผู้มาเพียงต้องการอยากรู้จะบอกถึงชีวิตนักสู้ของเด็กชายคนหนึ่งกับความฝันของเข้า และการที่ได้มารับฟังเรื่องราวของเข้า มันก็เหมือนได้ทำให้ผู้มาได้รู้สึกด้วยเช่นกัน

...

สองวันที่ผ่านมา โดยที่ไม่ได้ตั้งใจ กิจวัตรประจำวันหลักๆ ของผู้มาได้กล้ายเป็นการวางแผนเมื่อนี้ให้กับผู้โดยสารทุกคน ทั้งในตู้ขับวนเดียวกันและจากตู้อื่นๆ... นั่งคาดจนไม่มีกระดาษเหลืออยู่ในสมุดสเก็ตช์ จนภายหลังผู้ที่ต้องการภาพด้านนั้นต้องนำกระดาษมาเอง มีชาวจีนคนหนึ่งไม่สามารถหากระดาษที่ไหนได้ เขาก็จึงยืนหงั้นสือพاش ปอร์ടแลมเก่าที่หมวดอายุแล้วมาให้ผู้มาวด ซึ่งได้สร้างความขับขันให้กับเราทุกคน

อย่างที่ผู้มาได้เล่าไปแล้วว่า ผู้มาได้คิดค่าจ้างในการวางแผนแต่อย่างใด แต่ทุกคนก็จะนำสิ่งตอบแทนมาให้จนกว่าจะเป็นเหมือนค่าธรรมเนียมไปโดยปริยาย ในช่วงหลังดูเหมือนว่าการตอบแทนนี้จะหนักกว่าเก่า อาจจะด้วยเพื่อนๆ หลายคนกำลังจะเดินทางไปถึงยังที่หมายของ

พวกเขามาแล้ว จึงได้ยกอาหารมา many ทิ้งไว้ให้ผู้มา!! วันนี้เป็นตีตะวันภาพประจำตำแหน่งของผู้มาเดิมไปด้วยอาหารมากมาย ทั้งข้าวมันปัง แตงกวา ชา ช็อกโกแลต หัวหอม กิมจิ ไข่เค็ม ไข่ต้ม มะม่วงกึ่งสำเร็จรูป วางแผนอยู่รวมกันแน่เดิมให้ะนี้ไม่รู้จะกินหมดหรือเปล่า จะมีบ้างที่ชวนผู้มาอุบกไปสูบบุหรี่ (ซึ่งผู้มาไม่ใช่คนสูบ แต่ผู้มาไป!) บางคนนำเบียร์หรือวอดก้ามาให้เดิม แต่เมื่อชายนักเดินระบำบัดหนึ่งที่ดูจะแตกต่างจากคนอื่น คือเขานำผู้มาดูคลิปวิดีโอบันโทรศัพท์มือถือของเข้า เนื้อหาภารเดินระบำบันหัวท้องแบบตะวันออกกลาง ซึ่งก็คุณสนใจอยู่ไม่น้อย รวมถึงคลิปคลากฯ จนมาถึงจุดสุดยอดที่คลิปหนังโป๊!! และถึงแม้จะรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้างที่ต้องมาแอบดูหนังโป๊กับผู้ชายสองต่อสอง แต่ผู้มาดู! เพราะรู้สึกถึงความตั้งใจที่จะตอบแทนให้การกับความพยายามของเข้า

ชีวิตบนรถไฟฟลอดดสามวันสองคืนแม้เป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่กลับรู้สึกว่ามันช่างยาวนานเหลือเกิน เสียงล้อรถไฟวิ่งกระแทบวงดังวนเวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด ถึงแม้ว่าเวลาในความรู้สึกนั้นจะยาวนานสักเที่ยงได้ทุกครั้งที่ได้มองออกไปภายนอกหน้าต่าง ก็ดูเหมือนว่าจะไม่มีภาพใดที่ฉายซ้ำภาพเดิมของวินาทีที่ผ่านมา

ผู้มาได้เล่าเรื่องราวต่อไปว่า ผู้มาได้เดินทางไปยังทุกประเทศในโลกที่เข้าได้เอ่ยมาโดยเฉพาะเมืองนิวยอร์ก ทั้งขอให้เขารู้สึกกับมันอย่างเต็มที่กับการต่อสู้ในวันนี้ เขากล่าวขอคุณและบอกกับผู้มาว่าให้เดินทางต่อไป “อย่าหยุด”

ผู้มาได้เล่าเรื่องราวต่อไปว่า ผู้มาได้เดินทางไปยังทุกประเทศในโลกที่เข้าได้เอ่ยมาโดยเฉพาะเมืองนิวยอร์ก ทั้งขอให้เขารู้สึกกับมันอย่างเต็มที่กับการต่อสู้ในวันนี้ เขากล่าวขอคุณและบอกกับผู้มาว่าให้เดินทางต่อไป “อย่าหยุด”

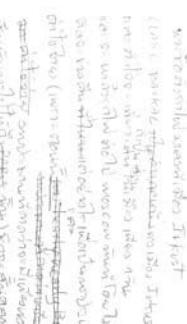
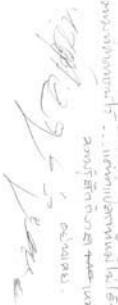
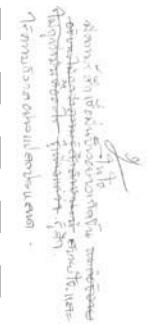
ซีเรียดอร์ฟ Trans Siberian 5 20.05.09

เข้าวันนี้อากาศอบอุ่นสดใสแตกต่างจากทุกๆ วัน ทั้งบรรยากาศภายในเต็มห้องน้ำด้วยความคึกคักอีกครั้ง นี่เองจากเมื่อคืนเวลาประมาณตีหนึ่งที่สถานีเรียดาเริดอร์ฟ รถไฟได้รับผู้โดยสารใหม่หลายคนและดูเหมือนว่าครึ่ง จะเป็นทหารรัสเซียที่กำลังเดินทางกลับบ้าน ในวันนี้เอง หลังจากได้วัดภาพให้กับชายสูงวัยคนหนึ่ง เขายืนสูดภาพ ภาพถ่ายของเขาระบุร่วมใจให้มดู ภาพในสมุดภาพ แสดงลำดับเหตุการณ์ชีวิตของเขาตั้งแต่แรกเกิด รูปภาพ เกือบทั้งหมดเป็นภาพขาวดำ จะมีบ้างที่เป็นภาพสีแบบ ซีเปีย ซึ่งล้วนถูกแก้แต่แล้วได้รับการเรียบดูแลรักษาเป็นอย่างดี ภาพถ่ายของเขาน้อมกอดของแม่เมื่อยามแรกเกิด ซึ่งดูช่างแตกต่างกับเขามากเหลือเกินในปัจจุบัน (ภาพถ่ายสมัยเป็นเด็กกับคุณตาคุณยาย ภาพถ่ายกับเพื่อนๆ สมัย ประถมจนถึงมหาวิทยาลัย สมัยรับราชการทหาร ภาพหลานสาวัยแรกเกิด จนมาถึงภาพสุดท้ายของสมุด คือ ภาพถ่ายคุณแม่ของเขาตอนที่ยังเป็นสาวเยื่อญี่ที่หน้าบ้าน หลังหนึ่ง จากนั้นเขาเก็บเงินหันสือภาพที่ร่วบรวมผลงานของ ดาลี (Dali) จิตรกรแนวเชอร์เรียลลิสต์ (Surrealist) มาให้ polym หันสือรวมผลงานภาพเขียนจิตรกรรมของเขาตั้งแต่ปี

ศศ. 1930-1970 โดยมีคำบรรยายใต้ภาพเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ผู้เปิดดูภาพวดที่ลลูปุจน์มาสະคุดใจอยู่ที่ภาพฯ หนึ่ง ที่ชื่อ Temptation of Saint Anthony

...ท่ามกลางฝันทะเลทรายอันกว้างใหญ่และว่างเปล่าซึ่งเป็นพื้นหลังของภาพ ชายนักบุญกับร่างขันผอมโโซ เปเลียดเปล่าของเขาได้นั่งคุกเข่าลง อยู่ด้านหน้าของซากรากะโนลกมนูษย์ มือข้างหนึ่ง握着 ไม้ข้าวที่วางไว้ ด้านหน้า หนึ่งถือไม้กางเขนขึ้นไปบนฟ้า เพียงเพื่อหวังจะสัญญาสิ่ง ประหลาดบางอย่างที่อยู่เบื้องบน ซึ่งก็คือม้าพยศขนาดใหญ่ยักษ์ นั่นยังคงเป็นความเชื่อเดิมไปด้วยความกราโนเกลียด เมื่อปีศาจ มันกำลังจะเหยียบยำลงมาที่นักบุญผู้นั้น ด้านหลังมีซึ่งช่างขนาดเท่ามืออีกหัวตัว บนหลังของซึ่งเหล่านั้นแบกน้ำพุ ที่ด้านบนสุดเป็นร่างเปลือยเปล่าของหญิงสาว รูปทรงเรขาคณิตสามเหลี่ยม วงกลม ปราสาท และหอคอยสูงใหญ่ แต่สิ่งหนึ่งที่ดูจะขาดแย้งกับตัวของมันเอง ก็คือซึ่งสัตว์เหล่านั้นยังพยายามออกไป ทั้งมีขนาดเล็ก เมื่อเรื่องของแมงมุม ที่ดูบอบบางเกินกว่าที่จะรับน้ำหนักของสิ่งประหลาดเหล่านั้นเอาไว้ได้...

มองกล่าวคำขอบคุณพร้อมกับคืนสมุดภาพทั้งสอง เล่มให้กับเขา กลับมานั่งวาดภาพให้กับคนต่อไปที่ต้องตัวเดิม นั่งวาดไปก็คิดถึงสมุดภาพทั้งสองเล่มนั้นไป... คิดอะไร นะหรือครับ คงก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน...

...

ในช่วงหัวค่ำบรรยายการกลับครึ่งครึ่งนึงมาย่องผิดสังเกต ทุกๆ คนต่างร้องเพลงทั้งเดันรำกันอย่างสนุกสนานไปทั้งห้อง

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ?”

ผู้ชายคนนี้พยายามเลียนสำเนียงกำลังงวนอยู่กับการแต่งหน้าและแต่งตัวด้วยสุดสาข

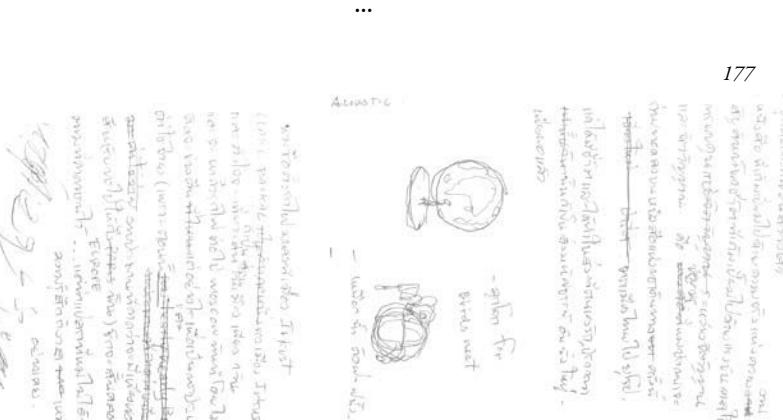
ที่ทุกคนมีอาการตื่นเต้นดีใจก็ เพราะว่าอีกไม่ถึงชั่วโมงข้างหน้านี้รถไฟก็จะพาเราไปถึงยังกรุงมอสโกแล้วนะสิ!!

Moscow สถานี Yaroslavski^{21.05.09}

รถไฟมาถึงกรุงมอสโกรถสถานียาโรสลาฟสกี้ตั้งแต่เช้ามืดในเวลาตีสี่กว่า ห้า十分ที่เหลือบลงบนพื้นแผ่นดินมอสโกรามันก็ซ่างเป็นความรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก เพราะตั้งแต่ออกจากประตูห้องผีก็มารักประมาณก่อนหนึ่งเดือนแล้ว ในที่สุดผมก็เดินทางมาจานถึงทวีปยุโรป กรุงมอสโกรถด้วยรถไฟสายหวานสีเขียวเรียjnได้...

แต่จะว่าไปแล้วการเดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางนั้น สำหรับบางคนมันคงหมายถึงการได้กลับบ้านเพื่อมาพบกับครอบครัวและผู้เป็นพี่รัก และในทางกลับกันสำหรับบางคนมันคงหมายถึงความพัสดุพราจากบ้านเกิดเมื่อตอนทั้งได้กลับถูกยกเป็นบุคคลชั้นสองของสังคมที่ต้องคุยมีสิ่วตัวแบบหลบๆ ซ่อนๆ ที่กล่าวเห็นนี้ก็ เพราะว่าในระหว่างขนสัมภาระต่างๆ ลงจากรถไฟนั้น ผู้คนสังเกตเห็นเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองกำลังทำการตรวจสอบสัมภาระและพาสปอร์ตของผู้โดยสารที่ดูมีพิรุธ ทั้งสังเกตเห็นเพื่อนฝูงสารหลายคนที่มองได้ขาดรูปให้กำลังพยายามจัดการกับสัมภาระบางอย่างที่เข้าได้ตามตัวมาด้วยอาการกังวล...

...
her is stock
old woman need
her
Rudine

คุณป้าอจุ้ด้าพามาบ่นพักหลบความหนำเย็นอยู่ในห้องพักผู้โดยสารอยู่เวลาให้รถไฟฟ้าได้ดินเปิดทำการและในขณะที่ปุยหิมะสีขาวกำลังโปรดด้วแลื่อนร่างอยู่ภายนอก คุณป้าอจุ้ด้าก็ได้ถามพามาบ่นประโภคหนึ่ง ชี้ไปทำให้พามาบ่นบัดด้อมะซึ่งสีก็คิด

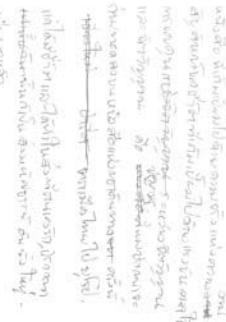
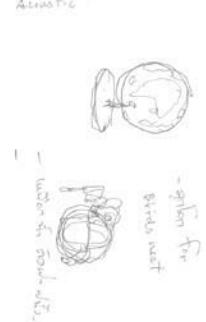
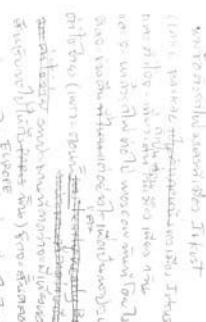
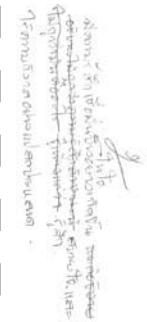
“คุณต้องการจะเดินทางไปไหน?”

พังดูง่ายๆ ธรรมชาติใช่ไหมล่ะครับ... แต่ในเวลาันั้นตัวพามาบ่นไม่รู้จริงๆ ว่า ต้องการจะไปที่ไหน? อย่างไรก็ตามพามาบ่นได้ขอให้เชือดช่วยนำทางไปยังใจกลางเมือง โดยคิดเอาเองว่าคงจะสามารถหาที่พักที่ไหนได้สักแห่งไม่ยากนัก

...

ลีชันลงไปได้ดินของสถานีรถไฟฟ้าอันเก่าแก่เสียงดนตรีคลาสสิกดังเคล้าคล้อยไปกับรายละเอียดทางสถาปัตยกรรมอันสวยงาม ภายในห้องโถงของสถานีชั้นต่างๆ ที่ได้รับการตกแต่งด้วยภาพเขียนจิตกรรม ภาพประดับโมเสก รูปปั้นหินอ่อน งานติดกระจกเศษเคลือกลาส หั้งโคมไฟที่ขอยรำยยาอันสวยงามวิจิตรบรรจง...

อจุ้ด้ามาส่งพามาบ่น (Turgenevskaya) และจากที่นั้นพามาบ่นได้เริ่มต้น เดิน เดิน เดิน แล้วก็เดิน เพื่อตามหาที่พัก (และคราวนี้ก็ไม่ได้มีใครแนะนำซักด้วย!) ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตามหลังจากที่เดินวนเรียบเรื่อยเปื่อยไป

ตามท้องถนนในกรุงมอสโกอยู่ครึ่งวัน ผอมก็ยังไม่สามารถหาที่พักได้ คงด้วยความใหญ่โตของเมืองอีกทั้งผู้คนอันมากมายบนท้องถนน มันทำให้พามาบ่นงงไปหมด และด้วยความเหนื่อยล้าจากการเดินแบบสัมภาระเป็นเวลานานจนเริ่มท้อแท้ มันทำให้สมองหยุดคิดไปอย่างลื้นชิ้งฯ ทำอย่างไรต่อไป แต่เท่าทั้งสองมันยังคงย้ำต่อไปเรื่อยๆ อย่างอัตโนมัติ เคยใหม่ล่ะครับ? เดินไปจนมาหยุดลงที่กลางสีแยกแห่งหนึ่ง และในตอนนี้ผอมก็รู้ด้วยตัวเองดีว่า ผอมเดินต่อไปไม่ไหวแล้วและถ้าหากยังเดินอย่างไม่มีจุดหมายอย่างนี้คงมีแต่จะเสียเวลาเปล่า... แต่จะทำอย่างไรดี? ผอมถามตัวเองไปพร้อมๆ กับนิ่งลงสัยกับตัวเองว่า สิ่งเดียวที่ทำให้พามาบ่นมายังที่แห่งนี้?

บันถานนักลางสีแยกในเมืองใหญ่ที่สุดในภาคพื้นทวีป
ยุโรปอย่างมอสโกิ ท่ามกลางการบรรจุรั้นคอลัคคลาล่าและ
ผู้คนมากมายที่ต่างเดินกันชักว้าไว้ ทั้งกลุ่มคนทำงานบริษัท
ที่แต่งตัวด้วยชุดสูทผูกเนคไทเนี้ยบ กลุ่มเด็กนักศึกษาวัย
รุ่นซึ่งกำลังจับกลุ่มคุยกันที่หน้าร้านแมคโดนัลด์ หญิงสาว
ผมบalonน์ด้วยไทรได้แจ็คเก็ตหนังสีดำซึ่งกำลังเงินสนูบหื่นอยู่
ที่ป้ายรถเมล์ฝั่งตรงข้าม คุณแม่ลูกอ่อนกำลังเข็นรถเข็นเด็ก
ซึ่งลูกของเธอกำลังนอนหลับอยู่ในนั่นไปพร้อมกับถุงข้าว
ของมากมายในมือ ภายในวันกาแฟมของเห็นผู้คนจับกลุ่ม
กันเล่นเกมหมากrukด้วยอาการรตั้งอกตั้งใจ ขายขothanที่
มีสีภาพเนื้อตัวมอมแมมกำลังนอนหลับไว้หัวของอยู่บนหัว
บันไดหินริมทางเดิน... นั่นแหละครับ เรื่องราวชีวิตของผู้คน
ก็ล้วนแตกต่างกันไป รวมทั้งตัวผู้มองเองด้วยเช่นกัน ซึ่งก็คง
เป็นเพียงแค่ชายเปลาหน้าแห่งมอสโกิที่ในเวลาหนึ่งเมื่อว่าจะ
หันไปทางไหนก็จะต้องหันไปหนทาง

แต่แล้วในท่ามกลางแสงเดดสีส้มบางเบาที่สาดส่อง
มายังตัวอาคารสถาปัตยกรรมแบบคลาสิกยุคกลางฝั่ง
ตรงข้ามถนน ผสมลั่นกีฬาเหน็บหญิงสาวคนหนึ่งกำลังยืนอ่น
แอบนที่อยู่คนเดียว จึงได้เข้าไปสอบถามขอความช่วยเหลือ
(ด้วยคิดว่าเธออาจจะเป็นนักท่องเที่ยวมาจากที่ไหนสัก

แห่ง) จึงได้ทราบว่าเชือเป็นชาวเมืองเซนต์ปีเตอร์เบิร์กที่เพิง
ย้ายมาอยู่กับคุณมั่นในเมืองอสต์โกลเมืองไม่กี่วันมานี้ และวัน
นี้เชือตั้งใจจะออกมาราเดินเล่นสำรวจด้วยเมืองไปพลาฯ ใน
ระหว่างที่แฟรงหนุ่มของเชือออกไปทำงาน

“ฉันซื้อจูเลี่ยค่ะ...และตอนนี้ก็กำลังลงทางอยู่
เหมือนกัน” เขอกล่าวยิ้มๆ ด้วยแวงตาสดใส

“คุณพ่อจะรู้จักเกสเซ้าส์แวนนี่บ้างไหมครับ?”

“ฉันไม่รู้จักคุณไว้มากับเมืองนี้เลยค่ะ... แต่คิดว่าคงจะช่วยคุณได้”

ເຮືອກພາມເຂົ້າໄປຢັງຮ້ານຂາຍໜັງສື່ທີ່ອຸ່ງໄກລໍ່າ
ຄົ້ນຫາໜັງສື່ເກີ່ມກັບການທົ່ວເລີມມອສໂກແລະແອບ
ຈົດທີ່ອຸ່ງຂອງເກສເຂົ້າສົ່ວແໜ່ງໜຶ່ງໄວ້ ຈາກນັ້ນເກົ່າໃຫ້ແນ່ນທີ່ເຊື່ອ¹
ມີອາກເດີນຕາມທາເກສເຂົ້າສົ່ວແໜ່ງນັ້ນຈຸນພບ ໄມວິ່ງວ່າເຂົ້າໃຫ້ແນ່ນທີ່ເຊື່ອ²
ຢັ້ງໄສ ແຕ່ບອກໄດ້ຄຳເດີຍວ່າມັນສຸດຍອດຈົງຈາກ !!

จุลเจริญ หญิงสาวผู้มีฝีมือเยาสีทอง และดวงตาสีฟ้า
เล่าว่า เธอรักษาตื่นเต้นกับการมาใช้ชีวิตคุณในเมืองใหญ่ย่าง
มองโกเลี้ยงแตกต่างกันมากกับเมืองโนราวนอย่างเช่นต์
ปีเตอร์เบิร์กบ้านเกิดของเธอ ทั้งยังบอกเล่าถึงความผัน
ที่อยากออกเดินทางไปรอบโลก อย่างอกรอไปพบเจอ
ผู้คน และห่วงใยเรื่องสถานที่สวยงามแห่งโกลกาฬาเนื้อที่ เช่น
เดียวกันกับผู้...

การเดินทางตามความฝันนั้นก็ดีอยู่...แต่ขอให้เธอ

182

Die ersten drei Jahre verbrachte er in Berlin-Charlottenburg, wo er die Schule besuchte und mit dem Studium der Medizin begann. Er war ein sehr leidenschaftlicher und ehrgeiziger Student, der sich durch seine Arbeit und sein Wissen schnell einen Namen machte. Er schloss sich einer Gruppe von jungen Medizinern an, die sich für die Reform des medizinischen Systems einsetzten. Er war besonders engagiert in der Entwicklung eines neuen medizinischen Modells, das auf Prävention und Gesundheitsförderung basierte. Seine Theorie wurde später als "Neues Medizinmodell" bekannt.

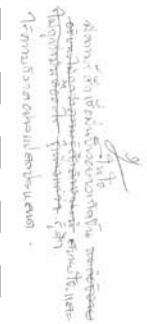

verstärkt und verstetigt das Tröst
Lied, während die Erinnerung an den Jünger
nach dem Abschluß des Predigtsatzes wieder
auf die Worte des Predigers und auf die
Sage des Jüngers übertragen wird. Ein
solches Verfahren ist im Evangelium von
der Tochter Jesu (vgl. oben) ebenfalls
anzutreffen, und es kann als ein charak-
teristischer und kennzeichnender Merk-
mal der Predigt gelten.

อย่าต้องมาลำบากເเง่นเดียว กันกับผมเล้ยย...” ผู้มีคิด

จากที่เกสເຂົ້າສີ ຈູເລີຍຂາວນຸມອກໄປເດືອນເດັ່ນເປັນເປົ້າ
ເພື່ອນເຂອ ແລະ ອາສາຈະພາຜົມໄປໝາຍພຣະວັງເຄຣມລິນທີ
ຈັດວັສແດງຊື່ເປັນສຖານີ້ທີ່ອ່າງເຫັນສຳຄັນທີ່ເປົ້າບໍ່ສົມເນື່ອນ
ໜ້າໃຈຂອງມອສໂກໄລຍກວ່າໄດ້ ແນ້ໃນເວລານັ້ນຝ່າຍສັກເໜື່ອຍ
ເໝື່ອນສາຍຕົວແບບຂາດ ແຕ່ຜົມກົມືອາຈົບປົງເສົາດຳລົງຂອງ
ເຂອໄດ້ ກົດ້າຍເຫຼຸດຜົລທີ່ອ່າກຈະຕອບແທນຄວາມໜ່າຍເລື້ອ
ຂອງເຂອ ອີກທີ່ຮູ້ຕົວເອງດີ່ວ່າຄົງຈະສາມາຄອຍໃນມອສໂກໄດ້
ເພີ່ຍແວນເດືອນເທົ່ານັ້ນ! ທຳມະນະຫຼືກົດຮັບ? ກົດ້າຍພຣະ
ຄ່າຄຽກຈີ່ພື້ນທີ່ຢ່າງສູງຍ່າງໄໝ່ເນົາເຂົ້າ (ສູງທີ່ສຸດໃນໂລກໃນ
ເວລານັ້ນ) ມັນທຳໄຫ້ຜົມຄົງກັບໄມ້ດ້ອງກິນອະໄຟ ເພຣະໄມ້ມີເຈັນ
ທີ່ຈະຂຶ້ອະໄກນິໄດ້ ດັ່ງທີ່ພັກກີແສນແພງ (ປະມານ 800 ບາທ
ຕ່ອງໜີ່ນີ້ເຄີຍຮັບຫຼອງພັກກີແບບ 10 ເດືອງ) ແລະຄົງແມ້ຈະ
ເໝື່ອຍແລະງ່າງນອນແບບຕາຍພົມກົມືອາກຈະຂອໃ້ເວລານີ້
ວັນໃນມອສໂກໃຫ້ຄຸມຄົດທີ່ສຸດ

ໃນປ່າຍວັນນີ້ເຄີງຈູເລີຍກີໄດ້ພັມມາຍັງສວນສາຫະລະນະ
ສາຍານແໜ່ງໜີ່ນັ້ນກຳລັງເມື່ອງ ທີ່ຂຶ້ນກົບເປີດນ້ຳແລະທັງສີ
ຂາວ່າຍ່ອຍໃນປຶ້ງອັນລ້ອມຮົບໄປດ້ວຍດອກທິວລົບປັນລາກສີທີ່
ກຳລັງເປັນສະພົ່ງ ເຮົກຕົດເວົ້ອຍຝ່າຍຕາດຕືລປະລະ
ສິນຄ້າທັດກຽມ ມາຈັນຄົງລານໂມເສກທິນແກຣນິຕົກວັງໃໝ່
ແກ່ງຈັດວັສແດງ ຮາຍລໍ້ອມໄປດ້ວຍອາຄາຣສັຕາປັຕຍກວມອັນ
ສາຍານ ທັກສີສັນລວດລາຍອັນຈິດຕຽບຮຽງບນຍອດໂດມທັງ

9 ຂອງໂບສົກເຊົນຕົບປາຊີລ້າງເໝື່ອນສິ່ງທັກດີສີທົ່ວ໌ທີ່ມາຈາກ
ໂລກແທ່ງຄວາມຜົນ ກຳແປງພຣະວັງເຄຣມລິນສູງໃໝ່ ຍາວ
ຕລອດແນວຈານຄົງແມ້ນ້ຳມອສໂກ ໄອນາພິກາ ສພາສກຄາຍາ
(Spasskaya) ສ່ອງປະກາຍເຈີດຈຳຕ້ວຍແສງແດດທີ່ສະຫຼອນຈາກ
ຕັ້ງເວື່ອນສີທົກ... ຊ່າງສາຍານມີ່ນີ້ຕາດທີ່ນີ້ໃຈຍ່າງເປັນທີ່ສຸດ

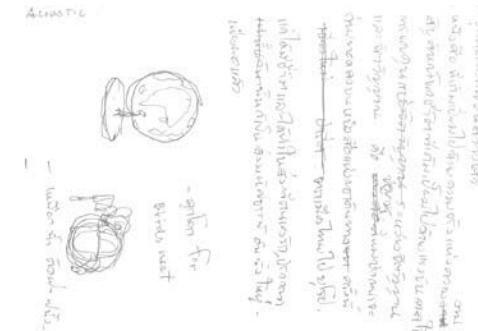
ເນື້ອຄົງເວລາທີ່ເຮົາທັງສອງດ້ອງຈໍາລາກັນໃນຕອນເຢັນ
ມັນກີ່ຊ່າງເສົ້າໃຈຍ່າງບອກໄມ້ຄຸກ ເພຣະແມ້ຈະເປັນເພີຍໜ່ວງ
ເວລາສັ້ນໆ ລະຫວ່າງຄົນທີ່ພື້ນໜີ້ຈັກກັນ ແຕ່ຊ່າງເວລາທີ່ດີເຫັນນັ້ນ
ກົດຸຈະມີຄຸນຄ່າມາກມາຍເລື້ອເກີນ ເຮົາຕ່າງກົກລ່ວມຄົນ
ຫຼື້ງກັນແລະກັນ ແລະໜ່ວ່າສັກວັນໜີ້ຈະໄດ້ມີໂຄກສະດີນໜັງ
ທາງນາພັບເຈກັນອີກໃນວັນໜ້າໜ້າ...

ແລ້ວພົມລັບມາຍືນອູ່ຄົນເດີຍວັກຄັ້ງກລາງສີແຍກ ໄນ
ແຕກຕ່າງອະໄກກັບເມື່ອເຫົ້ານີ້... ຍືນມອງໄປຮອບໆ ພຣົມກັບຄົດ
ໄປວ່າຈະເຂົ້າຍັງໄຟໂປ່ມື

ແຈ້ສົກລັບເລີຍດີ່ແກ່ແກ້? ເພຣະຄືນນີ້ຕົກເປັນໂຄກສະເດີຍ
ຫົວ່າຈະຈັກລັບໄປນອນໜັບ? ເພຣະຕອນນີ້ແກ່ຈະກໍາວ
ເດີນກີ່ແບບຈະໄຟໄໝວ່ອຍແລ້ວ

ຢືນຄົດໂຍ່ນ່ານສອງນານ (ຫີ່ອວ່າຢືນ້າລັບຜົມກົມືຈຳໄຟໄໝ)
ເຂວະ...ແຈ້ສົກລັບ!!

ແຕກກ່ອນທີ່ຈະແຈ້ສົກລັບ ດ້ວຍຄວາມໄມ້ປະມາພົມຈິນໜັ້ງ
ຮາໄຟໄດ້ຕົດມາຍັງສຖານີ້ ວິສກາຍ່າ ໄກສະອດ ເພື່ອມາຈອງຕົ້ວ
ຮາໄຟຢັ້ງເມື່ອງຈິກາ ສາຫະລະຮູ້ລັດເວີຍ ໃນລະຫວ່າງທີ່ກຳລັງຕ່ອ

2007-08-25

การจัดทำเอกสารในรัฐธรรมนูญของประเทศไทย

WILHELMUS DE THERESA

A-L-202 T-6

- often far
- in order to prevent animals from becoming
accustomed to the food - they
are given different types of food.

แกล้วซื้อด้วยเงินเอง ที่ผ่านได้รู้จักกับ ช่าช่า หญิงสาวนักศึกษา มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในมอสโกร เธอยืนต่อແຕວอยู่ด้านหน้าของผู้ชม หลังจากพูดคุยกับทักษะกันจนได้ทราบว่าเธอเป็นนักศึกษาเช่นเดียวกัน กำลังจะเดินทางไปแข่งขัน กีฬาที่เมืองริกาเนนีกส่องวันข้างหน้า จึงมาจองตั๋วรถในวันนี้

“สิงนี้คือเครื่องดนตรีอะไรหรือคะ”

“แซ็คโทรศัพท์ครับ...”

“จริงหรือคะ...คุณเป็นนักดนตรีเจ้าสีรีเปล่า?”

“ใช่ครับ...คุณก็เป็นนักดนตรีเหมือนกันรึครับ?”

“ปล่าวค่ะ...แต่ว่าเพื่อนสนิทของฉันคนหนึ่งเขาชอบดนตรีแจ่มากและหัดเล่นแซ็คโทรศัพท์มาระยะหนึ่งแล้ว”

“ไม่ทราบว่าคุณพ่อจะรู้จักเจ้าสีรีแบบที่เห็นบ้างไหมครับ ที่ผมพอกจะไปเล่นแจมกับเขาได้ในคืนนี้?”

“รู้จักกับอยู่สองสามที่นะคะ”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอรบกวนให้คุณช่วยบอกทางให้ผมหน่อยได้ไหมครับ?”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ...เดี๋ยวฉันพากไป”

“เดี๋ยวขอทราบก่อนเพื่อนคนนั้นก่อนนะค่ะเพื่อว่าเขายากจะไปด้วยกัน”

จ่ายอย่างนั้นเลยหรือครับ ผู้ชาย

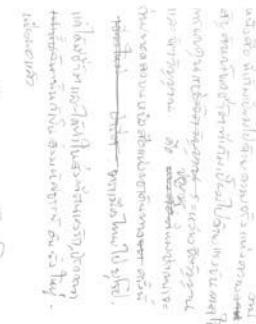
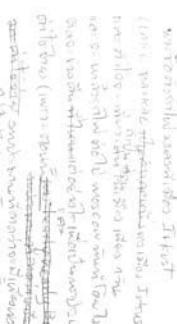
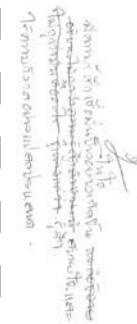
และแล้วช่าช่ากับเพื่อนสนิทจากมหาวิทยาลัย

เดียวกันกับเธอ “นิด” หันมุ่นมองหน้าตามเข้ามายังผู้ชื่อ หลงรักซึ่งเสียงของแซ็คโทรศัพท์ พากามายัง ปีญ (B2) ซึ่งเป็นไลฟ์เอกสารขนาดใหญ่มีหลายชั้น แต่ละชั้นได้ถูกแบ่งแยกตามแนวของดนตรี เรายืนขึ้นมาถึงเจ้าสีรี ซึ่งกำลังมีการแสดงของศิลปินชาวรัสเซีย... ภายใต้ความมีดลสรทธิ์ ครอบคลุมไปทั่วบริเวณ แสงไฟได้สาดส่องไปยังที่ที่ซึ่งสัมเสียงขันสว่างสดใสของไวบราโฟนและห่วงทำนองอันพลวิ่ง ลุ่มลึกของเบียนโน่ได้สอดประสานไปกับทางเดินอันหนักแน่นของดับเบลเบส ครั้งนี้ช่างเป็นการมาันัชชุมค่อนสิริที่น่าอศจรรย์ใจ เพราะนอกจากนักดนตรีทุกคนจะมากด้วยความสามารถแล้ว ผู้ชมคงประหลาดใจไม่หยาดใจได้มากันอยู่กับเพื่อนใหม่ซึ่งเจอกันไม่กี่ชั่วโมงนี้ได้อย่างไร

ช่วงท้าย ช่าช่าได้ร้องขอต่อผู้จัดการว่าจะให้มีขึ้นเล่นแจมกับนักดนตรีเหล่านี้ได้ไหม ซึ่งผู้จัดการก้อนธูปๆ ให้ผู้เล่น แต่... “ต้องเล่นคนเดียวนะ!”

ถึงแม้จะรู้สึกแปลกๆ ที่จะต้องขึ้นไปยืนเล่นอยู่คนเดียวบนแท่ง แต่ก็เอواะ... เล่นคนเดียวก็สนุกแล้ว!

แต่แล้วในขณะที่ผมยืนไปแซ็คโทรศัพท์ด้วยความรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังอยู่นั้น มือปีญโน๊กเดินขึ้นมาร่วมเล่นด้วยกัน ตามด้วยมือดับเบลเบสและไวบราโฟน.. ด้วยเสียงดนตรีอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรุ่ม พลังแห่งความ

สร้างสรรค์และแรงบันดาลใจอันมากจากจากเข้าเหล่านั้น
ทำให้ผมระลึกขึ้นมาได้ว่า สิ่งใดที่ทำให้ผมอยากรู้จักออกแบบ
ทางมายังดินแดนอันห่างไกลแห่งนี้...

โปรแกรมสุดท้ายสำหรับคืนนี้ นิคพาราขับรถเล่นชม
แสงไฟยามค่ำคืนไปรอบๆ เมือง ซึ่งซ่างสวยงามแเปลกตา
อย่างเป็นที่สุด (แต่ผมก็ดันนั่งสับปะรดไปบนรถชะออย่าง
งั้น) และจนแล้วจนรองลงมือก็ลับมาถึงเกสเซลลาตีสี
กว่า!! ซึ่งครบ 24 ชั่วโมงพอดีสำหรับการใช้ชีวิตหนึ่งวันใน
มอสโคว...

Train to Riga, Latvia 22.05.09

ตื่นตั้งแต่ 9 โมงเช้า เพราะมีนัดกับนินิคเพื่อจะฝึก
ข้อมือเข้าใช้ไฟนร่วมกันในสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง... ข้อม
ไปอย่างสะลึมสะลืออยู่หลายชั่วโมง จากนั้นนินิคได้เอ่ยปาก
ชวนผมไปชมสถานที่สำคัญของเมืองในระหว่างที่ยังมีเวลา
ก่อนที่รถไฟจะออกในตอนเย็น ตลอดช่วงเวลาบ่ายถึงเย็น
เขากางมาสัมผัสกับความงามแห่งยอดโดมทองทั้ง
ห้าของมหาวิหารเซนต์เซอร์เวียร์ ซึ่งเป็นวิหารที่สำคัญของ
นิกายรัสเซียอิโคโนดอกซ์ เสียงของระฆังท้องอันก้องกังวาน
อยู่ภายในห้องโถงใหญ่ที่เต็มไปด้วยภาพจิตกรรมฝาผนัง
แสนสวยงามนั้นทำให้ผมถึงกับหายใจไปเป็นปลิดทิ้ง

จากนั้นเราเดินทางมายังพิพิธภัณฑ์ศิลปะพุชกิน
พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ได้รับความภาคผิตกรรมมุคกิมเพสชั่นนิสต์
โพสต์มินิสต์ เรื่อยมาจนถึงศิลปะสมัยใหม่ รวมถึง
ลิงแเปลกตาม่าสั่งสัยในความหมายของโบราณวัตถุจาก
แทนประเทศมิดดลล็อส ทั้งจาก อียิปต์ กรีก และอิตาลี

เมื่อถึงเวลา 5 โมงเย็น นิคมาส่งผมยังสถานีรถไฟฯ
และก็เป็นอีกครั้งที่การร้าวลาจากเพื่อนที่ได้เข่นนินิคัน ทำให้
ผมรู้สึกเศร้าใจ แต่จะทำยังไงได้ล่ะ... เมื่อมีเพื่อนคงต้องมี
จากอยู่อย่างนี้เรื่อยไป อีกสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนว่าจะตรึงตรา

— ລັບໃຫ້ບົວດີ...
— ເນື່ອເສຍມາເຊິ່ງທີ່ພາແລະປົຕກາວ
— ພາກຮາດຂອງທີ່ໄດ້ກ່ອນຈຳ

— ລັບໃຫ້ບົວດີ...
— ເນື່ອເສຍມາເຊິ່ງທີ່ພາແລະປົຕກາວ
— ພາກຮາດຂອງທີ່ໄດ້ກ່ອນຈຳ

— ລັບໃຫ້ບົວດີ...
— ເນື່ອເສຍມາເຊິ່ງທີ່ພາແລະປົຕກາວ
— ພາກຮາດຂອງທີ່ໄດ້ກ່ອນຈຳ

— ລັບໃຫ້ບົວດີ...
— ເນື່ອເສຍມາເຊິ່ງທີ່ພາແລະປົຕກາວ
— ພາກຮາດຂອງທີ່ໄດ້ກ່ອນຈຳ

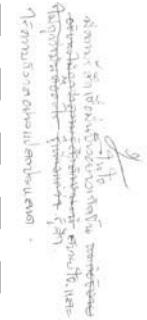
— ລັບໃຫ້ບົວດີ...
— ເນື່ອເສຍມາເຊິ່ງທີ່ພາແລະປົຕກາວ
— ພາກຮາດຂອງທີ່ໄດ້ກ່ອນຈຳ

อยู่ในใจของผู้คนด้วยคือประสบการณ์แห่งมิติร่วมกัน
จากเพื่อนๆ ชาวรัสเซียทุกคนที่ได้เคยช่วยเหลือผู้คนมา
ตลอดการเดินทาง

...

ในตู้ขับวนรถไฟฟ้าเมืองริ加 สาธารณรัฐลัตเวีย ผู้คน
ได้มานั่งอยู่กับ โปเตชิช ชายร่างสูงใหญ่ชาวรัสเซีย และ
เขาก็นี้เองที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดปาร์ตี้ของก้าวขึ้นใน
บริเวณที่นั่งของพวกเรา ทั้งได้ขอให้ผมเล่นแท็กซิฟอนเป็น
เสียงเพลงประกอบปาร์ตี้ของเขาย่าอย่างสนุกสนาน... ถึงเขา
จะเป็นชายร่างยักษ์คู่นักล้วน แต่ใบหน้าอันเย้มแย้มกับแก้ม
ที่แดง (เพราะความเมามา) รวมถึงบุคลิกภาพที่สนุกสนานอยู่
ตลอดเวลาของเขานั้น ได้ทำให้คำศื่นอันหนาเหนียวในตู้
ขับวนรถไฟฟ้าของพวกเราระดับเสียงหัวเราะและรอยยิ้ม
จนดีกัน

ช่วงเช้ามีเดเมื่อรุ่งไฟฟ้าเรามาถึงยังชายแดนระหว่าง
สองประเทศ พากเราต้องตื่นขึ้นเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตรวจ
คนเข้าเมืองตรวจเช็คพาสปอร์ต ซึ่งที่ด่านตรวจคนเข้า
เมืองรัสเซียนั้นไม่มีปัญหาอะไร จะมีก็เพียงแค่เจ้าหน้าที่
ได้ใช้เวลาในการตรวจพาสปอร์ตกับสัมภาระของผู้คนนาน
มากกว่าที่อื่น เนื่องจากพาสปอร์ตของประเทศไทยนั้นไม่
จำเป็นต้องขอวีซ่าเข้าประเทศรัสเซีย จึงไม่มีแผ่นหน้าที่มี
วีซ่า มีเพียงตราประทับวันที่ที่เดินทางเข้าประเทศมาเท่านั้น

ซึ่งก็เล็กແທບจะมีไม่เห็น เจ้าหน้าที่พยาบาลเปิดหาน้ำที่
มีไว้สำหรับรัสเซีย (ซึ่งไม่มี!)... เมื่อมาถึงด่านตรวจคนเข้า
เมืองของประเทศลัตเวีย ซึ่งอยู่ในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป
ก็ถูกเหมือนว่าผมกำลังจะต้องเผชิญกับเรื่องยุ่งยากอย่างมาก
เข้าซะแล้ว ก็ เพราะเจ้าหน้าที่เกิดสงสัยในเอกสารวีซ่า รวม
ถึงที่มาที่ไปในการเดินทางของผม จึงขอให้ผมเก็บสัมภาระ
ต่างๆ ลงจากรถไฟเพื่อไปสอบถามที่สำนักงานตรวจคนเข้า
เมืองซึ่งอยู่ถัดไปไม่ไกลจากสถานชาลา

เจ้าหน้าที่พยาạmไปยังห้องห้องหนึ่ง ภายในมีขนาดไม่
ใหญ่มากนัก ผนังสีฟ้ามอเตา ห้องน้ำขนาดเล็ก เตียงนอน
เดียวสองเตียง เก้าอี้อะลูมิเนียม หน้าต่างกระจกหนาพร้อม
ลูกกรงเหล็กดัด ที่ประตูมีลูกฟักกระจากติดตายสามารถมอง
เห็นทะลุถึงกัน แต่ไม่สามารถเปิดออกໄไปได้จากด้านใน ซึ่ง
จะว่าไปก็ไม่ต่างอะไรกับห้องคุณบัง...

ในช่วงเวลาหนึ่งมันห่างเป็นความว่างสีก้อนแสงว้าเหว่
ทั้งได้เกิดความคิดทึ่งช้านๆ ดูดเข้าดูดออกมากมายว่า เขาจะ
ขังเจ้าไว้นานแค่ไหน? แล้วเราจะได้กลับไปอีกหนึ่งวนนี้
อีกไม่? และถ้าหากเราไม่สามารถเดินทางต่อไปได้แล้วจะ
ทำยังไงต่อไป? เดินทางกลับประเทศไทยด้วยเส้นทางเดิม
อย่างนั้นหรือ? لينทั้งหมดที่มีต่อนั้นก็เหลือน้อยเต็มที่ซึ่งก็
คงจะไม่เพียงพอสำหรับการเดินทางกลับบ้านแน่ๆ ?....

แต่หลังจากตั้งสติได้และพยายามพิจารณาถึง

สถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น สัมเสียงหนึ่งภายในใจก็ได้บอก กับตนเองว่า

ไม่เป็นไรหรอก...ซ่างมันเถอะ

อย่างกังวลมากเกินไปกับปัญหาที่ยังมาไม่ถึง

แต่จริงๆ ภาคภูมิใจในตัวเองตีก่าว่า เพาะอย่าง น้อยๆ เรายังได้เดินทางมาไกลมากแล้ว ทั้งมีโอกาสได้พบ เจอกับผู้คนที่ดีและสถานที่อันสวยงามมากมาย... ซึ่งมันก็ คุ้มค่าแล้วไม่ใช่หรือ? และถ้าหากการเดินทางมันจะต้องจบลง ณ ที่แห่งนี้ขอให้ยอมรับมันด้วยความยินดีเถอะ

และก็อย่างที่เน็ตเพื่อนชาวเมริกันได้เคยพูดเอาไว้

“กีไม่เห็นจะเป็นไรเลยถ้าหากทุกอย่างจะไม่เป็นไป อย่างที่คาดคิด”

ไม่นานนัก ไกลอกกิไปผ่านจุดกรุงเหล็กดัดสีดำ ที่มี ผสมกมลงบนถนนไฟที่นั่งมาจากสโคเกลล์อิน ตัวจากไป มันทำให้มันนึกหวานกลับไปถึงเหตุการณ์ของ คุณลุงคุณป้าชาวจีนที่เดินทางมาจากเมืองโภเกียร์ด้วยกัน และต้องขนสัมภาระต่างๆ ลงจากรถไฟไปที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองของรัสเซีย ว่าคงรู้สึกไม่ต่างกัน...

นั่งรอเจ้าน้ำที่อยู่เป็นเวลานานจนหลับไปด้วยความ เหนื่อยล้า กระทั้งได้ยินเสียงคนเคาะพร้อมกับเบิดประตู เรียกให้ผู้ตามเข้าออกไปปั้งห้องห้องหนึ่ง ภายในมีเจ้า หน้าที่สองคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเจ้าน้ำที่หนิงคนหนึ่ง

ทำหน้าที่เป็นล่ามให้กับชายสูงวัยที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้าของสำนักงานแห่งนี้ หลังจากที่บอกให้ผู้นั้งลง ชายผู้นั้น ก็ได้เริ่มถามคำถามมากมาย...

“อะไรคือความตั้งใจของคุณในการเดินทางเข้า ยุโรป?”

“คุณเดินทางมาที่นี่ได้อย่างไร?”

“คุณได้หนังสือรับรองแล้วว่ามาจากได้อย่างไร?”

“คุณมีเงินติดตัวอยู่เท่าไหร่?”

“คุณตั้งใจจะอยู่ในยุโรปนานแค่ไหน?”

“คุณจะเดินทางกลับประเทศของคุณยังไง?”

...ฯลฯ

ผู้ตอบทุกคำถามไปตามความจริง โดยที่ไม่ได้ปิดบังอะไร

ภายหลังจากการสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่นำตัวผู้กลับมาไว้ในห้องเดิมอีกครั้ง แต่คราวนี้ ออกร้าน เจ้าหน้าที่ผู้ทำหน้าที่เป็นล่ามได้ตามเข้ามาพูดคุยกับผู้ ประเมินการส่วนตัวถึงเรื่องราวแห่งการเดินทางทั้งหมดที่ผ่านมา ทั้งยังขอให้ผู้มาดูภาพเหมือนให้กับเธอ และเขียนชื่อของเธอเป็นภาษาไทย ออกร้านอยู่ในมหาวิทยาลัยเดย์มีโอกาสเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนอยู่ในเมืองนิวยอร์กประเทศอเมริกา จึงทำให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี เธอเองก็เคยมีความ

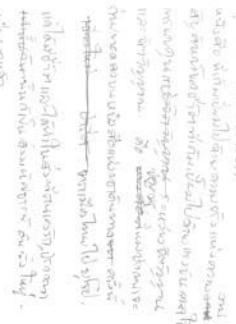
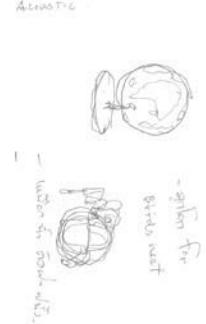
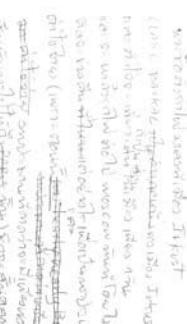
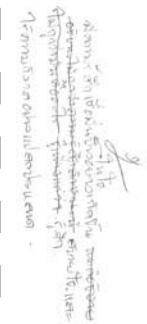
ไฟฝันที่จะออกเดินทางเข้าเดียวกัน แต่หลังจากที่เรียนจบ เขายังแต่งงานและมีลูกน้อยสองคน จึงทำให้ไม่มีโอกาสทำตามสิ่งที่ตั้งใจไว้ และคราวนี้จึงรู้สึกตื่นใจที่ได้มารับฟังเรื่องราวการเดินทางของผู้ ผู้มีลักษณะเช่นเดียวกันที่เข้ามาพูดคุยเป็นเพื่อน ทั้งได้ช่วยเป็นล่ามในการสัมภาษณ์ครั้งนี้

“นี่เป็นครั้งแรกของฉันเลยนะครับ ที่เห็นผู้ถูกคุมขังด้วยกรณีเดียวกัน ไปด้วยรายรึมเมื่อตอนนี้” เธอกล่าวก่อนที่ข้อตัวกลับออกไป

ผู้ริม “ไม่ได้พูดอะไร ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่ามันไม่ได้เป็นไปอย่างที่เชื่อคิดจะที่เดียว

...

ช่วงบ่ายօากาศเริ่มเย็นมากขึ้น เนื่องจากสายฝนที่โปรยปะยุ่น้ำตกนอก จะว่าไปแล้วการมองภาพห้องฟ้าสีเทาผ่าวนลูกกรงเหล็กซ่างเป็นความรู้สึกที่แตกต่างออกไป จากการมองผ่านหน้าต่างทั่วไปอย่างลึกลึกลงไป และในขณะที่นั่งรอความหวังอยู่คุณเดียว ผู้มีต้นฉบับโทรศัพท์มือถือ ห้องโดยที่ไม่ได้เป็นแต่ต้นฉบับนาการถถึงเสียงที่จะเกิดขึ้น จากนั้นที่กดลงไปบนคีย์ต่างๆ เท่านั้น ซึ่งมันก็ซ่างน่าแยปละเลือกนิที่แม่เพียงแค่การกดนิ้วลงบนโทรศัพท์มือถือแต่กลับให้ความรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก อาจจะด้วยอารมณ์ของภรรยาคุณซึ่งนี้เองที่ทำให้ผู้มีต้นฉบับนี้แสดงความต้องจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ซึ่งได้แสดงอาการของมัน

ผ่านประสานสัมผัสและเสียงแห่งจินตนาการจากภายนอกใน
จิตใจของผู้สอนเอง

ในช่วงเวลาประมาณหนึ่งเดือน เจ้าหน้าที่คนหนึ่งได้
เข้ามาบอกผู้สอนว่า

“คุณมีเวลาสpare บ้างหรือเปล่า ที่จะไปชี้แจงเรื่องราวให้กับบุตร
ต่อไปยังกรุงริกา”

Riga, Latvia 23.05.09

รถไฟฟ้าผู้คนมากถึงเมืองริกาประมาณสี่พันกว่า และ^{แต่}เนื่องจากลมไม่ได้รับประทานอะไรโดยแม้แต่น้ำเปล่าตลอด
ห้องวันที่ผ่านมา จึงทำให้เกิดอาการปวดท้องเป็นอย่างมาก
จากความทิ่มทิ่ม... ทุกอย่างดูช่างมีดีมน เพราะนอกจาก
ไม่มีแผนที่หรือข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับเมืองริกาแล้ว แม้แต่เงิน
สกุลลัตเตอร์ที่จะนำมาใช้จ่ายนั้นก็ยังไม่มีด้วยกัน จึงจำเป็นต้องได้รับ
เงินในเวลาเดียวกันขนาดนี้

เดินเรื่อยเปื่อยไปตามทาง ที่เพื่อนร่วมทางคนหนึ่ง^{บอก}ไฟได้แนะนำว่าให้ผ่านไปทางที่พักในย่านเมืองเก่า
ซึ่งอยู่ไม่ไกลตามถนนสายนี้ ในขณะที่กำลังเดินไปข้างหน้า
นั้นผมก็สืบส่องความเห็นด้วยอย่างเป็นที่สุด ในใจก็ึก
อย่างนอนลงตรงที่ข้างทางแห่งนี้เลยถ้าหากสภาพอากาศ
จะไม่หน้าร้อนโดย ráy ถึงเพียงนี้...

...

ภายในย่านเมืองเก่าของกรุงริกา ซึ่งเต็มไปด้วย^{ความ}ความสงบสวยงาม มีแม่น้ำสายใหญ่ไหลผ่านทางด้านทิศ
ตะวันตก ทั้งโบสถ์เซนต์ปีเตอร์ร้อนก่าแก่ซึ่งตั้งตระหง่าน^{อยู่}จัดตั้งสถาปัตยกรรมแบบอ่อนล้อมรอบไปด้วยถนนไม้สักหิน^{แกะ}นิยมที่เลื่อนไหลไปตามซอกซอยขนาดเล็ก รวมถึงความ

old town latvia

25.05.09

สวยงามของศิลปะแบบอาร์ตดูโน่ที่มีการลดทอนรูปหลักขนาด
และสีสันจากธรรมชาติมาใช้ในการประดับตกแต่งอาคาร
สถาปัตยกรรมต่างๆ

ผู้มาพักอยู่ที่เกสเฮาส์แห่งหนึ่งในย่านเมืองเก่า ด้วย
ค่าครองชีพที่ไม่สูงมากนัก จึงทำให้มีช้ำสึก่อนคลายขึ้น
มาบ้าง... และชีวิตประจำวันที่นี่จากการอนุรักษ์เต็ม
ที่แล้ว ก็คือการออกไปเล่นดนตรีเปิดมากๆต่อโอมงค์
ทางเดินในตอนบ่าย เมื่อได้เงินมาบ้างก็เอาไปจ่ายกับข้าว
ที่ตลาดเพื่อมาทำอาหารมื้อหลักในแต่ละวัน (ที่เกสเฮาส์มี
ห้องครัวรวมให้ใช้สำหรับการประกอบอาหาร) จากนั้นก็ไป
นั่งกดูปล่นอยู่ตามมุมถนนที่ไหนสักแห่ง

ที่เกสเฮาส์ที่ผู้มาพักอยู่นั้นเอง ที่ผ่านมาด้วยกัน
เพื่อนๆ นักเดินทางหลายคนซึ่งวิธีชีวิตของเขาน่าสนใจ
เดิมไปด้วยเรื่องราวอันน่าสนใจ

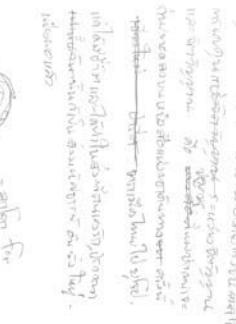
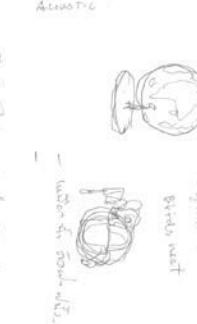
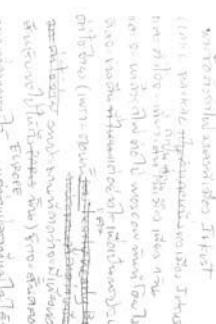
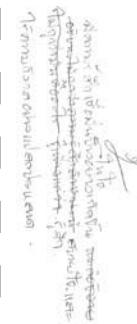
ฟิลลิป เพื่อนชาวฝรั่งเศสผู้ซึ่งท่องเที่ยวเดินทางไป
รอบโลก พร้อมๆ กับการทำงานออกแบบและดูแลเว็บไซต์
ไปพร้อมๆ กัน เกโกโก นักศึกษาจากเมริกาผู้เดินทางไป
พร้อมๆ กับภาระงานตามเกสเฮาส์ต่างๆ เพื่อแลก
กับที่พักอาศัย และเงินจำนวนพอเพียงกับการเดินทางต่อ
ไปข้างหน้า พึ้งกับภูมิปัญญาที่ร่วมเล็กช้าเจ็น (ผู้ซึ่งอยู่น้อย
กว่าผู้อื่น) เครื่องดื่มทางด้วยตัวคนเดียวโดยรถไฟฟ้าย
หวานสีเขียวเปรี้ยวจากเมืองเชียงไยประเทศจีนและกำลังจะเดิน

ทางต่อไปจนถึงจีนและประเทศไทยตามความฝันของเธอ เรื่อง
ราวด่านี้เองเป็นเหมือนแรงบันดาลใจ ที่ทำให้รู้ว่า “ยังมี
ผู้คนอีกมากมายที่กำลังออกเดินทางตามหาความฝันของ
พวกราษฎร์ทุกแห่งหนึ่งในโลก”

ครั้งนี้ในวิถีของ ที่ผ่านมาด้วยกันภาพแห่งความ
ประทับใจที่ยากจะอธิบาย

...คืนหนึ่งหลังจากเล่นดนตรีเปิดมากๆและกำลัง
จะเดินกลับที่พักผ่านมาทางข้างโน๊บส์เซนปีเตอร์เบิร์ก ผู้
พบรากับอดผู้นี้กำลังนั่งเล่นเฉลโลยุ่หัวซุ่มประทู
ท่ามกลางความมืดสัลวะและสภาพอากาศอันหนาวเหน็บทั้ง
กระแสงที่พัดแรงก็ยิ่งทำให้ความเย็นบาดลึกเข้าไปถึงทุก
โสตประสาทจนสั่นสะท้านไปทั้งตัว แต่ชายชาวผู้นั้นกลับมี
อาการอันสงบในพร้อมทั้งได้บรรลุบทเพลงคลิกลง
เข้าด้วยอารมณ์อันเต็มเปี่ยม และโดยที่ไม่รู้สาเหตุอัน
ใด ผู้นี้มองภาพนั้นเหมือนดังภูสก遒อยู่นานแสนนาน
นานๆ ครั้งถึงจะเห็นผู้คนผ่านมาในมุมมืดแห่งนี้พร้อมกับ
เสียงดังกรุงกรุงของเศษเหรียญที่ได้ถูกโยนลงในกล่องไม่มีสี
คำ... บทเพลงแล้วบทเพลงเล่าที่เขาได้เล่น ทำให้ผู้นี้ก้าวขึ้น
มาได้รู้ว่า

นี่กระมังคือสาเหตุที่ทำให้มุขย์สร้างสรรค์สิ่งที่เรียกว่า
วนิดรีชั่นมา... ก็เพื่อเชื่อมโยงจิตใจของเข้าซึ่งเป็นผู้เล่น
และผู้ซึ่งเป็นผู้ฟังเข้าไว้ด้วยกัน...

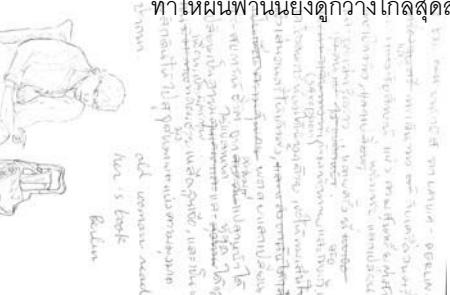

Riga 2^{26.05.09}

ส่วนในวิกาผ่านไปด้วยความสงบ ทั้งหมดเงียบสักพักหนึ่งเดือนได้พักผ่อนอย่างเต็มที่จากการเดินทางอันยาวไกล และจากที่นี่ผมเองก็ไม่มีแผนการอะไรไว้ที่ขับข้อนอกต่อไป เพราะจุดหมายปลายที่กรุงปารีสก็อยู่ไม่ไกลมากแล้ว

เนื่องจากเมื่อคืนผมได้รับอีเมล์จากเพื่อนสนิทชาวฝรั่งเศส วินเซนต์ (ก็เพื่อนคนที่ช่วยวัฒนามาเล่นดนตรีด้วยกันนี้แหละ) ให้เดินทางไปพบกันที่เมืองเบอร์ลินประเทศเยอรมนีในวันพรุ่งนี้เข้า จึงทำให้บ่ายวันนี้ผมได้เห็นตัวเองมานั่งอยู่รุ่งประจำทางอีกครั้ง

รถประจำทางสายยูโรไลน์ (Euroline) เป็นห้องบริษัทเดินรถประจำทางซึ่งมีสาขาอยู่ทั่วภาคพื้นยุโรป ขับพาเราไปบนถนนสายเล็กสองเลนลัดเลาะไปตามหัวเมืองและชุมชนต่างๆ ของลัตเวีย ลักษณะภูมิประเทศอันราบรื่นและเต็มไปด้วยทุ่งดอกไม้สีเหลืองคร่ำ แนวทิวสนสีเขียว ได้ทำหน้าที่บ่งบอกสถานะและความเป็นเจ้าของท้องทุ่งเหล่านั้น หมู่บ้านขนาดเล็กที่มีบ้านชั้นเดียวรูปทรงแบบยุโรป ก่อตัวอยู่ตามปุ่นสีรวมชาติ แอบซ่อนตัวอยู่กลางดงไม้ใหญ่นานาพันธุ์ที่ขึ้นอยู่ริบบ์ฯ บริเวณบ้าน ดูแล้วเหมือนดังโคลอีสิสสีเขียวซ่อนอยู่ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางทะเลรายสีเหลืองทองคร่ำ และด้วยความราบรื่นของพื้นดินก็เหมือนทำให้ผู้คนฟื้นฟูภัยว่างไกลสุดสายตา...

Berlin, Germany^{27.05.09}

จากบ่ายวันหนึ่งถึงยามสายของอีกวันหนึ่ง รถบัสใช้เวลาอยู่บนสองชั้นใน จำกเมืองริกา สาธารณรัฐลัตเวีย ผ่านสาธารณรัฐลัตเวีย, เข้าสู่กรุงรัฐซอ สาธารณรัฐปีแลนด์ จนถึงนครเบอร์ลินประเทศเยอรมนี ผมมาพบกับวินเซนต์ที่สถานีรถบัสแห่งนี้เอง

วินเซนต์ มือฟลุตชาวฝรั่งเศสเพื่อนผมคนนี้เป็นชายหนุ่มผมสีบลอนด์ สรุประวัตาน้ำตาจัดว่าดีมากที่เดียว หากมองผิวเผิน ดูๆ ไปก็คล้ายๆ กับ จูด ลอว์ อะไรประมาณนั้น ผมรู้จักกับเขาเมื่อหลายปีก่อน ในขณะกำลังเล่นดนตรีเปิดห้องอยู่กับเพื่อนๆ ที่ตลาดถนนคนเดินในจังหวัดเชียงใหม่ เขาเข้ามาทักและได้ขอรวมเล่นฟลุต ไปกับพวกเรา และด้วยความซื่อชอบในดนตรีแนวอิมพอร์ตี้เหมือนกัน จึงทำให้เราเคยมาเป็นเพื่อนรวมเล่นดนตรีด้วยกัน อีกหลายครั้ง ในช่วงหลายปีที่เขาได้เดินทางกลับมาบ้าง จังหวัดเชียงใหม่ และการที่ผมได้มีโอกาสพบกับเขาก็ครั้งในคราวนี้ได้สร้างความดีเด่นน่ายินดีให้กับเราทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง... ถ้าหากคุณได้ฟังประโยชน์แรกที่เขาได้กล่าวทักษะผม คุณก็จะพอนึกออกคร่าวๆ ว่าเพื่อนผมคนนี้เป็นคนยังไง

காலத்திலே குறிப்பிட்டுள்ள சம்பந்தமான விவரங்களை முன் வரவிட விரும்புகிறேன்.

“ พอด溘...ผิดดีใจที่คุณยังไม่ตาย!! ”

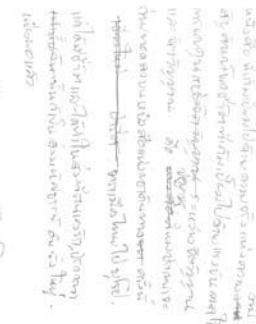
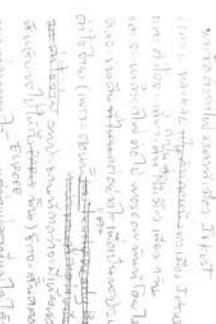
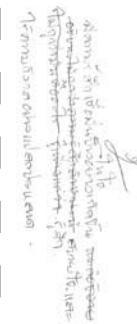
...

เบอร์ลินเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยพลังงานแห่งความคิดสร้างสรรค์ ทั้งวิศวกรรมอันนาฏีนาตีนใจ มีจิตวิญญาณขันธิสระเสรีเหนือกาลเวลาอย่างล้อยอยู่ในทุกอย่าง อากาศ ทำให้บางครั้งรู้สึกเหมือนอยู่ในโลกแห่งอนาคตและในบางครั้งก็เหมือนได้ย้อนกลับไปยังยุคโบราณหลายร้อยปีก่อนยังไม่ยังซั้น...

เรามาอาศัยอยู่ที่เกสເເສສแห่งหนึ่งในย่าน มิทเท่อ ท่านปั้งตะวันออกของเมืองซึ่งก็เต็มไปด้วยร้านอาหาร คาเฟ่ บาร์ แกลลารี่ อีกทั้งอาคารและพื้นที่ลักษณะแปลกดๆ ที่ดูเหมือนจะร้างแต่กลับเต็มไปด้วยผู้คนที่ทำงานศิลปะแขนงต่างๆ ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้น้ำ...

ป้ายวันนี้เองเราได้ออกเดินสำรวจตัวเมืองไปเรื่อย เปื่อยวนานถึงบีสต์บีรามแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบทั้งหมดล้อมไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่รอบบริเวณ อาคารรูปไม้กางเขน แสงแดดสลับด้วยเงาที่บีบีสดส่อง กิงก้านของพุ่มไม้ใหญ่ทำให้เกิดคลื่นลมหายใจขาวและคำสั้บไป มาลงบนพื้นหินกรวดเล็กๆ ซึ่งนำทางเราผ่านประตูไม้เข้า สู่ห้องโงงรูปทรงโรม ผนังมีสีขาวๆเป็นครามมั่นวรา บ้าง เป็นรอยแตกกระเทาะทำให้มองเห็นก้อนอิฐสีหม่นภายใน

แสงจากภายนอกได้ส่องผ่านกระจกหลักสี ซึ่ง

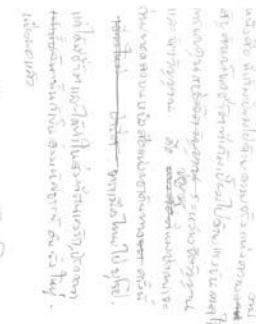

สะท้อนผ่านไม้กางเขนลงสู่แท่นพิธีไม้สี่เสาตัดเข้ม ทำให้เกิดภาพอันสวยงามอย่างประหลาด

“ถ้าหากเราได้มีโอกาสมาเล่นดนตรีในบีสต์แห่งนี้สักครั้งก็คงจะดีสินะ” วินเซนต์กล่าว

“ก็แล้วทำไมเราไม่เดินมันระหว่างนี้เลยล่ะ?”

หลังจากที่เราได้ไปขออนุญาตชายชาวไร่ผู้เดียว ผู้ดูแลบีสต์แห่งนี้แล้ว ในที่สุดเราทั้งสองคนก็ได้เล่นดนตรีร่วมกัน ซึ่งเป็นประสบการณ์อันน่าประทับใจครั้งหนึ่งของการเดินทางในครั้งนี้ เสียงคันก้องกังวนที่สะท้อนไปมาภายในน้ำเหมือนกับได้พาเราเข้ามาสู่อุโมงค์โบราณที่ไหนสักแห่ง และอารมณ์เยี่ยงนั้นเองที่เหมือนได้ทำให้จิตใจได้กล้ายเป็นส่วนหนึ่งกับสภาพแวดล้อม ที่ไม่มีดีดีและอนาคตใดๆ

“ฉบับที่ปรับดู” เนื้อเรื่องเข็งขึ้นและมีโครงสร้างทางภาษาเดิมเท่านั้นไม่ต้องปรับกล่องคู่กัน

212

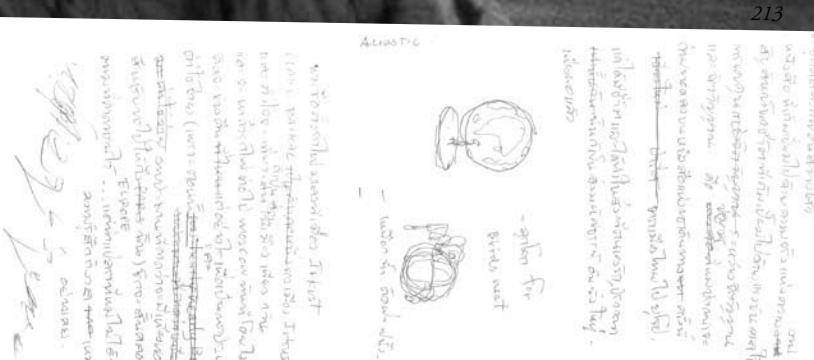
“ลับไปแล้ว..” เบื้องลิ่งเชือกซึ่งฟูแลบีมร้าวพาราดิบหานไปไกลค่อนโลก

212

“ลับไปแล้ว..” เบื้องลึกลงเชิงซึ่งฟูแลบีตร้าวพาราเดินทางไปไกลก่อนโลก

212

Berlin 2 29.05.09

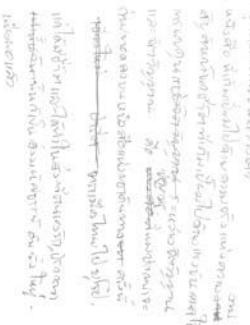
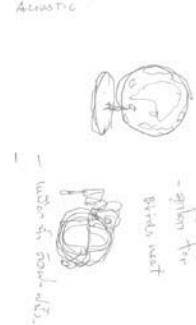
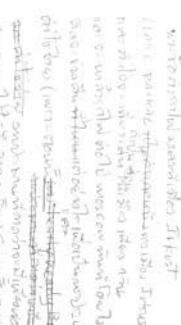
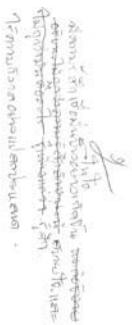
สายวันนี้วินเนชันต์ตั้งใจพามาพบกับเพื่อนศิลปิน ช่างภาพชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งซึ่งได้พยายามอยู่ที่เบอร์ลินมาน่องหน้า เป็นเวลาปีกว่า เวลาเดินมาใกล้ทางด้านออกของเมืองจนถึง พื้นที่รกร้างแห่งหนึ่ง บนถนน Bethaniendamm สังเกตเห็น ชากรถเก่าจอดเรียงรายอยู่บริเวณทางเข้าที่มีสภาพเป็น เหมือนป่ารกครึ่งให้ร่มเงาไปทั่วบริเวณ ลึกเข้าไปด้านใน เห็นชายผู้หนึ่งกำลังทำงานประดิตมากромอยู่บนลานดินที่ ถูกครอบคล้อมไปด้วยบ้านที่ถูกดัดแปลงมาจากรถตู้ รถลาก ไม้ เหล็ก หรือเศษวัสดุต่างๆ ที่ประกอบเข้าด้วยกันจนเป็น ที่อยู่อาศัย

เราได้มารับกับ ยาล์ฟ มัคคูโซ ในบ้านหลังเล็กหลัง หนึ่งภายในพื้นที่แห่งนั้น ยาล์ฟ เล่าว่าชุมชนแห่งนี้เป็นที่ รักกันในนามว่า วาเกนเบิร์ก (Wagen Burg) ซึ่งเป็นชื่อ เรียกของวิถีชีวิตในวัฒนธรรมทางเลือก วาเกนเบิร์กมีต้น กำเนิดจากองค์ความร่วงรวมทั้งครอบครัวและรถพ่วงที่เคลื่อนย้าย ถินที่อยู่อาศัยไปทั่วโลก แต่ด้วยลักษณะวิถีชีวิตกึ่งพเนจร อยู่ทั้งความผันผวนและแปรปรวนของโครงสร้างชุมชน ทำให้สามารถเข้าข้องคุ้มกันเจิงจำเป็นที่จะต้องอาศัยการเคารพ ซึ่งกันและกันเป็นอย่างมากเพื่อให้ชุมชนประสบความ

สำเร็จในการอยู่ร่วมกัน และที่瓦เกนเบิร์กแห่งนี้บังคับร้อง จะมีการจัดกิจกรรม ด้านศิลปะและดนตรี หรือแม้กระทั่ง การจัดปาร์ตี้พิซซ่าราคาถูก ซึ่งทุกคนในชุมชนมาร่วมกันทำอาหาร ช่วยเหลือคุณยายคนในชุมชนใกล้เคียง

ยาล์ฟเล่าต่อว่า ที่นี่ที่ดินแห่งนี้ได้รับการคุ้มครองจาก ต้นไม้บริเวณรอบๆ เนื่องจากกฎหมายของที่นี่ได้ให้ความคุ้มครองต้นไม้ใหญ่ จึงไม่มีใครสามารถตัดต้นไม้ในบริเวณนี้ได้ แต่ด้วยความที่เป็นชุมชนกึ่งอิสระที่ไม่ได้เสียภาษีหรือ ขึ้นทะเบียนกับรัฐ จึงไม่มีสาธารณะป้องกันทั้งไฟฟ้า ประจำ และถึงแม้ว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากชุมชนและเพื่อนบ้านข้างเคียง แต่ก็ยังเป็นปัญหาอยู่มากที่เดียวกับการดำรงชีวิตท่ามกลางสภาพอากาศอันโหดร้ายในฤดูหนาว เป็นเรื่องที่น่าสนใจอยู่มากที่เดียวที่ได้รู้ว่าชุมชนลักษณะนี้ มีกระจาดอยู่ทั่วโลกแม้กระทั่งในใจกลางกรุงเจนีวา เมืองหลวงของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ซึ่งมีเสียงรากพากหาง สังคมที่สูงมากตาม

ยาล์ฟกล่าวส่งท้ายก่อนที่จะรำลากกันว่า ส่วนใหญ่แล้วผู้คนได้เดินทางท่องเที่ยวมาเพื่อครอบครองความสุข แลกกับเงินโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน (แต่ก็ไม่ใช่กับทุกคน) เมื่อมีนักท่องเที่ยว เศรษฐกิจก็เพื่องฟุ แต่ผู้คนส่วนหนึ่งในสังคมกลับต้องมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ลำบากมากขึ้น เนื่องจากขาดของค่าครองชีพที่สูงขึ้น

ตามไปด้วย

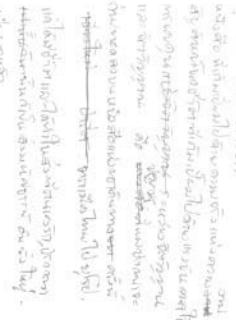
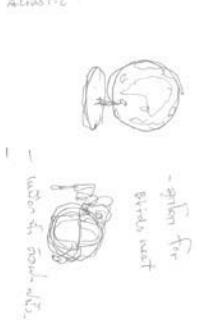
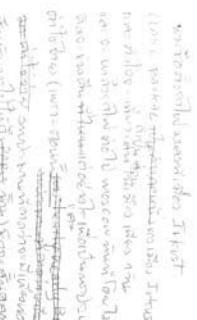
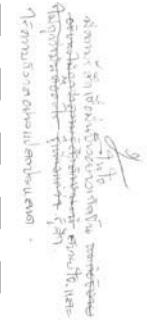
หลังจากที่ร่วมกับยาล์ฟมาด้วยความคุณคิดถึง

วิถีชีวิตของผู้คนที่ต่างก็มีทางเลือกเป็นของตนเองแล้ว เรา
ออกเดินเรือเยี่ยมมาทางตะวันออกจนถึงแม่น้ำซีเปร อีก
ฝั่งหนึ่งสามารถมองเห็นชาติแนวกำแพงเบอร์ลินที่ยังคง
เหลืออยู่ วินเซนต์ได้เล่าถึงเรื่องราวของมันซึ่งแบ่งโฉนดแห่ง¹
เบอร์ลินตะวันออกกับตะวันตกออกจากกันในสมัยสงคราม
เย็นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เรื่องราวแห่งการพลัดพราก
จากครอบครัวและบุคคลอันเป็นที่รักซึ่งอยู่สองฝ่ายต่างๆ
กำแพง ความโหด้วยที่เกิดขึ้นกับผู้ที่พยายามที่จะหลบ
หนีข้ามกำแพงซึ่งจะมีโทษถึงขั้นวิสามัญจากกรม ณ ที่
กำแพงนั้นเอง... ผู้คนเมื่อมองออกไปยังพื้นดินกว้างเปล่า
ด้านหลังชาติปรักหักพังเหล่านั้น จินตนาการไปเห็นภาพ
ผู้คนกำลังลี้ภัยไปก้มหน้าให้กับคนที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งด้วยความรัก²
ความคาดหมายว่า แล้วด้วยหยดน้ำตาอันมากมายที่กำลัง³
ไหลลงบนใบหน้าแห่งความทุกข์จะหมอกลงเข้าเหล่านั้น

Berlin 3 30.05.09

หลังจากที่ถูกเดียงกันอยู่ค่อนคืนว่าจะเอา�ังไงต่อ⁴
ไปดี เข้ากันแน่เราได้ตัดสินใจออกเดินทางต่อไปยังกรุง
บรัสเซล ประเทศเบลเยียมด้วยการโดยรถ!! หลังจากที่ได้
ศึกษาแผนที่จากอินเตอร์เน็ตมาพอสมควรในช่วงเช้า เรา
นั่งรถไฟฟ้าอุบลักษณะนี้เมืองเพื่อจะไปกรุงฯ⁵ เพื่อจะไปกรุงฯ
บรัสเซลปั๊บนำมันที่อยู่ติดกับถนนไฮเวย์ (ด้วย เพราะเป็น⁶
ลิ้งผิดกฎหมาย ที่จะเดินไปบนไฮเวย์) ชูป้ายที่เขียนชื่อ⁷
เมืองบรัสเซลล์ไว้บนกระดาษแผ่นใหญ่ พร้อมกับพยายามส่ง⁸
สายตาและใบหน้าให้กับรถซึ่งผ่านไปมา บริเวณทางแยก
ระหว่างปั๊บนำมันกับไฮเวย์นั้นเอง... หลายชั่วโมงผ่านไป⁹
จนถึงเวลาประมาณสี่โมงเย็น ก็ยังไม่มีว่าจะมีรถสัก
คันจะจอดรับเรา มีเพียงแค่คนที่ไปก้มหน้าไปมาและ¹⁰
ชี้ไปยังอีกเส้นทางหนึ่ง สภาพอากาศที่เริ่มเย็นกับห้องฟ้า
ที่มีคลื่นเรื่อยๆ ได้บีบังคับให้เราต้องตัดสินใจเข้าไป¹¹
สอบถามรถที่ลีดคันในปั๊บนำมัน แม้จะรู้สึกอึดอัดใจอยู่บ้าง¹²
แต่มันก็ได้ผล!

เราโนบกรถหลายคันผ่านเมือง Magdeburg มาจนถึง¹³
ยังปั๊บนำมันแห่งหนึ่งที่เมือง汉諾威 (Hannover) ใน¹⁴
เวลาประมาณห้าทุ่มกว่า และได้นอนพักอยู่ที่มุ่งหนี่ใน¹⁵

ปั๊มน้ำมันแห่งนั้น ก่อนที่จะพยายามใบกรดต่อไปในเข้า
วันต่อมา และแม่บ้านครัวจะต้องลงอกอกเด่นทางไป
บ้าง แต่ก็ไม่ว่าดีหรือไม่องัน เพราเว้นได้ทำให้เราไม่โอกาส
สัมผัสกับสภาพแวดล้อมแบบชนบทอันเต็มไปด้วยท้องถุ่ง
เกษตรกรรมล้อมรอบหมู่บ้านเรียบงบที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ร่ม
เงาไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านลงงาม ทั้งสะพันงไปด้วยสวนดอกไม้
เล็กหลักสี่ แหงตัวอยู่ด้านหลังกำแพงหินสีเขียวอันเกิดจาก
ตะไคร่น้ำ อีกทั้งสายลมเย็นที่พัดมาเอื้อยา พร้อมกับขอบ
เอกสารลินห้อมของวงข้าวสาลีที่กำลังสูกอ่าวมโซยเนื้อยามา
ด้วย

วันนี้ทั้งวันเราได้ไปกราจากขันโนเวอร์ เข้าสู่เมืองดอร์ทมุนต์ (Dortmund) ผ่านเมือง (Koin) ก่อนจะขึ้นพร้อมแคนประเทศเบลเยียม จนมาถึงยังกรุงบรัสเซลในตอนหัวค่ำ

As seen in Fig. 1, the mean temperature decreased with increasing latitude, decreasing longitude, and increasing elevation. The highest temperatures were found at the lowest elevations, the lowest temperatures at the highest elevations.

- 22 วัน. นหราบีส กาน LATVIA - BERLIN.
- ต่อไปนี้เป็นภาษาเยอรมันที่ใช้ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๑๘
ภาษาเยอรมันสิ่งหนึ่ง บ่ง ความสุขให้ยังคงอยู่
ภาษาไทยก็เช่นเดียวกัน พร้อมทั้ง แปลเป็นไทย
จะดูดีกว่า บุคลิกภาพดีกว่า พร้อมทั้ง แปลเป็นไทย
จะดูดีกว่า บุคลิกภาพดีกว่า หลังจากนั้น
ผู้คนที่ต้องการจะเข้าร่วมการเดินทาง ล้วนต้องเสียเงิน^{ค่าเดินทาง}
(Saxophon)
เดินทางไปที่นี่จะต้องเสียเวลา ไม่ต้องเสียเงิน
ซึ่งเป็นจุดเด่นของเมืองนี้ แต่จะต้องเสียเวลาเดินทาง
ไปที่นี่จะต้องเสียเวลาเดินทาง ยอดน้ำ แปลเป็นไทย.
ปี-ส่วนแรก ชื่อว่า ดาก แปลเป็นภาษาเยอรมันว่า ได
ปี-ส่วนที่สอง ชื่อว่า ลูฟ์ แปลเป็นภาษาเยอรมันว่า ลูฟ์ ใจกลาง
ปี-ส่วนที่สาม ชื่อว่า บูร์ก แปลเป็นภาษาเยอรมันว่า บูร์ก ใจกลาง
ปี-ส่วนที่สี่ ชื่อว่า ลูฟ์ แปลเป็นภาษาเยอรมันว่า ลูฟ์ ใจกลาง
ปี-ส่วนที่ห้า ชื่อว่า บูร์ก แปลเป็นภาษาเยอรมันว่า บูร์ก ใจกลาง

A black and white photograph of an elderly woman with short hair, wearing glasses and a dark jacket, looking down at a book she is holding.

Brussel, Belguim 01.06.09

เวลาประมาณสามทุ่มกว่า รถดันสุดท้ายได้มานั่งเวลา
ยังใจกลางกรุงบรัสเซลล์ประเทศเบลเยียม บนท้องฟ้ายังคง
มีแสงสว่างรำไร บรรยายกาศของเมืองซึ่งเต็มไปด้วยความ
สงบ ผ่อนคลาย เราออกเดินตามหาเจสคลับแห่งหนึ่ง
ใจกลางเมืองซึ่ง ‘แม่แดง’ ได้มาคอยเราอยู่ที่นั่น...

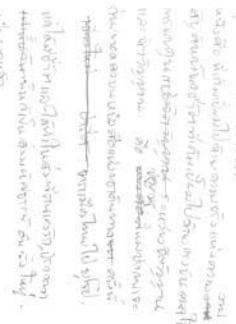
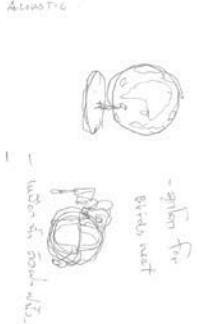
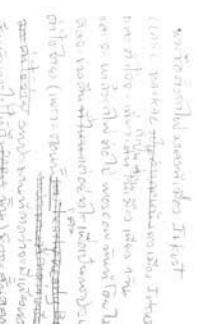
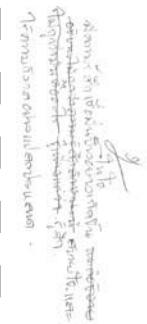
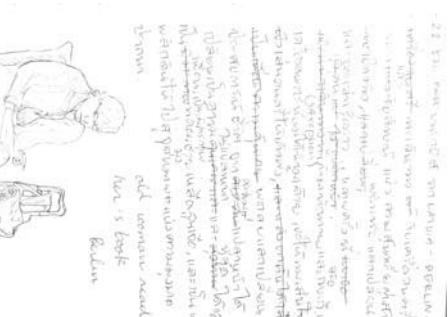
มองรู้จักกับแม่แดงเมื่อสองปีก่อนในระหว่างการเล่น
ดนตรีที่เจสคลับแห่งหนึ่งที่จังหวัดเชียงใหม่ ครั้งแรกที่พบ
กันคุณเป็นผู้หญิงร่างเล็กซึ่งเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเสียง
หัวเราะ ทั้งอายุของเชือก็คงจะพอกันกับคุณแม่ของผม คืน
นั้นขอเดินเข้ามานั่งพร้อมกับอัลโลแท็กซิไฟฟ์ และ
ถามผมว่าจะเป็นไปได้ไหมถ้าหากเชือจะขอร่วมเล่นดนตรี
ด้วยกันในค่ำคืนนี้ ผมแสดงความยินดี ล้วนหนึ่นในใจก็นึก
สงสัยว่า เชือจะมีรูปแบบการเล่นในลักษณะเช่นไร... หลัง
จากที่ได้อินเสียงแท็กซิไฟฟ์ที่ออกแบบจิตใจอันเปิดกว้าง
ของเชือแล้วนั้น มันทำให้ผมเห็นและเข้าใจแท็กซิไฟฟ์ใน
มุมมองที่แตกต่างกันออกไป เพราะคืนนั้นเองที่แท็กซิไฟฟ์
ที่ผมเคยเห็นและคิดว่ามันเป็นอย่างที่มันเป็นนี้ จริงๆ แล้ว
มันอาจจะเป็นอย่างอื่นที่มากไปกว่านั้น

แม่แดงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่ แต่ย้ายมาอาศัยอยู่

ที่ประเทศเบลเยียมเมื่อหลายสิบปีก่อน จะกลับมาเมืองไทย
ปีละหนึ่งครั้งเพื่อมาพบกับครอบครัว ทำให้สองปีที่ผ่านมา
เรามีโอกาสเล่นและฝึกซ้อมดนตรีร่วมกันอีกหลายครั้ง ผน
ได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างมากมายจากการกระทำสิ่ง
ต่างๆ ด้วยหัวใจของเชือ และด้วยความเคารพนับถืออื่นๆ ของฉี
ทำให้เราเรียกชื่อแทนความสัมพันธ์ว่าแม่กับลูก ซึ่งก็หมาย
ถึงความเป็นแม่กับลูกในหัวใจของกันและกัน

ในช่วงเวลาสามวันสี่คืนที่อาศัยอยู่ที่เมืองบรัสเซลล์
นี้ ตระกับเทศกาลดนตรีแจ๊สประจำปีของกรุงบรัสเซลล์พอดี
(Brussel Jazz Marathon) มีฟรีคอนเสิร์ตมากกว่าห้าร้อยงาน
สี่เกทใหญ่กลางแจ้งซึ่งตั้งอยู่ใจกลางจัตุรัสของเมือง กับอีก
ห้าลิบเทลที่เล็กที่กระจายอยู่ตามคลับบาร์ต่างๆ รวมถึงบน
รถโดยสารประจำทาง รถไฟฟ้า และพื้นที่สาธารณะทั่วไป
จึงทำให้ทุกๆ วันเราได้มีมีเดียไปกับเสียงดนตรีอันหลากหลาย
จากนักดนตรีแจ๊สที่เดินทางมาจากหลายประเทศทั่วโลก
บางครั้งเราได้เปิดหมวดและร่วมเล่นกับนักดนตรีตามพื้นที่
สาธารณะต่างๆ ภายในเมือง ซึ่งสำหรับชีวิตนักดนตรี
อย่างเราแล้วช่างเป็นสิ่งเวลาแห่งความสุขสนุกสนาน
เพลิดเพลิน ยิ่งนัก เสียงดนตรีอันพลิ้วไหวและเต็มไปด้วย
พลังแห่งความรู้สึกได้ดังก้องกังวนไปทั่วจัตุรัสแกรนเพลส
อันสวยงามใจกลางกรุงบรัสเซลล์แห่งนี้

และจากที่นี่ กรุงปารีสก็อญี่ปุ่นไกลมากแล้ว แต่ผมยัง

“บันทึกเบ็ด...” เมื่อเรียมการ์ซิโนเพลับบีชราพ พาราเบิลังบีเกล่อบอลิก
กับเมืองท่องเที่ยวที่ต้องการให้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

“บันทึกเบ็ด...” เมื่อเรียมการ์ซิโนเพลับบีชราพ พาราเบิลังบีเกล่อบอลิก

กับเรือนยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดภูเขา ที่สูงที่สุดในเมือง ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดภูเขา ที่สูงที่สุดในเมือง

กับเรือนยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดภูเขา ที่สูงที่สุดในเมือง

กับเรือนยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดภูเขา ที่สูงที่สุดในเมือง

กับเรือนยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดภูเขา ที่สูงที่สุดในเมือง

กับเรือนยอดเยี่ยมที่สุดในโลก ที่ตั้งตระหง่านอยู่บนยอดภูเขา ที่สูงที่สุดในเมือง

มีสัญญาภัยในใจอย่างหนึ่งก็คือการเดินทางไปพบกับคุณของผมท่านหนึ่งซึ่งเชื่อได้ถูกมากว่าเมืองแฟรงค์เฟริต ประเทศเยอรมันเมื่อสิบกว่าปีก่อน และสายวันนี้หลังจากรำล่าแม่แดงกับวินเซนต์แล้ว ผู้มาได้ออกมาขึ้นรถประจำทางย้อนกลับไปยังประเทศเยอรมันอีกครั้ง

Frankfurt, Germany 03.06.09

รถประจำทางพาผมข้ามเขตแดนยอนกลับมายังประเทศเยอรมันอีกครั้งในช่วงเวลาบ่ายแก่ๆ และมาจอดพักใกล้กับมหาวิหารโคโลญจน์ เลยขึ้นไปจ่ายยอดหอคอยอันสูงใหญ่ของวิหาร ห้องฟ้าสีอ่อนกับสายเมฆสีขาวกำลังใบยืนน้ำฝน

รถบัสจากด่องมที่สถานีรถไฟกลางเมืองแฟรงค์เฟริต ในตอนหัวค่ำ ห้องโถงขนาดใหญ่ รถไฟกลางสีขาวขนาดเรียงรายอยู่ภายใน ท่ามกลางผู้คนมากมายซึ่งเดินกันอย่างรีบร้อนๆ วากיים สายตาที่มาสะดูดอยู่ที่ชายหาดผู้หนึ่งซึ่งกำลังเดินถือไม้เท้าเคาะไปตามชายหาดอันยาวเหยียด...

ผู้ต่อรถไฟมายังสถานีกรอบกุเลาร์ (GroB Gerau) ซึ่งอยู่ห่างจากไปบริเวณชายเมืองประมาณสี่สิบนาที และในขณะที่กำลังนั่งหลับตาฟังเสียงล้อรถไฟวิ่งกระแทบแรงด้วยความรู้สึกอันคุ้นเคย ภาพชายหาดอันขาวน่ามองในใจอีกครั้ง ทำให้กลับไปนึกถึงสมัยที่เริ่มหัดเล่นแฮนดี้โฟนใหม่ๆ ที่ในทุกวันอาทิตย์ผมกับเพื่อนๆ มักจะไปเล่นดนตรีเปิดหมากันที่ตลาดถนนคนเดิน ทำให้มีโอกาสพังวงดนตรีคืนatabอดเล่นอยู่เป็นประจำ ทุกๆ ครั้งก็รู้สึกขอบคุณเขาเหล่า

นั้นสำหรับแรงบันดาลใจที่จะกลับไปฝึกหัดซ้อมอยู่เสมอ

ช่วงเวลาสี่วันในแฟรงค์เฟริต คุณอาทีให้ความรักและดูแลผมเป็นอย่างดี บ่ายวันก่อนท่านพามาชมเข้ามาเดินเล่นในสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง เช่น จัตุรัสชุมชนนานาชาติที่ร่มเย็นน้ำใจ สวยงามน่าทึ่ง แสดงถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้ดีอย่างเรื่องราว แห่งชาติพันธุ์ ผ่านสายตาที่ชี้สิ่งที่สนใจไปตามหนทาง ของมนุน... ในขณะที่เดินไปตามสายตาที่นั่นเอง ผมก็คิดถึงความหมายบางอย่างที่ซ่อนอยู่ในกล้องเวลา อันสมมือเป็นตัวแทนในการสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ซึ่งล้วนแต่ต้องใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้าทดลอง ทั้งลงมือปฏิบัติเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบหรือความจริง ด้วยความตระหนักรถึงลิ่งชึงของที่ทำให้ผมย้อนกลับไปนึกถึงประวัติศาสตร์ชาวยิปปุส ประมาณ พึ่งจันทร์ ได้กล่าวอยู่พริบก่อนการเดินทางว่า “จงขอบคุณในเวลาและโอกาส”.....

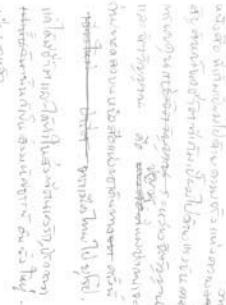
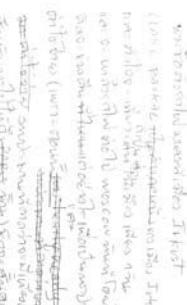
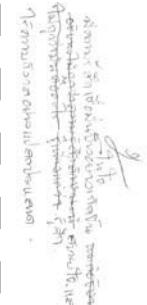
Frankfurt 2 06.06.09

ผมนั่งศึกษาแผนที่ระหว่างเมือง เช็คเส้นทาง (การไปกรุง) จากเมืองแฟรงค์เฟริตไปยังปรัชเตส ทำให้ผมได้รู้ว่าเมืองบรัสเซลล์ที่ผมกับวินเซนต์เคยเขียนป้ายเป็นภาษาอังกฤษในครั้งที่เราพยายามจะไปกรุงจากเมืองเบอร์ลินไปยังกรุงบรัสเซลล์นั้น ดันไปตรงกับชื่อของเมืองหนึ่งในประเทศเยอรมันนี ซึ่งอยู่โดยลักษณะตัวเมืองแฟรงค์เฟริต ประมาณสามวันยกิกิโลเมตร แต่ชื่อเมืองบรัสเซลล์ของประเทศเบลเยียมในภาษาเยอรมันนี้เรียกว่า Bruxell และอ่านว่าบุรุคเซลล์ ถึงตอนนี้ผมเข้าใจแล้วว่าทำไม่ในระหว่างที่เราไปกรุง ผู้คนสามารถถึงได้ปฏิเสธหังษ์ป้ายไปยังอีกเส้นทางหนึ่ง เขาคงต้องการจะบอกเราว่า เมืองที่เราต้องการจะไป มันไม่ได้อยู่ในเส้นทางนี้แน่!

วันนี้คุณอาทิตย์มาส่งผมที่เมืองซาร์บีเคน

(Saarbruecken) เมืองชายแดนระหว่างประเทศเยอรมันนีกับฝรั่งเศสในช่วงสาย จากที่นี่ผมนั่งรถประจำทางต่อมา_yang บ้มนั่งมันออกเมืองซึ่งตั้งอยู่ระหว่างชายแดนและพยาภัยจะปิดจากการเดินทางของผมด้วยการโบกรถจากที่นี่

....หลายชั่วโมงผ่านไป ความมืดลึกลับแห่งการรอคอยอันโดดเดี่ยวท่ามกลางความหนาเงียบกำลังทำหน้าที่ของมัน

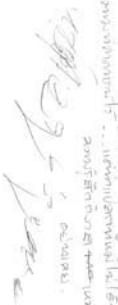

“รับใช้บ่อคุ...” เนื่องรำเริงเชิงปาร์ตี้ในประเทศไทย พิธีราบีแห่งการก่อร่องบ่อคุ

Author
Rudine

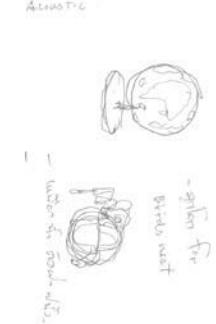

ก่อร่องบ่อคุ คือการทำร่องบ่อคุ ให้ลึกและกว้างพอๆ กัน ตามความต้องการของบ่อคุ ที่ต้องการ ทำให้บ่อคุมีความลึกและกว้างเพียงพอ สำหรับการใส่ขยะ หิน ดิน ฯลฯ ที่จะไม่ทำให้บ่อคุล้น หรือเสียหาย ทำให้บ่อคุสามารถบรรจุขยะได้มากขึ้น ลดภาระในการจัดการขยะในชุมชน

Author
Rudine

ก่อร่องบ่อคุ คือการทำร่องบ่อคุ ให้ลึกและกว้างพอๆ กัน ตามความต้องการของบ่อคุ ที่ต้องการ ทำให้บ่อคุมีความลึกและกว้างเพียงพอ สำหรับการใส่ขยะ หิน ดิน ฯลฯ ที่จะไม่ทำให้บ่อคุล้น หรือเสียหาย ทำให้บ่อคุสามารถบรรจุขยะได้มากขึ้น ลดภาระในการจัดการขยะในชุมชน

ก่อร่องบ่อคุ คือการทำร่องบ่อคุ ให้ลึกและกว้างพอๆ กัน ตามความต้องการของบ่อคุ ที่ต้องการ ทำให้บ่อคุมีความลึกและกว้างเพียงพอ สำหรับการใส่ขยะ หิน ดิน ฯลฯ ที่จะไม่ทำให้บ่อคุล้น หรือเสียหาย ทำให้บ่อคุสามารถบรรจุขยะได้มากขึ้น ลดภาระในการจัดการขยะในชุมชน

โดยนำพาความมีเด้มหดหู่มาสู่จิตใจ จะว่าไปแล้วสถานที่แห่งนี้ซ่างเป็นเหมือนป้อมน้ำมันรังมากกว่า มันดูเก่าและขาดการดูแล ไม่มีใครอยู่ที่นี่ นานๆ จึงจะมีรถผ่านมาสักคัน ทั้งดูจะเป็นภารายกเลือกเกินที่เข้าเหล่านั้นจะยอมรับชายแบปลกหนาซึ่งยืนอยู่เพียงลำพังในสถานที่รกร้างแห่งนี้

ผู้คนถึงเรื่องราวในครั้งที่พยา Yam จะใบกรอกอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทยท่ามกลางแสงแดดอันร้อนระอุ แต่เวลาลึกลับเห็นตนเองมายืนอยู่บนไฮเวย์ทางตอนใต้ของประเทศไทยอีกครั้งนี้ท่ามกลางสภาพอากาศอันหนาวเย็น... นั่น แหลก ใครบ้างจะรู้อนาคต และคงไม่มีใครล่วงรู้ว่าเมื่อไหร่ ผู้จะสามารถออกไปจากที่แห่งนี้ อาจจะลับนาทีข้างหน้า อีกห้าชั่วโมง หรืออาจจะวันพรุ่งนี้ น่าสังเกตว่าด้วยความรู้สึกแห่งความไม่รู้นี้เองที่ทำให้เกิดความกลัว

และก็คงด้วยความกลัวนี้เองที่ทำให้ต้องนึ่งอย่าง จะเดินกลับออกไปขึ้นรถประจำทางให้มันลืมเรื่องสิ่งร้าย

ทำไมต้องมายืนรอให้เสียเวลา...ท่ามกลางอากาศอันหนาวเย็นโนดด้วยแบบนี้?

ก็ เพราะว่าเจ้าเป็นบททดสอบครั้งสุดท้ายของการเดินทางนั่สิ ผู้เริ่มพุดคุยกับตัวเอง

นายจะต้องรอ...ถ้าไม่อยากจะเสียใจในภายหลังกับคำถามที่ว่า เราทำได้ที่สุดแล้วรึยัง

และถึงแม้วันจะดูไร้เหตุผลที่จะต้องยืนรออยู่

อย่างนี้ก็ตาม แต่นายจะต้องเชื่อมั่นว่าจะมีคนที่มองเห็นถึงเจตนาแห่งการครอบครองในครั้งนี้

ผมหิบแซ็กโซโฟนขึ้นมาเล่น อาการเย็นจัดทำให้รู้สึกเจ็บที่นิ้วมือ จึงไม่สามารถจะขยับมันไปได้ตามที่ใจปราารถนา ผลงานให้เกิดเสียงผิดเพี้ยนมากมาย แต่ผมกลับไม่ได้ใส่ใจและยังคงฝืนเล่นมันไปอย่างนั้น... ภายในเวลาอันโดยเดียวเข่นนี้แล้ว คงจะไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าความรู้สึกว่าเจ้ายังมีตัวตนอยู่ในโลกใบนี้ ซึ่งดูเหมือนว่าการเล่นแซ็กโซโฟนเพียงๆ ครั้งนี้ กำลังให้ความหมายนั้นกับผม

สีสันของพ่อแม่เรา: ภาพวาดของครอบครัว

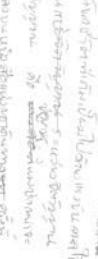
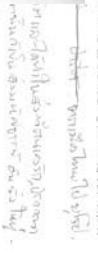
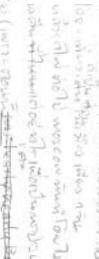
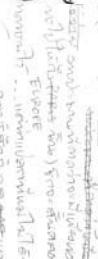
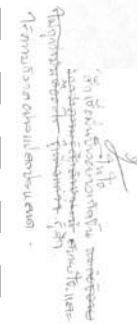
3.06.09

FRANKFURT GERMANY

frankfurt 06.09

231

France 07.06.09

“ปารีสอยู่ไม่ไกลมากแล้ว หากนั่งรถไฟฟ้าจากตรงนี้ จะใช้เวลาประมาณสี่สิบห้านาทีเท่านั้น...” นี่เป็นประโยค สุดท้ายที่หญิงสาวชาวฝรั่งเศสได้กล่าวกับผมหลังจากที่เธอ ขับรถมาส่งผมยังสถานีรถไฟฟ้าที่เมือง แครงซ์ (Reims)...

หลายชั่วโมงก่อน ชายคนหนึ่งรับผมจากมาจาก ปั๊มน้ำมันร้างแห่งหนึ่งและมาส่งผมยังปั๊มน้ำมันที่ไม่ร้าง ในเมืองดัมما จากนั้นรถอิกายดันก็ได้รับผมส่งต่อมา เรื่อยๆ จากชาาร์บรีเคน (Saarbruecken) ประเทศเยอรมนี ข้ามพรอมแคนสุปประเทศฝรั่งเศสที่เมืองเมซ (Metz) ผ่านเมือง ชาลูของคงป่างเยอร์ (Chalouze-en-Champagne) จนมาถึง รถดันสุดท้ายซึ่งมาส่งผมที่เมืองแครงซ์แห่งนี้

ขณะนี้เวลาสี่ทุ่มกว่า ภายในสถานีผู้คนดูบ้างดู ผมมองสัมภาระต่างๆ และนั่งลงกับพื้นเพื่อรอรถไฟฟ้าบวน สุดท้าย... เมื่อการเดินทางดำเนินมาถึง ณ จุดนี้ มันทำให้ ผมคิดบทวนถึงเรื่องราวของการเดินทางทั้งหมดที่ผ่านมา ภาพภูมิประเทศอันหลากหลายกับความสัมพันธ์ที่มีต่อวิถี ชีวิตของผู้คน ภาพแห่งวันและคืนที่ได้ลลับหมุนเวียนเรื่อยๆ ไปเมมีที่ลินสุด กับการไม่เคยรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะเห็นภาพ ดวงอาทิตย์ขึ้นและตกในตึ่ง ไม่ว่าจะซ้ำแล้วซ้ำอีกสักกี่ครั้ง

มันนี้ยังคงสะกดดวงตาและดวงใจให้หยุดนิ่งไปกับความ งามอันน่าพิศวงนั้นอยู่เสมอ... ไม่มีผู้ใดประทานจะเป็นผู้ ซึ่งไร้ด้วยต้น ทั้งดูเหมือนว่าความงดงามอันน่าอัศจรรย์แห่ง ธรรมชาติและมิตรภาพของผู้คนนั้นจะยิ่งใหญ่เหนือความ ทุกข์ยากทางกายยิ่งนัก

รถไฟฟ้าบวนสุดท้ายที่ผมรอเดินทางมาถึงแล้ว ผม ลูกขี้นี้เลือกสาระขึ้นไปบนตัวขับวน และสังเกตเห็นสภาพ ของกล่องแท็กซิฟอนที่ดูเก่าลงไปอย่างเห็นได้ชัด ผมมอง พิจารณาสภาพอันทรุดโทรมเหล่านั้นของมัน พ้อๆ กับ ลังมีอลังไปในกระเบื้องดี พบเงินเหลืออยู่ห้าสิบสองยูโร ก่อนที่จะหยิบหรือยกหนึ่งยื่นให้ชายผิวดำผู้ซึ่งกำลังนั่งตี กระปองสีเป็นจังหวะดนตรีแอฟริกันอยู่ที่มุมเส้าตันหนึ่ง...

จุดหมายปลายทางนั้นไม่ได้ใกล้อย่างที่คิด... ในที่สุด เสียงรถไฟซึ่งวิ่งกระแทบรถที่เคยดังซ้ำแล้วซ้ำเล่าเมื่อ ไม่มีที่ลินสุดก็ได้หยุดลงที่ปลายทางสถานี ชาเตอเล เลซาล (Cha'telet Les Halles) ใจกลางกรุงปารีส...

234

Wiederholungsaufgaben des Testes
1. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)
a) Ein Eisenbahnzug besteht aus einem Triebwagen und einer Lokomotive.
b) Ein Eisenbahnzug besteht aus mehreren Triebwagen.
c) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Wagen.
d) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und einem Triebwagen.
e) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Triebwagen.

2. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)

3. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)
a) Ein Eisenbahnzug besteht aus einem Triebwagen und einer Lokomotive.
b) Ein Eisenbahnzug besteht aus mehreren Triebwagen.
c) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Wagen.
d) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und einem Triebwagen.
e) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Triebwagen.

4. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)
a) Ein Eisenbahnzug besteht aus einem Triebwagen und einer Lokomotive.
b) Ein Eisenbahnzug besteht aus mehreren Triebwagen.
c) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Wagen.
d) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und einem Triebwagen.
e) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Triebwagen.

5. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)
a) Ein Eisenbahnzug besteht aus einem Triebwagen und einer Lokomotive.
b) Ein Eisenbahnzug besteht aus mehreren Triebwagen.
c) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Wagen.
d) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und einem Triebwagen.
e) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Triebwagen.

6. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)
a) Ein Eisenbahnzug besteht aus einem Triebwagen und einer Lokomotive.
b) Ein Eisenbahnzug besteht aus mehreren Triebwagen.
c) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Wagen.
d) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und einem Triebwagen.
e) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Triebwagen.

7. Welche Aussage ist richtig? (Von den folgenden Aussagen ist eine falsch. Welche?)
a) Ein Eisenbahnzug besteht aus einem Triebwagen und einer Lokomotive.
b) Ein Eisenbahnzug besteht aus mehreren Triebwagen.
c) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Wagen.
d) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und einem Triebwagen.
e) Ein Eisenbahnzug besteht aus einer Lokomotive und mehreren Triebwagen.

235

สองปีต่อมา ตุลาคม 2011

ในคืนวันอาทิตย์กลางเดือน ตุลาคม ผู้มีเห็นตัวเอง
นั่งอยู่หน้าคาเฟ่แห่งหนึ่งบนถนน เดอวูร์รูว์ ถนนกรุง
บัวส์เซล มมองออกไปยังถนนฝั่งตรงข้ามสามารถมองเห็น
ยอดปราสาทของศากาล่า ว่าการประจำเมืองจากจัตุรัสกรุงวงศ์
ปราชญ์ขันเก่าแก่ ที่ซึ่งคาร์ล مار์กซ์ ได้นั่งเขียนหนังสือ
คำประกาศเจตนาคอมมิวนิสต์ของเขาระบุ

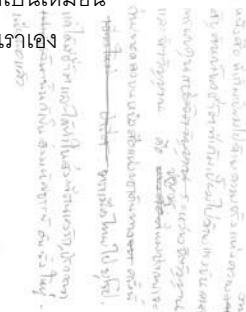
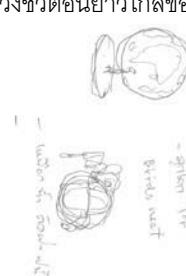
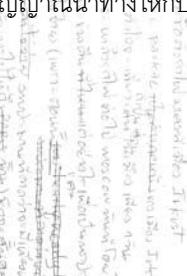
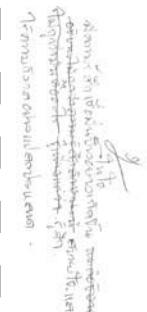
ภายในอาคารคูหาเดียว หงส์สาวผู้มีสีบลอนด์ในชุด
กระโปรงยาวสีแดงกำลังร้องและเล่นดับเบิลเบสในจังหวะ
แท่งโถ่ไปกับวงของเธอ อยู่ด้านหน้าผนังที่ถูกเพ้นท์ด้วยสี
อะคริลิกเป็นภาพหน้าของ กัฟฟาร์ ภารีเอกผู้มีเชือดเสียงแห่ง
อาถรรษ์ คืนนี้อากาศหนาวเย็น แต่ดูเหมือนว่าการเดิน
ระบำแท่งโถ่กันร้อนแรงของหนุ่มสาวหลายคู่ภายใต้ห้องจะ
ทำให้บรรยายศาสบัดลมอย่างมากขึ้น

ผู้มีได้มีโอกาสกลับมาเยือนยูโรปอีกครั้งหลังจากที่
ผ่านไปสองปี (คราวนี้บินมาครับ ไม่ได้โดยรถมาเหมือน
เดย)... ปัญหาชีวิตอันมากมายเหมือนจะรับไม่ไหวที่ผ่าน
มา ลูกทัยมันก็ผ่านไปอย่างที่ผู้มีไม่ทันรู้ตัวด้วยซ้ำว่ามัน
ผ่านไปได้ยังไง เช่นเดียวกับปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นมาอย่าง
ไม่รู้จะสิ้น...

ไม่กี่วันต่อมา บ้านของยิโรมีกีต้าร์เพื่อนซี้ของ
ผู้มีน้ำท่วมหนักจนเกือบจะต้องย้ายกลับบ้านไป รวมถึง
พื้นที่ขอทานข้าประจำที่เกิดไม่طبายหนักจนต้องเข้าโรง
พยาบาลอยู่เป็นเดือน ฯลฯ...

ที่ “ร้าฟ้าคาเฟ่” แห่งนี้ผู้มีใช้ยืนเรื่องราวการเดิน
ทางเสรีจิลล์ลง หลังจากที่เขียนฯ หยุดฯ อยู่ถึงสองปี และ
บทสรุปของมันก็คือ ด้วยเงิน 20,000 กว่าบาทกับเช็คไป
ไฟน์คูใจ ผู้มีได้ออกเดินทางจากจังหวัดเชียงใหม่จนถึง
มหานครปารีส ด้วยระยะทาง 12,300 กิโลเมตร ผ่าน 8
ประเทศ 17 เมือง ใช้เวลาทั้งหมด 41 วัน งานนั้นได้ใช้ชีวิต
เล่นคนต่อร้อยในยุโรปหนึ่งเดือนครึ่ง ก่อนที่จะบินกลับ
กรุงเทพมหานครจากเมืองบาร์เซโลน่าประเทศสเปน โดย
ใช้เวลา 13 ชั่วโมง (ด้วยความช่วยเหลือค่าเครื่องบินจาก
ครอบครัวและเพื่อนๆ) และด้วยความต้องการที่อยากจะ
บอกเล่า แบ่งปันประสบการณ์แห่งการเดินทาง ผู้มีจึงเขียน
หนังสือเล่มนี้ขึ้น ส่วนหนึ่งเพื่อเป็นการระลึกและขอบคุณ
มิตรภาพจากผู้คนทั้งหลายที่ได้เคยช่วยเหลือมาตลอดการ
เดินทาง ทั้งได้ตอกย้ำถึงความรักและสายสัมพันธ์บางอย่าง
ที่เพื่อนมุขย์มีให้แก่กันอยู่เสมอ ไม่ว่าคุณจะมาจากที่แห่ง
หนใด เรื่องชาติไหน จะสามารถพูดภาษาของเข้าได้หรือไม่
จะมีหรือไม่มีเงินก็ตาม มันไม่สำคัญเท่ากับจิตใจของเรา
เอง ที่จะมีความเชื่อมั่นในสายสัมพันธ์ที่มีมองไม่เห็นบางสาย
ในชีวิตนี้ แล้วก็คงด้วยสิ่งนี้เองรวมทั้ง ที่จะเคยเป็นเหมือน

สัญญาณนำทางให้กับหัวใจชีวิตอันยาวไกลของเราเอง

เกี่ยวกับผู้เขียน

ภาครด พรอำนวย เกิดเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.

2524 ณ จังหวัดเชียงใหม่

จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จากคณะศึกษา

ศาสตร์ สาขาวิชาคุณลักษณะคิดลึก มหาวิทยาลัย

เชียงใหม่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชา

สถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

ล้านนา

ภาครด เริ่มต้นทำงานเป็นสถาปนิกอิสระ และเริ่มฝึก
เล่นแท็กซิฟอนด้วยตนเอง ก่อนจะมีโอกาสได้ร่วมเล่นกับวง
บีกแบนด์เจ๊ส ของมหาวิทยาลัย ต่อมาได้รับทุนไปศึกษา
ต่อด้านดนตรีเจ๊ส ที่เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา
จากนั้นได้ออกเดินทางเพื่อหาประสบการณ์ด้านดนตรีและ
ศิลปะในหลายประเทศ

พ.ศ. 2550 ภาครดและรัสเซลล์เพื่อนของเขายังได้เปิด
กิจการเจสคลับขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่โดยใช้ชื่อว่า ‘นอร์ท
เกต’ ซึ่งเป็นที่ที่นักดนตรีจากทั่วโลกได้มาแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์ในการเล่นดนตรีร่วมกัน

พ.ศ. 2552 ภาครด ได้ตัดสินใจออกเดินทางจาก
จังหวัดเชียงใหม่ สู่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสโดยใช้เส้น
ทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียเพื่อตามหาแรงบันดาลใจครั้ง
ใหม่ของเขากับ

